

Prof. dr inż. Jan Pająk
Zaawansowane Urządzenia Magnetyczne - tom 8
Filozofia totalizmu - część 3:
Pasożytnictwo

Monografia naukowa, 4-te wydanie, Nowa Zelandia, 2009 rok, ISBN 978-1-877458-19-4

Copyright © 1998 by Prof. dr inż. Jan Pająk.

Wszystkie prawa zastrzeżone. Całość ani też żadna z części niniejszej monografii nie może zostać skopiowana, zreprodukowana, przesłana, lub upowszechniona w jakikolwiek sposób (np. komputerowy, elektroniczny, mechaniczny, fotograficzny, nagrania telewizyjnego, itp.) bez uprzedniego otrzymania wyrażonej na piśmie zgody autora lub zgody osoby legalnie upoważnionej do działania w imieniu autora. Od uzyskiwania takiej pisemnej zgody na kopiowanie tej monografii zwolnieni są tylko ci którzy zechcą wykonać jedną jej kopię wyłącznie dla użytku własnego nastawionego na podnoszenie wiedzy i dotrzymają warunków że wykonanej kopii nie użyją dla jakiejkolwiek działalności zawodowej czy przynoszącej dochód, a także że skopiowaniu poddadzą cały wybrany tom lub całą monografię - włącznie ze stroną tytułową, streszczeniem, spisem treści i rysunków, wszystkimi rozdziałami, tablicami, rysunkami i załącznikami. Bez tej zgody autorzy innych opracowań mogą także cytować niewielkie fragmenty niniejszej monografii (nie dłuższe niż 5 stron) - pod warunkiem jednak że przy swoim cytowaniu podadzą dokładne dane bibliograficzne tego cytowania (tj. podadzą autora, tytuł, wydanie, oraz podrozdział niniejszej monografii z której owo cytowanie pochodzi).

Opublikowano w Nowej Zelandii prywatnym nakładem autora, w dwóch językach: polskim i angielskim. Data najnowszej aktualizacji niniejszego tomu: 3 września 2009 roku.

Niniejsza monografia [1/4] stanowi raport naukowy z przebiegu badań autora. Stąd prezentacja zawartych w niej danych o wartości dowodowej lub dokumentacyjnej dokonana została według standardów przyjętych dla publikacji (raportów) naukowych. Szczególna uwaga autora skupiona była na wymogu odtwarzalności i możliwie najpełniejszego udokumentowania źródeł, tj. aby każdy naukowiec czy hobbysta pragnący zweryfikować lub pogłębić badania autora był w stanie dotrzeć do ich źródeł (jeśli nie są one poufne), powtórzyć ich przebieg, oraz dojść do tych samych lub podobnych wyników.

Monografia [1/4] jest już czwartym wydaniem (poszerzonym, przeredagowanym i przeformatowanym) najważniejszej [1] publikacji naukowej autora. Kompletowanie tej monografii zostało rozpoczęte w 1997 roku. Pierwsze jej opublikowanie miało miejsce w 1998 roku (początkowo tylko w języku polskim). Aż do 2001 roku [1/4] była upowszechniana w papierowej formie. Internetowe upowszechnianie jej czwartego wydania, już w dwóch językach (polskim i angielskim) było rozpoczęte w 2001 roku. Od 2001 aż do 2008 roku tekst i ilustracje [1/4] były oferowane oddzielnie w internecie w 3 formatach źródłowych (WP6, DOC, PDF). Począwszy od 2007 roku zmieniona i filozoficznie inna wersja [1/4] była upowszechniana w internecie jako piąte wydanie [1/5]. W 2008 roku niniejsza [1/4] została przeformatowana zaś jej ilustracje były włączone w tekst, tak że gotowa do druku [1/4] zaczęła być upowszechniana w poręcznym formacie PDF.

W czasach pisania tej monografii [1/4], aż do października 1998 roku, adres autora był:

Assoc. Prof. Jan Pająk,
Faculty of Engineering, Universiti Malaysia Sarawak (UNIMAS)
94300 Kota Samarahan, Sarawak (Borneo), MALAYSIA

Od lutego 2001 roku, autor używa następującego adresu:

Dr inż. Jan Pająk, P.O. Box 33250, Petone 5046, NEW ZEALAND
Tel. dom (2009): +64 (4) 56-94-820; E-maile: janpajak@gmail.com lub jpajak@poczta.wp.pl

STRESZCZENIE

tomu 8 monografii [1/4] "Zaawansowane urządzenia magnetyczne", ISBN 978-1-877458-19-4

Monografia [1/4] obejmuje sobą 17 tomów. Niniejszy jest jej tomem 8. Poprzednie tomy 6 i 7 wyjaśniły wszystko co ktoś potrzebuje wiedzieć na temat totalizmu. Rozdział JA z tomu 6 dostarczył wytycznych jak praktykować totalizm w codziennym życiu, natomiast rozdziały JB i JC z tomu 7 podbudowały tę wiedzę podstawowymi informacjami na temat totalizmu. Niniejszy tom prezentuje zajadłego wroga i oponenta totalizmu, czyli filozofię zwaną pasożytnictwem.

Aby podsumować tutaj totalizm w skrócie, to jest on filozofią życiową jaka opiera się na zasadzie pedantycznego "wypełniania praw moralnych". Prawa moralne to szczególny rodzaj praw wszechświata jakie wytyczają moralny wynik każdego działania. Prawa te posiadają bardzo ciężką rękę i karzą one surowo każdego kto ich nie wypełnia. Jednak mają one tę cechę, że się nie spieszą z wymierzaniem swej kary. Dlatego też większość z tych, którzy zostaną ukarani, nigdy nie wie, że to co otrzymali jest tym na co sobie poprzednio zasłużyli. Prymitywne cywilizacje, takie jak obecnie nasza, nie wiedzą jeszcze o istnieniu i działaniu praw moralnych, chociaż każda istota żywa posiada specjalny przeciw-organ "sumienia", jaki zna wszystkie prawa moralne i zawsze po cichu nam odradza, jeśli staramy się je łamać. Zależnie od tego jak ktoś wypełnia prawa moralne, totalizm może być dalej podzielony na "totalizm intuicyjny", oraz "totalizm formalny". Totalizm intuicyjny po prostu podąża za wskazaniem sumienia, bez faktycznego uświadamiania sobie, że prawa moralne istnieją. W obecnej chwili jest on tym, który jest praktykowany na Ziemi, ponieważ większość ludzi nie wie jeszcze o istnieniu praw moralnych. Totalizm formalny jest tym, który "pedantycznie wypełnia prawa moralne" poprzez świadome wykorzystanie naukowych narzędzi i metod jakie totalizm wypracował i opisał w rozdziale JA niniejszej monografii. Praktykowanie totalizmu sprowadza się do czynienia wszystkiego w naszym życiu w sposób "moralny". To zaś praktycznie wymaga abyśmy najpierw sprawdzali wszystko co zamierzamy uczynić czy jest to moralne i następnie abyśmy realizowali to jeśli faktycznie okaże się to moralne, lub abyśmy zamieniali to na coś innego co jest moralne i realizowali to coś innego, jeśli nasz początkowy zamiar okaże się być niemoralnym.

Praktykowanie totalizmu wymaga wkładania ciągłego wysiłku w nasze działania. Istnieje jednak odmienna filozofia życiowa, która wcale nie wymaga wkładania wysiłku. W niniejszej monografii nazywana jest ona "pasożytnictwem". Pasożytnictwo jest nie tylko bardzo popularną filozofią życia, obecnie wyznawaną przez dużą liczbę ludzi na Ziemi, ale również i śmiertelną chorobą moralną. Wszystkie intelekty które nią się zarażają, stopniowo są demobilizowane, aby w końcowym efekcie umrzeć w następstwie tzw. "moralnego zaduszenia". Wyznawcy pasożytnictwa nazywani tu są "pasożytami". Istnieją ważne powody dla nadania im takich właśnie nazw. Pasożytnictwo jest oparte na zasadzie "nie wypełniania niczego, chyba że jest się zmuszonym do wypełniania". Wśród ogromnej liczby praw i zasad jakich wyznawcy tej filozofii zaniebują wypełniać, zawarte są również i prawa moralne. Zależnie też od tego, czy dany pasożyt wie, czy też nie wie, o istnieniu praw moralnych, pasożytnictwo jest dalej podzielone na "pasożytnictwo wyrafinowane", oraz "pasożytnictwo prymitywne". Pasożytnictwo wyrafinowane jest filozofią, która uznaje już istnienie praw moralnych. Dlatego nie wypełnia ona tych praw poprzez ich ostrożne obchodzenie naokoło, tak aby ich nie wypełniać, ale również aby ich nie łamać i w ten sposób aby uniknąć zostania przez nie ukaranym. Z kolei pasożytnictwo prymitywne nie wie jeszcze o istnieniu praw moralnych. Dlatego nie wypełnia tych praw poprzez zwyczajne ich łamanie (i otrzymywanie kar). Pasożytnictwa nie trzeba się uczyć, bowiem przychodzi ono w sposób naturalny jeśli ktoś w każdym działaniu podąża po linii najmniejszego oporu intelektualnego. Kiedy ktoś raz zostaje zarażony tą moralną chorobą, stopniowo niszczy ona jego poczucie odpowiedzialności, motywację, moralność, etykę i w końcu umysł, tak że osoba taka nie jest już w stanie powrócić do totalizmu i prowadzić normalne życie. Dlatego taka osoba grzęźnie coraz głębiej i głębiej, poprzez kolejne stadia pasożytnictwa, aż owa choroba moralna z wolna zmusi ją do urzeczywistnienia jakiejś formy samozagłady.

Niniejszy tom opisuje wszystko, co dotychczas udało się ustalić na temat filozofii pasożytnictwa. Definiuje on pasożytnictwo, wyjaśnia podstawowe rodzaje tej choroby moralnej, opisuje metody używane przez pasożytów, ujawnia jakie są najważniejsze stadia poprzez które pasożyty ewoluują - gdy ich choroba moralna coraz bardziej się pogłębia, definiuje unikalną dla wyrafinowanego pasożytnictwa wersję niemoralności zwaną "pseudo-moralnością", jaka polega na obchodzeniu praw moralnych naokoło, wyszczególnia atrybuty pasożytów i wyjaśnia jak rozpoznać pasożytów w swoim otoczeniu. Ponadto wyjaśnia on jaka przyszłość oczekuje Ziemię, jeśli ludzie nie zaprzestaną rozprzestrzeniania pasożytnictwa po naszej planecie, ujawnia kim są "szatańscy pasożyty", oraz opisuje najważniejsze urządzenia techniczne używane przez szatańskich pasożytów dla uprawiania ich niewidzialnego rozboju. Także wyjaśnia on, że jedyną obroną przed pasożytnictwem jest zaadoptowanie totalizmu. Niniejszy tom jest "otwieraczem oczu" i dlatego jest rodzajem "obowiązkowej" lektury rekomendowanej każdemu, kto chce wiedzieć "co się naokoło dzieje". Jest on także rodzajem kompasu jaki wskazuje właściwy kierunek dla tych wszystkich, którzy zechcą iść ku lepszej przyszłości.

SPIS TREŚCI tomu 8 monografii [1/4] "Zaawansowane urządzenia magnetyczne", ISBN 978-1-877458-19-4.

Str: Rozdział:

1	Strona tytułowa
2	Streszczenie tomu 8
3	Spis treści tomu 8
- (zauważ, że pełny spis treści całej monografii [1/4] zawarty jest w tomie 1)

Tom 8: Filozofia totalizmu – część 3: Pasożytnictwo

JD-1	JD. PASOŻYTNICTWO - FILOZOFICZNE PRZECIWIENSTWO I ZAJADŁY WRÓG TOTALIZMU
JD-4	JD1. Czym jest pasożytnictwo
JD-6	JD1.1. Pasożytnictwo jako śmiertelna choroba moralna
JD-7	JD1.2. Pasożytnictwo jako urzeczywistnienie cyklu filozoficznego w dół pola moralnego
JD-20	JD1.3. Pasożytnictwo jako przeciwieństwo cyklu filozoficznego w górę pola moralnego
JD-22	JD1.4. Pasożytnictwo jako przeciwieństwo totalistycznych modeli rządzenia i własności
JD-23	JD1.5. Totalizm i pasożytnictwo jako moralne odpowiedniki ruchu liniowego i ruchu obrotowego
JD-24	JD1.6. Pasożytnictwo jako manifestacja deficytu energii moralnej
JD-24	JD1.6.1. Współczynnik "μ" do wyrażania poziomu czyjejs energii moralnej
JD-26	JD1.6.2. Jak oszacować poziom energii moralnej, którą dany intelekt zdołał zgromadzić
JD-41	JD1.6.3. Związek pomiędzy "μ" i stanami intelektów
JD-44	JD2. Odmiany pasożytnictwa
JD-44	JD2.1. Dwie podstawowe wersje pasożytnictwa: prymitywne pasożytnictwo oraz wyrafinowane pasożytnictwo
JD-45	JD2.2. Prymitywne pasożytnictwo
JD-45	JD2.3. Wyrafinowane pasożytnictwo
JD-47	JD2.4. Szatańskie pasożytnictwo
JD-48	JD2.5. Instytucjonalne pasożytnictwo
JD-49	JD3. Przewrotne sposoby pasożytów
JD-49	JD3.1. W jaki sposób wyrafinowani pasożyty obchodzą naokoło prawa moralne
JD-52	JD3.2. Jak pasożyty zmieniają innych ludzi w niewolników
JD-53	JD4. Poziomy zaawansowania prymitywnego pasożytnictwa
JD-53	JD4.1. Wydarzenie wyzwające pasożytnictwo u indywidualnych ludzi
JD-54	JD4.2. Kolejne stadia w zaawansowaniu się pasożytnictwa u indywidualnych ludzi
JD-62	JD4.3. Instytucjonalne pasożytnictwo i wymuszana korupcja filozoficzna indywidualnych ludzi
JD-66	JD4.4. Zachowanie pasożytniczych instytucji jakim pozwala się na wampirowanie bez końca
JD-70	JD5. Poziomy zaawansowania wyrafinowanego pasożytnictwa

JD-70	JD5.1. Poziomy zaawansowania wyrafinowanego pasożytnictwa u indywidualnych ludzi
JD-72	JD5.2. Pseudo-moralność wyrafinowanego pasożytnictwa
JD-74	JD6. Następstwa pasożytnictwa
JD-74	JD6.1. Pasożytnicze inklinacje kobiet
JD-76	JD6.2. Podstawowe atrybuty instytucjonalnego pasożytnictwa
JD-83	JD7. Jak rozpoznać pasożytów wokół nas
JD-84	JD7.1. Różnice pomiędzy totaliztami i pasożytami
JD-95	JD8. Naturalna transformacja całych pasożytniczych cywilizacji: z instytucjonalnego pasożytnictwa w szatańskie pasożytnictwo
JD-97	JD8.1. Jak wygląda życie w cywilizacjach praktykujących instytucjonalne pasożytnictwo
JD-102	JD9. Zdefiniujmy "szatańskich pasożytów" oraz "szatańskie pasożytnictwo"
JD-103	JD10. Urządzenia techniczne używane przez szatańskich pasożyty do zniewalania innych cywilizacji
JD-109	JD11. Udoskonalanie moralności wszechświata za pośrednictwem naturalnego mechanizmu transformacji instytucjonalnych pasożytów w szatańskich pasożytów, którzy potem dopingują groźbą agresji i zniewolenia wszelkie wygodnicze cywilizacje
JD-112	JD12. Obrona totaliztów przed atakami wyznawców pasożytnictwa
JD-113	JD12.1. Obrona totaliztów przed fizycznymi atakami wyznawców pasożytnictwa
JD-114	JD12.2. Obrona totaliztów przed pyskówkami i agresją uczuciową wyznawców pasożytnictwa
JD-114	JD12.3. Obrona totaliztów przed zagrożeniami duchowymi ze strony wyznawców pasożytnictwa
JD-115	JD13. W podsumowaniu

Uwagi:

(1) Istnieje też angielskojęzyczna wersja niniejszej monografii [1/4]. W przypadku więc trudności ze zdobyciem jej polskojęzycznej wersji, czytelnicy znający dobrze język angielski mogą się z nią zapoznać w języku angielskim. Mogą też ją polecać do poczytania swoim znajomym nie znającym języka polskiego.

(2) Obie wersje tej monografii [1/4], tj. angielskojęzyczna i polskojęzyczna, używają tych samych ilustracji. Jedynie podpisy pod ilustracjami wykonane są w odmiennym języku. Dlatego w przypadku trudności z dostępem do polskojęzycznych ilustracji, przeglądając można angielskojęzyczne ilustracje. Warto również wiedzieć, że powiększenia wszystkich ilustracji z monografii [1/4] są dostępne w internecie. Dlatego aby np. przeanalizować powiększenia tych ilustracji, warto jest je przeglądać bezpośrednio w internecie. Dla ich znalezienia czytelnik powinien odszukać dowolną totaliztyczną stronę którą ja autoryzuję, np. poprzez wpisanie słowa kluczowego "**totalizm**" do dowolnej wyszukiwarki (np. do www.google.com), potem zaś - kiedy owa totaliztyczna strona się ukaże, czytelnik powinien albo uruchomić jeszcze jedną stronę nazywającą się "tekst_1_4.htm" (z egzemplarzami i ilustracjami monografii [1/4]) dostępną na tym samym serwerze, albo też wybrać opcję "tekst [1/4]" z menu owej totaliztycznej strony. Proszę też odnotować że wszystkie totaliztyczne strony pozwalają na załadowanie do swego komputera darmowych egzemplarzy całej niniejszej monografii [1/4].

(3) W przypadku wykonywania wydruku niniejszej monografii [1/5] z wersji internetowej, lub z wersji wordprocessorowej dostarczonej na dyskietce, podana w tym spisie treści numeracja stron niekoniecznie musi się pokrywać z numeracją stron na wydruku i dlatego może wymagać wprowadzenia korekcji. Wynika to z faktu że formatowanie niniejszego tomu tej monografii miało miejsce dla fontu "Arial" (12 punktów)

oraz dla standardowych nastaw wordprocessora "Word XP" pracującego pod WINDOWS XP. Dla innych fontów, oraz dla innych wersji Word'a, formatowanie to niekoniecznie musi dawać takie same zagospodarowanie stron.

(4) Warto też wiedzieć, że w internecie dostępne jest już obecnie następne, piąte wydanie [1/5] niniejszej monografii. Treść tamtego następnego wydania [1/5] jest bardzo podobna do treści niniejszego wydania [1/4], tyle że sformułowanie owej treści dokonane zostało z filozoficznie odmiennego punktu widzenia.

PASOŻYTNICTWO - GŁÓWNY WRÓG TOTALIZMU

Dedykacja: "Rozdział ten dedykuję wszystkim młodym ludziom, których karma jest niemal czysta, tak aby poprzez zaadoptowanie totalizmu uchronić się mogli przed pułapkami pasożytnictwa."

Motto tego rozdziału: "Bezpieczny jest tylko ten pasożyt którego już nie ma."

Zgnilizna, śmierć i zniszczenie mogą przyjmować tysiące odmiennych form. Nie zawsze więc muszą być oczywiste. Nie zawsze też muszą przybywać w postaci, jaka wzrokowo ostrzega oznakami rozkładu. Przykładowo, do wielu ludzi śmierć przybywała w formie roześmianego partnera seksualnego, z kim spędzili "wspaniały czas" w łóżku, tyle tylko że potem parter ten pozostawił im niewidzialną "pomiałkę" w postaci wirusów AIDS. Do innych śmierć przybyła w postaci niewidzialnego dla wzroku promieniowania, jakie niszczy ich ciało i zapoczątkowuje rozkład. Nie w każdym więc przypadku przyszłe ofiary widzą zapowiedź tego co ich czeka, po wyglądzie tego co dobrowolnie na siebie przyjmują. Nie zawsze też trąd przychodzi od kogoś wyglądającego jak trędowaty. Bardzo często zgnilizna i śmierć zaczynają się od przyjemności i wyglądają na zupełnie coś innego, niż to czym naprawdę są.

Niniejszy rozdział opisuje rodzaj niewidzialnej choć śmiertelnej zarazy, jaka dotychczas wymykała się ludzkim zmysłom. Jest nią jakby wysoce zaraźliwy trąd, który atakuje ducha u coraz większej liczby ludzi. Powoduje on, że chociaż na ciele owi zaatakowani wyglądają identycznie do innych, ich duch stopniowo gnije. Owym wysoce zaraźliwym "trądem dla ducha" jest filozofia pasożytnictwa. Jeśli ktoś zawiera wyłącznie zmysłom, zgnilizna duchowa osób zarażonych tym trądem staje się niemożliwa do wykrycia. Jeśli jednak zawierzyć mocy naszych umysłów, wówczas niszczycielska rola owej zgniłej filozofii staje się oczywista. To też czyni niniejszy rozdział. Demaskuje on dla potrzeb naszych umysłów niszczycielską rolę i następstwa filozofii pasożytnictwa.

Aczkolwiek, jak dotychczas, filozofia pasożytnictwa nie jest jeszcze uznawana przez oficjalną naukę ziemską, charakteryzuje się ona całym zbiorem bardzo jednoznacznych cech. Natomiast ludzie którzy się nią zarazili, wykazują u siebie szereg łatwo rozpoznawalnych i wyraźnie wyróżniających ich symptomów (atrybutów). Dla przykładu, ludzie ci zawsze zachowują się zgodnie z wyraźnie odróżnialnym wzorcem wybierania tylko tego co kosztuje ich najmniej wysiłku intelektualnego, a stąd co przynosi im natychmiastową przyjemność lub korzyść. Pokazują oni także swoją agresję poprzez zawzięte atakowanie ludzi z totalistyczną filozofią osobistą. Pasożytnictwo stopniowo opanowuje naszą planetę. W chwili wykańczenia niniejszego rozdziału (2002 rok) było już ono najbardziej powszechną filozofią na Ziemi. Początkowo wpełza ono do kręgów rządzących i urzędów centralnych, jako że zawsze wyszukuje ono łatwego, przyjemnego życia, korzyści bez wysiłku, oraz władzy nad innymi ludźmi. Potem rozprzestrzenia się naokoło, stopniowo paraliżując i zabijając każdego kogo dotknie. Dlatego też, poza byciem wyróżniającą się filozofią osobistą, pasożytnictwo jest jednocześnie bardzo **zabójczą chorobą moralną**. Można by je porównać do niewidzialnego robaka, lub trądu, jaki stopniowo zjada ducha swoich ofiar. Takie "osoby z robaczywym duchem" nieodwołalnie czeka samozagłada na końcu ich drogi. Ten rozdział stara się wyjaśnić wszystko co istotne na temat pasożytnictwa: czym ono jest, jakie są symptomy/atrybuty ludzi którzy zostali zarażeni tą chorobą/filozofią, jak ich rozpoznawać, oraz co pasożytnictwo przyniesie naszej planecie - jeśli pozwolimy mu zapanować nad nami.

Najbardziej śmiertelnością cechą pasożytnictwa jest to, że nie trzeba go się uczyć ani go praktykować. Zwyczajnie przybywa ono w sposób "naturalny" do każdego, kto w życiu pozbywa się odpowiedzialności za wyniki zdarzeń ze swego otoczenia i zaczyna podążać po drodze czynienia wszystkiego zgodnie z linią najmniejszego oporu intelektualnego. Jest ono jak rodzaj bardzo śliskiego zbrocza góry, jakie kończy się na trzęsawisku - zcina ono z nóg i rzuca w dół każdego kto nieświadomie na nie nadejście. Jeśli zaś ktoś jest raz przez nie wessany, jest już ogromnie trudno aby się wydostać z jego śmiertelności uścisku.

Pasożytnictwo posiada tylko jedną zasadę, mianowicie: "nie wypełniaj żadnych praw, chyba że jesteś zmuszony do ich wypełniania" (odnotuj jednak paradoks, że jeśli ktoś nie wypełnia żadnych praw czy zasad, ciągle spełnia zasadę "nie wypełniania żadnych praw"). Oczywiście, do wielu praw jakich pasożytnictwo nie wypełnia, przynależą również i tzw. prawa moralne opisywane m.in. w podrozdziale JB3.4. Jednak prawa moralne nie tolerują żadnych nonsensów. Nie pozwalają one nikomu aby ich bezkarnie nie wypełniał i mają przy tym bardzo ciężką rękę. Dlatego bez miłosierdzia karzą one każdego kto je łamie. Skutkiem więc tego, że pośród wielu innych praw jakich wyznawcy pasożytnictwa zaniedbują wypełniać, przynależą również i owe prawa moralne, jest że prawa te biorą sprawę w swoje własne ręce. Dlatego osoby które praktykują pasożytnictwo, mogą jedynie wierzyć, że nie wypełniają żadnego prawa, jednak faktycznie to rządzeni są oni karzącym działaniem praw moralnych jakich wypełniania zaniedbują. Wynik jest taki, że wszyscy pasożyty podążają podobnym wzorcem postępowania, że wszystkich ich spotyka podobny los, oraz że wszyscy oni mają szereg wspólnych atrybutów, jakie reprezentują bezpośredni wynik karzącego działania praw moralnych. Dla przykładu, wszyscy oni mają bardzo niską wartość współczynnika "μ" opisywanego w podrozdziale JD1.6 i dlatego wszyscy oni ujawniają obecność szeregu podobnych atrybutów jakie wynikają właśnie z tego niskiego poziomu współczynnika "μ" (takich jak agresywność, nie zrównoważenie psychiczne, tendencja do depresji, ujawnianie sarkazmu zamiast poczucia humoru, itp. - patrz podrozdziały JD1.6.2 i JD1.6.3). Ponadto, wszystko co oni czynią, czynią to jedynie dla siebie samych (nigdy dla innych ludzi). Każde działanie jakie wybierają nigdy nie wynika z racjonalnego myślenia, przewidywania następstw, lub z długoterminowego planowania, a z ich chwilowych impulsów, z chwilowych okoliczności z jakich starają się wydostać w możliwie najłatwiejszy sposób, z możliwych korzyści jakie zdołają dostrzec i chcą zrabować od innych, z władzy nad innymi jaką starają się osiąść aby móc prowadzić swoje pasożytnicze życie, itp. Ponadto, kiedykolwiek zmuszeni są dokonać jakiegoś wyboru, zawsze wybierają wyjście jakie leży na linii najmniejszego oporu intelektualnego, znaczy jakie wymaga od nich najmniejszego wysiłku umysłowego a jednocześnie daje im najwięcej natychmiastowych przyjemności, korzyści materialnych, lub władzy nad innymi ludźmi.

Jeśli rozważyć zasadę: "nie wypełniaj żadnych praw, chyba że jesteś zmuszony do ich wypełniania", wówczas się okazuje, że jest ona zasadą realizowaną w sposób naturalny również przez zwierzęta. Dlatego zachowanie indywidualnych ludzi, którzy zostali zarażeni filozofią pasożytnictwa, zaczyna się upodabniać do zachowania zwierząt. Z kolei zachowanie instytucji jakie opanowane zostały tą filozofią nabiera cech zachowania stad zwierzęcych (stąd wyrażenie "instynkt stadny"). **W odniesieniu do filozofii pasożytnictwa prawdą jest więc stwierdzenie, że powoduje ona ludzkie zezwierzęcenie, oraz że całkowicie niweluje ona przewagę nad zwierzętami jaką natura wzbogaciła ludzi poprzez danie im rozumu.**

Pasożytnictwo jest wyjątkowo popularne na Ziemi. Właściwie to w 2002 roku niemal każdy film, każda reklama telewizyjna, oraz każdy program o stylu życia, promował jakiś rodzaj pasożytniczych modeli zachowania. Szczególnie mocno uwypuklony jest on w amerykańskich filmach, które przekazują odbiorcom pasożytnicze zasady postępowania w rodzaju: jeśli jesteś w podłym nastroju - odgryzaj się na innych, jeśli jesteś zły - wydzieraj się i wierzgaj, jeśli jesteś obrażony na kogoś - lej go w mordę, jeśli czujesz się pokrzywdzony - dokonaj krwawej zemsty, jeśli masz wroga - to go zabij. Pasożytnicze

wzorce postępowania tak przenikają nasze codzienne życie, że nawet ludzie, którzy praktykują intuicyjny totalizm jako swoją zasadniczą filozofię, ciągle wykazują cały szereg zachowań pasożytniczych głęboko zakorzenionych w ich codziennym stylu życia (być może, że niniejszy tom okaże się przydatny w ich zidentyfikowaniu i pozbyciu się).

Pasożytnictwo wywiera ogromnie niszczyielski wpływ na wszystkich mieszkańców naszej planety. Najważniejszymi powodami tego wpływu jest, że po pierwsze ludzcy pasożyci zawzięcie atakują i starają się niszczyć tych współziomków, którzy wyznają totalistyczne poglądy. Następną zaś grupą istotnych powodów są tzw. "szatańscy pasożyci" z UFO, opisywani w podrozdziałach A3, JD8 i JD9, oraz w całym rozdziale V. Owi szatańscy pasożyci wykorzystują ludzi, którzy osiągnęli już stan pełnego pasożytnictwa, aby wysługiwali się im jako kolaboranci i **sprzedawczycy**. Faktycznie też, jak wielokrotnie potwierdzałem to swoimi empirycznymi obserwacjami, wszyscy ludzcy kolaboranci szatańskich pasożytów z UFO, zawsze znajdują się już w zaawansowanym stadium filozofii pasożytnictwa. Stąd fakt, że nasza planeta jest tak pełna cierpienia i niedoli, w pierwszym rzędzie zawdzięczamy właśnie pasożytnictwu oraz jego zabójczym następstwom.

Ludzie którzy zostali dotknięci przez tą chorobę/filozofię i zaadoptowali pasożytnictwo jako swoją filozofię codzienną, w niniejszej monografii nazywani są "**pasożytami**". Powodem dla tej ich nazwy jest, że przestają oni być produktywni - żyją bowiem jedynie z pracy wykonywanej przez innych ludzi. Wymyślają oni bowiem bez przerwy sposoby jakie pozwalają im zamieniać innych ludzi w niewolników i obrabować ich z czegokolwiek się da. Z tego powodu ludzie zarażeni tą chorobą moralną, wiodą życie inteligentnych pasożytów. Rabują oni i wykorzystują każdego, kto wejdzie w strefę ich wpływu. Jeśli zaś spotykają kogoś, kto opiera się ich rabunkowym i eksploatacyjnym zapędom, wówczas po prostu takiego kogoś starają się zniszczyć.

Pasożytnictwo istnieje w dwóch wersjach, prymitywnej i wyrafinowanej. **Prymitywne pasożytnictwo** praktykowane jest w społeczeństwach które, jak obecnie nasza cywilizacja, nie znają jeszcze praw moralnych. Dlatego prymitywni pasożyci powszechnie łamią prawa moralne i, oczywiście, otrzymują bardzo ciężkie kary za owo łamanie. To powoduje, że na przekór starania się, aby w życiu czynić jedynie te rzeczy, które przynoszą im przyjemność, właściwie to wszyscy pasożyci na Ziemi wiodą bardzo mizerne i prymitywne życie, zaś totaliści mogą jedynie wykazywać nad nimi litość. **Wyrafinowane pasożytnictwo** pojawia się w bardziej zaawansowanych cywilizacjach, które już zdołały się dowiedzieć o istnieniu praw moralnych, jednak nie zaakceptowały drogi totalizmu. Dlatego w swoim działaniu cywilizacje te wybierają obchodzenie praw moralnych naokoło, zamiast ich wypełniania. Życie tych pasożytów jest bardziej przyjemne od prymitywnych pasożytów, aczkolwiek aby obchodzić prawa moralne naokoło, zmuszani są oni do używania najróżniejszych diabelskich metod, np. zniewalania innych mniej od siebie zaawansowanych cywilizacji, oraz zamieniania owych mniej zaawansowanych cywilizacji w swoich niewolników jacy wykonują dla nich wszelkie prace, szczególnie te "brudne". Dlatego cywilizacje które wyznają ową zaawansowaną wersję pasożytnictwa, z upływem czasu przekształcają się w "szatańskich pasożytów" opisywanych w podrozdziałach A3, JD8 i JD11, oraz w rozdziale V.

Jeśli pasożytnictwo praktykowane jest (w dowolnej jego formie) przez pojedynczą, indywidualną osobę, wówczas możemy je nazywać **indywidualnym pasożytnictwem**.

Jeśli jednak pasożytnictwo opanowuje jakiś intelekt grupowy, np. rodzinę, grupę studencką, gawiedź ze stadionu na meczu piłkarskim, całą instytucję, państwo, lub nawet całą cywilizację, wówczas nazywamy je **instytucjonalnym pasożytnictwem**. Moje badania na grupach studenckich zdają się sugerować (patrz podrozdział JD6.2), że instytucjonalne pasożytnictwo zaczyna się zdecydowanie manifestować w danym intelekcie grupowym, kiedy 30% jego stanu osobowego, lub 30% jego kierownictwa, osiąga zaawansowane stadium indywidualnego pasożytnictwa. W miarę dalszego zwiększania się tego udziału, instytucjonalne pasożytnictwo już tylko się pogłębia. W ostatnich czasach coraz więcej instytucji na Ziemi, a także coraz więcej państw, zaczyna być opanowywane przez

instytucjonalne pasożytnictwo. Jednocześnie coraz mniej ostaje się instytucji i państw totalizacyjnych. Praktycznie, zgodnie z moim oszacowaniem, generacja ludzi do jakiej ja należę, prawdopodobnie jest ostatnią generacją na Ziemi, jaka ciągle osobiście doświadczyła życia w totalizacyjnych państwach, oraz pracy w totalizacyjnych instytucjach. Generacja ta jest więc także ostatnią generacją na Ziemi, która ciągle pamiętała będzie czasy, kiedy ludzie nie bali się wyjść na ulicę ani nie musieli barykadować się w swoich domach, kiedy chodniki na ulicach były pełne uśmiechniętych, szczęśliwych i patrzących z optymizmem w przyszłość ludzi, kiedy ludzie mieli niemal gwarantowane zatrudnienie i źródło dochodu, kiedy w pracy sprawiedliwe i rzeczowe potraktowanie było normalką a nie wyjątkiem, itp., itd. Owa uprzywilejowana generacja ludzi, ma więc teraz nawet rodzaj moralnego obowiązku dokładne opisanie dla użytku przyszłych generacji, jak wyglądało życie w totalizacyjnych instytucjach i państwach, oraz czym owo totalizacyjne życie różniło się od obecnego życia pod instytucjonalnym pasożytnictwem. Miejmy nadzieję, że niniejszy tom będzie moim wkładem do wypełnienia tego moralnego obowiązku.

Po całym tym wprowadzeniu, powinienem również przypomnieć krótką historię pasożytnictwa, jaka dokładniej opisana jest w podrozdziale A4. Jako wyróżniająca się, odrębna filozofia, zostało ono zidentyfikowane dopiero koło 1995 roku (dla porównania, totalizm jako odrębna filozofia został skryształizowany i wprowadzony w życie w 1985 roku). Ponadto, jest też istotnym uświadomienie sobie, że jak dotychczas jestem jedynym naukowcem, który bada ową filozofię, a ponadto, że prowadzę te badania w pełnej konspiracji i na dodatek do rozwoju totalizmu, który jest moim podstawowym celem i przedmiotem głównego zainteresowania. Te dwa fakty wyjaśniają dlaczego pasożytnictwo nie jest zidentyfikowane i opisane tak wyczerpująco jak totalizm. Niemniej badania nad tą chorobą moralną będą kontynuowane, zaś w następnym wydaniu opisów totalizmu również i pasożytnictwo powinno zostać opisane z większą ilością szczegółów.

JD1. Czym jest pasożytnictwo

Motto tego podrozdziału: "Totalizm pomaga, pasożytnictwo przeszkadza."

Niemal cały tom 6 niniejszej monografii, czyli niemal cały rozdział JA, a także spora część jej tomu 7, poświęcone były dokładnemu wyjaśnieniu ogromnego znaczenia jakie dla naszego życia posiada pedantyczne wypełnianie praw moralnych. Zgodnie z zawartymi w nich wyjaśnieniami, wszechświat został tak zbudowany, że moralnie "normalnym" stanem u wszelkich istot myślących jakie go zamieszkują, jest pedantyczne wypełnianie praw moralnych. Jeśli zaś któraś z owych istot zdecyduje się praw tych nie wypełniać, wówczas zaczyna wchodzić ona w kolizję z naturalnym porządkiem rzeczy, jaki ustanowiony został w naszym wszechświecie. Z kolei konsekwencją tej kolizji z naturalnym porządkiem rzeczy jest, że istota ta zaczyna ponosić najróżniejsze karzące ją konsekwencje i przykre dla niej następstwa.

Niniejszy podrozdział ma na celu ujawnienie najważniejszych cech stanu, jaki osiągany zostaje przez wszystkie te intelekty, które zdecydowały się nie wypełniać praw moralnych. Jak wyjaśniłem to we wstępie do tego rozdziału JD, takie istoty rozumne, które stawiają sobie w kolizję z przewidywanym dla naszego wszechświata naturalnym porządkiem rzeczy polegającym na wypełnianiu praw moralnych, nazywane są w tej monografii pasożytami. Natomiast filozofia życiowa jaką istoty te uprawiają, nazywana jest pasożytnictwem. Podrozdział ten starał się będzie wyjaśnić czym właściwie jest pasożytnictwo i jakie atrybuty je cechują. Oczywiście, zależnie od punktu widzenia z jakiego pasożytnictwo jest rozpatrywane, może ono być widziane jako coś zupełnie odrębnego. Dlatego niniejszy podrozdział będzie wyjaśniał czym ono jest, rozpatrując je z kilku odmiennych punktów widzenia. Każdy taki punkt widzenia zaprezentowany zostanie w odrębnym podrozdziale.

Nasze wyjaśnienia czym jest pasożytnictwo, zacznijmy od jego zdefiniowania w sposób bardziej formalny. Jego podstawowa definicja stwierdza, że "pasożytnictwo jest to naturalna filozofia intelektów, które w swoim postępowaniu wybierają drogę nie wypełniania praw, chyba że do ich wypełniania zostają jakoś przymuszone". Powodem dla którego zwolennicy pasożytnictwa wybierają nie wypełnianie jakichkolwiek praw, jest ich brak osobistego poczucia odpowiedzialności, oraz wynikająca z niego niechęć do wkładania w cokolwiek wysiłku. Ta ich niechęć do wkładania w cokolwiek wysiłku powoduje, że w swoim życiu zawsze podążają oni po linii najmniejszego oporu intelektualnego. Dlatego, powyższa definicja może także zostać wyrażona w odmienny sposób, za pośrednictwem następujących słów: **"pasożytnictwo jest nazwą przyporządkowaną do filozofii, jaka w naturalny sposób praktykowana jest przez ludzi, którzy pozbyli się osobistej odpowiedzialności i stąd nie są już w stanie generować w sobie motywacji do wkładania w cokolwiek wysiłku, stąd którzy we wszystkich przypadkach, kiedy posiadają wybór, wybierają wyjście jakie jest zgodne z linią najmniejszego oporu intelektualnego"**.

Powyższa definicja pasożytnictwa ujawnia, że jeśli spotkamy w swoim życiu pasożyta i posiadziemy nad nim jakąś władzę, wówczas pasożyt ten będzie wypełniał prawa jakie mu narzucimy i jakich zrealizowania będziemy surowo nadzorowali. Jest tak ponieważ pod jakimkolwiek nadzorem i przymusem, linia najmniejszego oporu intelektualnego polega na wypełnianiu nadzorowanych praw - to jest powodem dla jakiego pasożyt będzie je wypełniał. Jednak natychmiast jak przestaniemy nadzorować i sprawdzać pasożyta, powróci on do swojego naturalnego zachowania czynienia wszystkiego co leży wzdłuż linii najmniejszego oporu intelektualnego - znaczy czynienia tego, co nakażą mu aktualne impulsy lenistwa, co może mu przynieść najwyższe korzyści z najmniejszym wysiłkiem, lub co da mu najwyższą władzę nad innymi ludźmi.

Sprawa jaką pasożyty zwykle przeoczą, to że na przekór iż odmawiają oni dobrowolnego wypełniania jakichkolwiek praw, ich tendencja do nieposłuszeństwa oraz ich żądza władzy zmuszają naszą cywilizację do formowania hierarchii nadzorczej. Hierarchia ta zwiększa liczbę pilnujących, takich jak policja, system prawny, kierownicy, sąsiedzi, księża, itp. Z kolei owa hierarchia nadzorcza formułuje cały labirynt praw i przepisów, poczym zmusza każdego (włączając pasożytów) do ich wypełniania. W wyniku końcowym, poprzez odmowę wypełniania kilku praw moralnych, pasożyty zmuszani są do wypełniania znacznie większej liczby praw i przepisów, niż byliby zmuszeni wypełniać gdyby w pierwszej kolejności wypełniali oni prawa moralne.

Pasożytnictwo wykazuje bardzo brzydki zwyczaj zamieniania wszystkich ludzi w **niewolników**. Dlatego ci ludzie, którzy praktykują pasożytnictwo, jedynie nazywają innych ludzi z użyciem słów "współmałżonkowie", "dzieci", "przyjaciele", "podwładni", czy "pracownicy". Jednak faktycznie to traktują ich jak swoich niewolników. Sytuacja staje się nawet gorsza, jeśli cały kraj lub cała cywilizacja adoptuje instytucjonalne pasożytnictwo. Wszakże w takim przypadku zacznie on/a oficjalnie posiadać niewolników i otwarcie traktować ich jako niewolników.

Ponieważ wyznawcy pasożytnictwa chronicznie nie podporządkowują się prawom moralnym, ich wartość " μ " jest zwykle na bardzo niskim poziomie $\mu < 0.35$. Dla tego powodu ujawniają oni posiadanie cech, jakie w podrozdziale JD1.6.3 opisane są dla ludzi o bardzo niskim " μ ". Jedną z takich cech jest chroniczna agresja jaką są oni zapełnieni i jaka jedynie odczekuje na okazję aby wydrzeć się na powierzchnię w jakimś raptownym wybuchu.

Pasożytnictwo jest dokładną odwrotnością totalizmu. Jest to powodem dla czego pasożytnictwo i totalizm są wzajemnymi przeciwnikami, lub wrogami. Totalizm także posiada tylko jedną zasadę, która stwierdza "pedantycznie wypełniaj prawa moralne". To oznacza, że wyznawcy totalizmu, w tej monografii nazywani "totalistami", we wszystkim co tylko dokonują, wypełniają prawa moralne. Wynik jest taki, że dla każdej sytuacji życiowej pasożyty i totaliści poszukują odwrotnego rozwiązania: pasożyty instynktownie poszukują rozwiązania które wymaga od nich najmniejszego wysiłku, a stąd które ześlizguje się

wzdłuż linii najmniejszego oporu intelektualnego, podczas gdy totaliści poszukują rozwiązania, które jest moralne (znaczy "zgodne z prawami moralnymi"), dlatego które wspina się przeciwnie do linii najmniejszego oporu intelektualnego. Aby zilustrować to na przykładzie jaki użyty był w podrozdziale JA2.1, gdyby pasożyt i totalizta zamierzali przekroczyć ulicę w przypadkowym miejscu, pasożyt sprawdzałby czy ulica nie jest obserwowana przez policjanta, który zmusiłby go do podejścia do najbliższej "zebry", a także sprawdziłby czy przekroczenie ulicy w tym obszarze jest najłatwiejszym i wymaga najmniej wysiłku. Z kolei totalizta patrzyłby czy przekroczenie ulicy jest "moralne", tj. czy istnieje ktoś w pobliżu dla kogo to przekroczenie wprowadziłoby zakłócenie, niebezpieczeństwo, lub zły przykład, itp. Oczywiście, poprzez wypatrywanie dokładnych przeciwieństw w każdej sprawie życiowej, pasożyty i totaliści nigdy nie są w stanie zrozumieć się nawzajem i nigdy nie są w stanie pracować w harmonii bok przy boku. Wynik jest taki, że będąc z natury bardziej agresywni i impulsywni, oraz podświadomie wiedząc o własnej nieudolności, pasożyty zawsze atakują totalistów i zawsze podświadomie ich nie lubią.

Totalizm, szczególnie w wersji intuicyjnej obecnie praktykowanej na Ziemi, jest relatywnie stałą filozofią. Można więc stwierdzić, że **totalizm jest stabilnym stanem** moralnym w jakim ktoś się znajduje. Jeśli dany totalizta wiezie życie osiadłe, wówczas wypełnia on prawa moralne przez cały czas w przybliżeniu do tego samego stopnia. Jednak pasożytnictwo jest całkowicie odmienne. Nigdy nie jest ono stałe i, kiedy raz zostanie zapoczątkowane, ma tendencję aby nieustannie się pogłębiać. Stąd ofiara tej choroby moralnej nieustannie ześlizguje się w nią coraz głębiej. Dlatego pasożyty przez cały czas wykazują zmniejszanie się swojego poziomu energii moralnej, podczas gdy ich skandaliczne zachowanie z upływem czasu staje się coraz gorsze. Z tego powodu **pasożytnictwo jest procesem**, a nie stanem. W dynamicznych transformacjach pasożyt bez przerwy zmienia swoje stadia i dosłownie może być obserwowany przez innych jak na oczach pogarsza się z roku na rok. Jego pasożytnictwo zmienia się też z jednego stadium na następne.

JD1.1. Pasożytnictwo jako śmiertelna choroba moralna

Jeśli urządzenie techniczne przestaje działać w sposób na jaki działać ono powinno, mówimy wówczas że się zepsuło i poddajemy je naprawie lub złomowaniu. Z kolei jeśli ciało jakiegoś człowieka przestaje funkcjonować tak jak powinno, wówczas stwierdzamy, że człowiek ten jest chory i wysyłamy go do szpitala aby lekarze wyleczyli jego ciało. Jak jednak określać kogoś, czyja moralność przestała działać tak jak naturalny porządek rzeczy w naszym wszechświecie tego od niej wymaga. Z podrozdziałów JD1.6.3, JA2.4, JD1.2 i JD1.5 wiemy, że tacy ludzie o niedziałającej moralności wykazują wszelkie symptomy bycia chorymi. Wszakże jeśli pozostawimy ich bez leczenia, po jakimś czasie dopada ich śmierć przez moralne zaduszenie. Dlatego ludzi których moralność przestała działać tak jak powinna, faktycznie są "chorymi moralnie". Ponieważ stan kiedy czyjaś moralność przestaje działać tak jak powinna, pojawia się kiedy ktoś ten naturalnie ześlizguje się w filozofię pasożytnictwa, filozofię tą musimy nazywać "chorobą moralną". Jako że choroba ta w końcowym efekcie zawsze zabija swoje ofiary, należy opatrywać ją przydomkiem "śmiertelna choroba moralna". Jak to ma się z każdą chorobą, ludzie muszą zdawać sobie sprawę, że owa śmiertelna choroba moralna istnieje, że zabija, muszą poznać jej objawy i przebieg, sposoby leczenia, muszą też wiedzieć o środkach zabezpieczających przed jej epidemią. Niniejsza monografia jest więc rodzajem popularnego podręcznika medycznego, jaki wyjaśnia wszystkie to sprawy dotyczące moralnego zdrowia naszego ducha.

Jak kilkakrotnie zwracana już na to była uwaga czytelnika (np. w podrozdziale JB3.1, oraz we wprowadzających częściach rozdziałów JA i JD), pasożytnictwo jest nie tylko niemoralną filozofią, ale także **śmiertelną chorobą moralną**. Co gorsze, wszystko

wskazuje na to, że przy dzisiejszym poziomie naszej wiedzy zazwyczaj jest ono także chorobą nieuleczalną. Podobnie jak to ma się w przypadku każdej śmiertelnej choroby, pasożytnictwo najbardziej lubi rozwijać się w określonych środowiskach, ludzie zarażają się nim w określony sposób, ma ono określony przebieg i objawy, oraz w razie pozostania nieuleczonym zawsze w końcu zabija ono swoje ofiary. Dlatego należy je traktować jako śmiertelną chorobę, tzn. być samemu świadomym zagrożenia jakie ono wprowadza, uświadamiać i ostrzegać innych ludzi przed jego niebezpieczeństwem, podejmować środki zaradcze jakie zabezpieczają przed jego szerszym rozprzestrzenieniem, identyfikować przypadki kiedy ktoś nią się zaraził, a także intensywnie leczyć tych nieszczęśliwców, którzy zostali nim już zarażeni.

Najbardziej dramatyczna strona śmiertelnej choroby moralnej zwanej pasożytnictwem, polega na jej nieodnotowalności dla oczu. Ludzie bowiem których dzieli tylko maleńki krok od śmierci z powodu tej choroby, fizycznie i zewnętrznie wyglądają dokładnie tak samo jak wszyscy inni. Wszakże zgniętego ducha nie daje się u kogoś odnotować wzrokiem, ani odczuć naszym nosem. Ponieważ zaś owej choroby moralnej nie daje się odnotować naszymi zmysłami, ludzie nie potrafią sobie uświadomić że jej ofiary faktycznie są chore. Traktują więc owe ofiary pasożytnictwa dokładnie tak samo jak traktuje się ludzi zdrowych.

Nazwa **choroba moralna** dotychczas nie była używana w naszym społeczeństwie, wymaga więc ona tutaj dokładniejszego wyjaśnienia. Faktycznie to nazwa ta opisuje całą klasę chorób, jakie atakują ludzkiego ducha, a nie zaś tylko pojedynczą chorobę. Bardziej więc ona odpowiada nazwie "choroba ciała", czy jej przeciwieństwu - "choroba umysłowa", niż nazwie indywidualnej choroby takiej jak np. "aids" czy "schizofrenia". Faktycznie to ludzie od dawna są świadomi istnienia całego szeregu chorób moralnych, tyle tylko że dotychczas nazywali je z użyciem innej terminologii. Przykładowo, już od dawna znane choroby moralne obejmują wszelkie nałogi, a więc "palenie", "alkoholizm", "narkomania", "obżarstwo", "hazardostwo", czy "kurwienie się" albo "puszczanie się" (warto przy tym odróżniać "kurwienie się" jako chorobę moralną, od "prostytucji" uprawianej jako "najstarszy zawód", albo jako konieczność życiową). Chorobami moralnymi są także wszelkie formy działalności przestępczej, np. "złodziejstwo", "bicie", "gwałcenie", "mordowanie", itp. Wszelkie choroby moralne mają to do siebie, że są ogromnie trudne do wyleczenia. Kto raz w nie wpadnie, praktycznie pozostaje w ich szponach aż do śmierci. Ta trudność leczenia dotyczy także najbardziej ogólnej choroby moralnej, zwanej tutaj filozofią pasożytnictwa. Pomimo, że od dawna rozglądam się za "wyleczonymi pasożytami", faktycznie to są oni równie rzadcy i równie trudni do znalezienia, jak byli palacze którzy obecnie już nie palą, lub byli narkomani którzy obecnie nie zażywają niczego. Dlatego na obecnym etapie rozwoju opisywanej w podrozdziale 110 "medycyny przeciw-świata", powinniśmy raczej koncentrować się na zapobieganiu zarażenia pasożytnictwem tych ludzi, którzy ciągle pozostają totalitarni, niż na ogromnie trudnym leczeniu tych straconych dla społeczeństwa ludzi, którzy już ześlizgnęli się w mordercze szpony pasożytnictwa.

JD1.2. Pasożytnictwo jako urzeczywistnienie cyklu filozoficznego w dół pola moralnego

W zakresie działania pola moralnego i praw moralnych, jak na razie ludzkość pozostaje w zupełnej ciemności. Ogromna większość ludzi nie ma nawet pojęcia, że coś takiego jak pole moralne i prawa moralne w ogóle istnieje. Nic więc dziwnego, że niemal wszelkie zjawiska jakie wynikają z działania tego pola i tych praw, dzieją się w sposób spontaniczny, napędzane wyłącznie mechanizmem naturalnym, a nie kierowane ludzką wiedzą i intencjami. W rezultacie losy życiowe prawie wszystkich długowiecznych intelektów żyjących na Ziemi spotyka identyczny koniec - tj. niemal wszystkie one najpierw zarażają się pasożytnictwem, potem zaś umierają ogromnie nieprzyjemną śmiercią przez

moralne zaduszenie ponieważ ich " μ " spada w dół do wartości $\mu=0$. Tymczasem gdyby znane nam były zjawiska rządzące losem tych intelektów, a ściślej znany najbardziej istotny z tych zjawisk, zwany tutaj "cyklem filozoficznym w dół", ich ponurego końca dałoby się uniknąć. Niniejszy podrozdział wyjaśni więc, co to takiego jest "cykl filozoficzny" i "cykl filozoficzny w dół", oraz ujawni dlaczego pasożytnictwo jest urzeczywistnieniem owego cyklu w dół pola moralnego. Z kolei poprzez uświadomienie istnienia i cech "cyklu filozoficznego w dół" wskaże on również, że poprzez świadome kształtowanie swojego stanu moralnego można zapobiegać podleganiu ponurym następstwom przechodzenia jego kolei losu. Ponadto ujawni on cechy charakterystyczne poszczególnych faz cyklu filozoficznego w dół, a stąd umożliwi czytelnikowi niemal natychmiastową ocenę w jakiej fazie swego cyklu filozoficznego dany intelekt się znajduje, czyli umożliwi też i przewidzenie czego można i czego należy, spodziewać się po danym intelekcie.

Przez pojęcie "**cykl filozoficzny**" totalizm rozumie "całość filozoficznej drogi życiowej danego intelektu od momentu jego narodzenia się aż do momentu jego śmierci". Gdyby wyrazić to innymi słowami, cykl filozoficzny jest to po prostu życie danego intelektu, tyle tylko, że zamiast rozważania go z punktu widzenia jak je ktoś żyje, rozważane jest ono z punktu widzenia jak filozofia tego intelektu się zmienia, przez jakie stadia filozofia ta przechodzi, jakie filozoficzne zjawiska są demonstrowane podczas tego życia, oraz jakie filozoficzne prawa rządzą tym co się zdarza temu intelektowi w owym życiu. Przykładowo, w przypadku intelektów indywidualnych czyli pojedynczych ludzi, cykl ten to wszystkie zmiany ich filozofii życiowej przez jakie przechodzą oni w całym swoim życiu. Natomiast w przypadku intelektów zbiorowych, takich jak np. małżeństwa, instytucje, rządy, państwa, czy całe cywilizacje, cykl ten to wszystkie transformacje praktykowanej przez nie filozofii, następujące od momentu powołania tych intelektów do życia, do momentu kiedy przestają one istnieć.

Jak to wyjaśniono w poprzednich podrozdziałach tej monografii, szczególnie zaś w podrozdziale JD1.6.1, najważniejszym miernikiem ilościowym stanu moralnego i filozofii danego intelektu jest jego względny zasób energii moralnej " μ ". Jeśli zaś przeanalizować co ze swym zasobem tej energii czynią poszczególne intelektu w swoim życiu, wówczas okazuje się, że albo go przysparzają, czyli zwiększają one swoje " μ ", albo też go trwonią, czyli zmniejszają swoje " μ ". O intelektach, które przez okres życia zwiększają swoje " μ ", lub przynajmniej go nie zmniejszają, będziemy mówili, że przechodzą one "cykl filozoficzny w górę" - wszakże ich energia moralna niemal cały czas wzrasta. Natomiast o intelektach, które w życiu stopniowo trwonią zgromadzony uprzednio zasób energii moralnej, będziemy stwierdzali, że przechodzą one "**cykl filozoficzny w dół**". Z tego powodu przez "cykl filozoficzny w dół" rozumieli tutaj będziemy "drogę filozoficzną i wynikające z niej koleje losów danego intelektu, które sprowadzają się do stopniowego rozpraszania całego zasobu energii moralnej posiadanego przez ten intelekt". Jako taki cykl filozoficzny w dół obejmuje sobą wszelkie symptomy and stadia wpadania danego intelektu w chorobę moralną zwaną pasożytnictwem.

W dzisiejszych czasach powszechnej nieznamości zasad totalizmu, przeważająca większość wszystkich intelektów niestety w końcowej części swego życia przemierza ową ponurą drogę w dół. (Nikt dotychczas nie próbował wyznaczyć danych statystycznych na temat ich ilości, ale ja szacuję, że drogę w dół w końcowej fazie swego życia przemierza być może nawet 99% intelektów.) Jedynie niezwykle nikły procent intelektów (może jakiś 1%) podąża cyklem filozoficznym w górę przez cały okres swego życia. Cykl filozoficzny w dół, niestety, jest cyklem samobójczym, bowiem na jego końcu zawsze czeka całkowite rozproszenie czyjejs energii moralnej, czyli wartość $\mu=0$, a zatem także czeka samozagłada w formie śmierci przez moralne zaduszenie. Wszystkie intelektu które nim podążają, zmierzają więc do nieuchronnej samozagłady i to w bardzo dramatycznych okolicznościach, od której uchronić ich może tylko przypadek jeśli nieco wcześniej umrą śmiercią fizyczną (np. poprzez zniszczenie ich ciała, lub poprzez wyczerpanie się ich energii życiowej). Stąd

też nasze poznanie praw i zjawisk jakie rządzą cyklem filozoficznym w dół może wielu intelektom zaoszczędzić bardzo nieprzyjemnego końca.

U każdego intelektu jego cykl filozoficzny rozpoczyna się w momencie narodzenia. Takie narodzenie dałoby się porównać do znalezienia się gdzieś na stokach owej kryształowej góry moralności jaka opisana została na początku podrozdziału JA4. Po urodzeniu się i po wzroście, intelekt ten otrzymuje dwa wybory. Może on albo wspinać się w górę, albo też ześlizgiwać w dół owej kryształowej góry. Niestety, ponieważ jest ona górą moralną a nie fizyczną, pozostaje ona niewidzialna dla naszych zmysłów. Stąd co właściwie się z nami dzieje na jej stokach ocenić potrafimy jedynie poprzez obserwowanie naszych własnych odczuć, lub przez analizę reakcji i losów innych ludzi. Początkowo, w większości przypadków wybieramy wspinanie się w górę, ponieważ nasz przeciw-organ sumienia oraz poczucie odpowiedzialności podszeptują nam abyśmy tak właśnie czynili. Jednak wkrótce potem nasze zmysły nam ujawniają, że jeśli ześlizgujemy się w dół jej zboczy, wówczas oddawać się możemy lenistwu zaś nasze ciało odczuwa najróżniejsze przyjemności. Natomiast jeśli wdrapujemy się w górę, kosztuje to nas nieustanny wysiłek i niewygodę. Jednocześnie zaś nasze społeczeństwo zachęca nas do drogi w dół, poprzez nauczanie nas o "regułach dżungli", w której tylko najsilniejszy przeżywa, poprzez wmawianie nam "wykorzystuj albo będziesz wykorzystywany", oraz poprzez popularyzowanie podobnych niemoralnych niedorzeczności. Całkowicie więc skołowani, nie posiadając filozofii w rodzaju totalizmu jaka by nas prowadziła poprawnie, w większości zawieramy zwodniczym odczuciom oraz społeczeństwu i staczymy się w dół. Wszakże ten zwrot w kierunku coraz niższej moralności, jest naturalnym procesem i wcale nie wymaga od nas żadnego wysiłku. Kiedy zaś wpadamy w niewidzialne bagno u stóp tej góry i zaczynamy się dusić, jest już zbyt późno na ratunek. Jęki i krzyki słyszą wprawdzie inni, nie widząc jednak niedostrzegalnej dla ich zmysłów góry ani bagna sądzą, że takie agonalne zachowanie jest "naturalne". Następni więc ludzie nadal podążają śladami tych co się już stoczyli, aby potem podzielić ich los. Dopiero analizy teoretyczne, takie jak te przedstawione w niniejszym rozdziale, ujawniają co naprawdę się dzieje i wskazują, że totalizm reprezentuje dla nas jedyny ratunek i wyjście z tego zaklętego kręgu śmierci. Oczywiście, nadal pozostaje problem, jak spowodować aby zwykli ludzie mogli uwierzyć w opisywany tutaj cykl filozoficzny i skorzystać z ratunku jaki totalizm im oferuje. Wszakże nie mogą oni zobaczyć niewidzialnej dla ich zmysłów moralnej góry i bagna, a jednocześnie bardziej skłonni są zawierzyć przyjemnym odczuciom swego ciała, niż argumentom czyjegoś umysłu i logiki.

Obecnie żyjemy w czasach moralnego "dzikiego zachodu" oraz powszechnej ignorancji na temat wszelkich aspektów moralności. Stąd ludzie nie mają dzisiaj pojęcia ani o fakcie istnienia cyklu filozoficznego w dół, ani o wymogach poprawnego ukształtowania swojej drogi filozoficznej przez ów cykl, ani o parametrach które wpływają na charakter tego cyklu. Stąd w ogromnej większości typowych przypadków, ów cykl filozoficzny sprowadza się do nieustannego ześlizgiwania się intelektów w dół ku pełnemu pasożytnictwu. W ześlizgiwaniu tym intelektu typowo przechodzą przez następujące stadia: (1) rodzenia się z wrodzoną filozofią totaliztyczną, (2) dorastania, (3) totaliztycznego okresu życia, (4) zdarzenia wyzwającego filozoficzny upadek w pasożytnictwo, (5) stopniowego pełzania ku zaawansowanemu pasożytnictwu, (6) wejścia w stan agonalny wynikający z osiągnięcia pełnego pasożytnictwa i spowodowanej tym pasożytnictwem całkowitej niezdolności do wypełniania swoich funkcji życiowych, oraz (7) śmierci poprzez moralne zaduszenie spowodowanej wyczerpaniem się energii moralnej.

Omówmy teraz cechy owych stadiów składających się na typowy "cykl filozoficzny w dół", jakie są charakterystyczne dla ogromnej większości dzisiejszych intelektów. Każdej z tych cech poświęćmy odrębny punkt. Są one jak następuje:

(1) **Totaliztyczne narodziny.** Totaliztyczne narodziny są jednym z owych rzadkich zjawisk jakie bezpośrednio potwierdzają, że moralność jest pierwotną wielkością inteligentnego wszechświata. Jak bowiem wykazują to moje dotychczasowe obserwacje,

"narodziny wszystkich intelektów następują tak blisko pozytywnego bieguna filozoficznego (idealnego totalizmu) jak tylko na to pozwalają im okoliczności w jakich przychodzą one na świat". Przykładowo, małe dzieci od samego początku ujawniają przestrzeganie totalizacyjnych zasad. Podobnie nawet nowo narodzone drapieżniki zdają się początkowo wykazywać niektóre cechy totalizycznego postępowania, tj. są one przyjazne wobec wszystkiego, oraz zachowują się moralnie. Z kolei ów fakt, że wszyscy rodzą się z wbudowanym w siebie totalizycznym zaprogramowaniem oznacza, że w sensie moralnym każdemu dany jest ten sam punkt startowy. To zaś oznacza, że za działaniem praw moralnych musi kryć się jakiś wszechmocny intelekt, typu wszechświatowy intelekt.

Jak to wyjaśniono w podrozdziale JA5.2, każdy intelekt w momencie narodzin wyposażony zostaje w "posąg pierwotny" złożony z energii moralnej. Dlatego niemal wszystkie nowo narodzone intelekty posiadają relatywnie wysokie " μ " - u niektórych dzieci osiąga ono niemal barierę nirwany $\mu=0.6$. Z tych powodów bardzo młode intelekty są również wyjątkowo lubiane i przyjemne w obcowaniu.

(2) **Dorastanie.** Po urodzeniu się, intelekty wchodzą w bardzo skomplikowane stadium dorastania i zdobywania edukacji. Najbardziej charakterystyczną cechą tego stadium jest, że pojemność moralna intelektów " E_{max} " z równania (1JD1.6.1): " $\mu=E/E_{max}$ " zwiększa się szybko, podczas gdy ich "E" pozostaje na w przybliżeniu tym samym poziomie. Wynik jest taki, że dla przykładu nastolatki w pobliżu końca swojej edukacji osiągają " μ " tak niskie jak czasami około $\mu=0.2$. Oczywiście, razem z owym bardzo niskim " μ ", przychodzą do nich również wszelkie przykre tego konsekwencje (buntowanie się, nieposłuszeństwo, agresywność, tendencje do samobójstw, depresja, itp.), jakie opisane są w podrozdziale JD1.6.3. Jednak na przekór tego nieposkromionego zachowania, filozofia takich nastolatków w większości przypadków ciągle pozostaje przy intuicyjnym totalizmie. Dlatego też, kiedy w końcu owo stadium dorastania się zakończy, takie nastolatki relatywnie szybko zwiększają swój poziom energii moralnej.

Stadium dorastania jest ogromnie istotne w zdecydowaniu o przyszłych losach danej osoby. Jak bowiem się okazuje, jedynie te osoby które zdołały wynieść z domu rodzinnego (a) silny szkielet moralny, oraz (b) poczucie odpowiedzialności, będą wieść potem relatywnie totalizyczne życie. O fakcie więc czy ktoś w przyszłości pędził będzie życie totalizy, czy też życie pasożyta, w dużej mierze decydują rodzice. Wszakże to ich podstawowym zadaniem jest wpojenie swoim dzieciom szkieletu moralnego i poczucia odpowiedzialności. Rodzice, którzy nie zdołają wpoić pociechom tych dwóch najistotniejszych zalet, niestety zawiedli wszystkich zainteresowanych, włączając w to siebie, swoje pociechy, oraz całe społeczeństwo, w wypełnieniu spoczywających na nich obowiązków rodzicielskich.

(3) **Totalizyczny okres życia.** Po zakończeniu stadium dorastania, zaczyna się stadium dorosłego życia z totalizyczną filozofią. Wszakże większość młodych intelektów utrzymuje swoją filozofię intuicyjnego totalizmu. Dlatego wchodzą oni w produktywne życie, ciągle wyznając odmianę totalizmu. Słuchają oni nakazów swojego sumienia i wypełniają prawa moralne. Także zwiększają oni swoje " μ " bardzo szybko, aby w dzisiejszym klimacie filozoficznym utrzymać je na poziomie około $\mu=0.4$ do $\mu=0.5$. Przez cały szereg następnych lat wiodą one relatywnie totalizyczne życie, będąc produktywnymi, entuzjastycznymi i dającymi się lubić.

Totalizyczny okres życia zwykle jest najbardziej stabilnym okresem w życiu. W odpowiednio moralnych okolicznościach może on rozciągnąć się niemal na całe produktywne życie i jedynie takie dramatyczne wydarzenia, jak dla przykładu przejście na emeryturę lub awans na kierownika, może spowodować ich filozoficzny upadek. Okres totalizyczny jest utrzymywany u wszystkich intelektów, które systematycznie przestrzegają swoich codziennych obowiązków i którzy wypełniają moralne zasady jakie wyniosły z czasów swojej młodości. Ludzie którzy utrzymują to stadium przez bardzo długi okres czasu, zwykle są pracownikami fizycznymi, którzy posiadają solidne fundamenty moralne jakie odziedziczyli oni ze swojego domu, lub ze swoich wierzeń religijnych. Dla

pracowników umysłowych, oraz dla wszelkiego typu kierowników, taki totalizyczny okres wykazuje tendencję do kończenia się znacznie szybciej. Ludzie, którzy właśnie znajdują się w owym totalizycznym okresie swojego życia, zwykle utrzymują swoje "μ" na w przybliżeniu tym samym poziomie, z jedynie niewielkimi wahaniami powodowanymi przez chwilowe okoliczności. Dlatego przez cały czas wykazują oni to samo dające się lubić i entuzjastyczne zachowanie, a także taką samą przyjemną osobowość.

Powinno jednak zostać odnotowanym, że niektóre nastolatki, szczególnie te wywodzące się z zamożnych rodzin, jakich dom rodzinny nie nauczył ich poczucia osobistej odpowiedzialności i dyscypliny, oraz nie wykształcił w nich wymaganego szkieletu moralnego, nigdy nie potrafią się otrząsnąć ze spadku swojego "μ" jaki ma miejsce w stadium dorastania. Dlatego ten spadek staje się dla nich zdarzeniem wyzwalającym ich upadek w pasożytnictwo. Z tego powodu, takie nastolatki, z stadium dorastania przechodzą bezpośrednio do stadium ześlizgiwania się w pasożytnictwo. (Ciekawe, że spora ich liczba nigdy nie opuszcza domu rodzinnego i na przekór osiągnięcia dorosłości ciągle żyje z matką/rodzicami.) Takie nastolatki nigdy nie doświadczają okresu totalizycznego w swoim życiu, a stąd nigdy nie mają okazji aby dołożyć swój własny wkład dla dobra naszej cywilizacji. Co czyni sytuację jeszcze gorszą, to że w obecnych czasach dobrobytu i braku dyscypliny wobec młodzieży, ich liczba szybko się zwiększa.

(4) **Wyzwolenie upadku w pasożytnictwo.** Totalizyczny okres życia jest bardzo stabilnym. Nie transformuje więc on się w pasożytnictwo bez ważnego powodu. Dlatego, aby jakiś intelekt zboczył z drogi totalizmu i zaczął staczać się w dół pola moralnego, zawsze zaistnieć musi jakiś istotne zdarzenie, które wyzwala ich upadek. Zdarzenie takie nazywali będziemy "**zdarzeniem wyzwalającym upadek**" - patrz podrozdział JD4.1. Zawsze jest nim coś co odbiera poczucie osobistej odpowiedzialności za wyniki swoich działań. Dla przykładu, dla wielu robotników fizycznych, zwykle jest nim przejście na emeryturę i wyzbycie się uprzedniej obowiązkowości. Dla wielu żon, zwykle jest nim wyjście za mąż, opuszczenie pracy i kulturowe zepchnięcie na swoich mężów odpowiedzialności za wiele działań za jakie poprzednio przejmowałyby osobistą odpowiedzialność. Z kolei dla wielu młodych pracowników umysłowych jest nim otrzymanie awansu, oraz otrzymanie władzy nad kilkoma podległymi im pracownikami, na których stopniowo przenoszą/delegują potem swoją odpowiedzialność.

(5) **Filozoficzne pelzanie.** "Zdarzenie wyzwalające upadek w pasożytnictwo" pozbawia swoje ofiary poczucia odpowiedzialności. Z kolei - jak to wyjaśniono w podrozdziale JA8, brak poczucia odpowiedzialności eliminuje motywację. Wynikiem więc utraty odpowiedzialności jest, że dany intelekt pozbywa się motywacji i stąd stopniowo zaczyna się ześlizgiwać w objęcia pasożytnictwa. Proces tego nieustannego ześlizgiwania się w coraz głębsze pasożytnictwo nazywany jest "filozoficznym pelzaniem". W pelzaniu tym daje się wyróżnić kilka charakterystycznych faz, jakich bardziej szczegółowe omówienie dokonane zostanie w podrozdziałach JD4.2 i JD4.3.

Jak to wyjaśniono w podrozdziale JD1.1, niezależnie od bycia filozofią, pasożytnictwo jest również śmiertelną chorobą moralną. Może ono być porównywane do "trądu jaki atakuje ducha", lub do "robaka zjadającego ducha" swoich ofiar. Kiedy raz zostanie ono zapoczątkowane, zwykle z czasem ulega jedynie coraz głębszemu zaawansowaniu. W niemal też każdym przypadku przechodzi ono przez podobne symptomy-fazy, oraz ujawnia podobne cechy u intelektów jakie w niego wpadły. Jedyne różnice polegają na tym, jak szybko paraliżuje ono indywidualne intelektu, oraz jak szybko ulega ono zaawansowaniu u danego intelektu. Dlatego, z upływem czasu, intelektu które zaczęły swoje ześlizgiwanie się w dół pola moralnego, stopniowo pelzają przez wszystkie stadia pasożytnictwa (jak je opisano w podrozdziale JD4.2), aby w końcu wylądować w najbardziej zaawansowanym stadium. Bardzo ciekawy jest mechanizm takiego nieprzerwanego staczania się w dół pola moralnego, nazywanego tutaj "filozoficznym pelzaniem". Mechanizm ten wynika ze stopniowego zaadoptowania przez moralnie chore intelektu takiego zbioru doktryn, zasad postępowania, praw, przepisów, tradycji, skłonności,

itp., że ich filozofia życiowa z czasem coraz bardziej zaczyna się zbliżać do bieguna pełnej implementacji filozofii pasożytnictwa. W sensie moralnym intelektu te staczą się więc coraz bardziej stromo w dół pola moralnego i wzdłuż linii najmniejszego oporu intelektualnego. Staczeniu temu zawsze też towarzyszy systematyczny spadek "μ". W sensie interpretacyjnym "filozoficzne pełzanie" reprezentuje więc szybkość kątową wirowania - patrz podrozdziały JD1.5 i JE4 które ujawniają analogię pomiędzy pogarszaniem się czyjejs filozofii w kierunku pasożytnictwa, a wirowaniem obiektów fizycznych w mechanice. Zewnętrzną manifestacją tego pełzania jest, że poddane mu intelektu wykazują zachowanie jakie można by nazywać "filozoficznym samobójstwem". Polega ono na czynieniu wszystkiego co w ich mocy, aby w możliwie najkrótszym czasie z totalizmu przejść w stadium pełnego pasożytnictwa (stadia takiego przechodzenia opisywane są w podrozdziale JD4.2). Dla intelektów grupowych, takich jak instytucje czy kraje, owo "filozoficzne samobójstwo" polega na zaadoptowaniu i wdrożeniu takich praw, reguł postępowania, doktryn, tradycji, inklinacji, itp., że zmuszają one owe intelektu do poruszania się w dół pola moralnego po coraz bardziej stromym zboczu, oraz wzdłuż linii najmniejszego oporu intelektualnego. Ciekawostką tego zjawiska jest, że jego zaistnienie jest "naturalnym" procesem jaki odbywa się samoistnie, w następstwie podejmowania w swoim życiu wyborów które są najbardziej przyjemne i które dostarczają największą liczbę natychmiastowych korzyści materialnych. Dlatego, czyjeś pozwolenie aby takie pełzanie u niego zaistniało, nie wymaga żadnego wysiłku, ani żadnego zamierzonego wypełniania jakichś reguł. Zwykle też generuje ono u swoich ofiar określoną objętość przyjemnych (aczkolwiek fałszywych) odczuć, typu wygoda, dobrobyt, poczucie bezpieczeństwa, poczucie władzy, zadufanie w sobie, itp. Nie istnieje żaden szczególny wiek, kiedy ów proces może się ujawnić, jako że zależy on od indywidualnych okoliczności poszczególnych intelektów. Dla przykładu, niektóre intelektu mogą przechodzić przez ów proces filozoficznego pełzania już w wieku dwudziestu kilku lat, inne mogą go doświadczyć dopiero po przejściu na emeryturę.

Proces filozoficznego pełzania zostaje zakończony, kiedy jego ofiary osiągają tak zaawansowane stadium pasożytnictwa, że stają się całkowicie niezdolne do samodzielnego gromadzenia w sobie energii moralnej. Owo ostatnie stadium pasożytnictwa, w którym intelektu stają się całkowicie niezdolne do sprężania w sobie energii moralnej, w tej monografii nazywany jest stadium **pełnego pasożytnictwa**, albo stadium **zaawansowanego pasożytnictwa**. Po osiągnięciu tego stadium, intelektu te egzystują dalej jedynie ponieważ wampirują one energię moralną od innych intelektów, lub ponieważ ciągle zjadają one stare oszczędności tej energii.

Zjawisko "filozoficznego pełzania" w zaawansowane pasożytnictwo posiada to następstwo, że intelektu które zaczęły swoje dorosłe życie jako produktywni członkowie społeczeństwa, którzy wyznawali jedną z form totalizmu, pod koniec swojego dorosłego życia transformują się naturalnie w ofiary zaawansowanego pasożytnictwa i przedłużają swoje życie jedynie dzięki moralnemu wampiryzmowi na innych intelektach. Sposoby i stadia, za których pośrednictwem owa transformacja ma miejsce, opisane zostały bardziej dokładnie w podrozdziale JD4.2. Ponieważ owa transformacja totaliztów w pasożytów następuje w sposób naturalny, nie wymaga wysiłku, a także ponieważ nasza cywilizacja jak dotychczas nie miała pojęcia, że taki proces faktycznie ma miejsce, ludzie nie byli w stanie jej zapobiegać, czy choćby ją odnotować. Wynik jest taki, że nasza cywilizacja, jako całość, stopniowo stacza się głębiej i głębiej w tzw. "instytucjonalne pasożytnictwo" opisywane w podrozdziałach JD4.3 i JD2.5 i, że nieustannie zwiększająca się liczba ludzi faktycznie uprawia już zaawansowane pasożytnictwo opisywane w podrozdziale JD4.2.

Oczywiście istnieje też proces do odwrotny do "filozoficznego pełzania". Można go nazwać "filozoficzną odnową". Jednak, zgodnie z mechaniką totaliztyczną, jego zaistnienie u dowolnego intelektu uwarunkowane jest podjęciem przez ten intelekt świadomych wysiłków nieprzerwanego wspinania się w górę pola moralnego i przeciwie do linii najmniejszego oporu intelektualnego. Dlatego wiąże się ono z określonym poziomem

okupującego te wysiłki nieprzyjemnego doznania, w rodzaju dodatkowy nakład pracy, niewygody, cierpienia, konieczność udoskonalania, itp. Stąd większość intelektów sama nie jest w stanie zdobyć się na podjęcie i zrealizowanie odnowy, a jedynie do podjęcia tego procesu może być zmuszona przez innych. Ponadto, aby zainicjować taki proces filozoficznej odnowy, zwykle pojawić się musi jakiś rodzaj bardzo potężnego "zdarzenia wyzwającego", które w tym przypadku musi polegać na przyjęciu na siebie osobistej odpowiedzialności za wyniki zdarzeń w jakich bierze się udział. Zwykle więc jest ono efektywne tylko jeśli ma postać bardzo intensywnych przeżyć emocjonalnych, np. nadprzyrodzonej interwencji, jakiegoś rodzaju tragicznych zdarzeń (np. uwięzienia, śmierci klinicznej, samobójstwa kogoś dobrze znanego, żałoba), silnej miłości, itp. Filozoficzne pełzanie i odnowa posiadają też swoje bardziej dramatyczne odmiany, jakie interpretowane powinny być jako kątowe przyspieszenia zmian czyjejs filozofii. Najczęściej opisuje się je popularnymi wyrażeniami "upadek" lub "załamanie się", oraz "rewolucja" lub "reforma".

(6) **Osiągnięcie stanu intelektu agonalnego.** W chwili, kiedy moralnie chore intelektu osiągną pełne pasożytnictwo, ich dalsze istnienie przestaje być możliwe. Wszakże przestają one generować własną energię moralną i jedynie podtrzymują swoje egzystowanie poprzez wampirowanie na innych intelektach, jak to opisano w podrozdziale I5.5. Zgodnie z podrozdziałami JD4.2 i JD4.3 ma to miejsce, kiedy podążają one wyłącznie po linii najmniejszego oporu, tj. kiedy zaczynają już postępować jak bezmyślne żywioły, nie zaś jak istoty myślące. Stają się wówczas niezdolne do wypełniania funkcji do jakich zostały powołane. Ponadto, zgodnie z podrozdziałem JD1.6.3, stają się również bardzo impulsywne, agresywne i niebezpieczne dla innych. Stąd inne intelektu rozpoczynają starania aby je odizolować od siebie, a czasami nawet zlikwidować. Z kolei, takie niebezpieczne dla innych zachowanie i izolacja, połączone z niezdolnością do wypełniania funkcji do jakich zostały oryginalnie powołane i stąd do generowania energii moralnej, powodują że przekształcają się one w "intelektu agonalne", tj. w intelektu, które istnieją tylko kosztem zapasu swojej energii moralnej lub kosztem wampirowania na tej energii innych intelektów. Stąd po tym punkcie czasowym ich los staje się już przesądzony - tj. muszą one zakończyć swoje życie i zostać zastąpionymi przez nowe intelektu o bardziej totalitycznej filozofii. Nieodwołalność ich śmierci poprzez moralne zaduszenie jest wówczas już przesądzona i pozostaje tylko kwestią czasu. Cechami rozpoznawczymi **intelektów agonalnych** jest, że: (1) zaprzestały one przysparzania swojej energii moralnej, oraz (2) nie są już zdolne do zmobilizowania w sobie wysiłku podjęcia tego przysparzania.

Fakt ześlizgnięcia się przez jakiś intelekt w stan intelektu agonalnego daje się zaobserwować (przy odrobinie spostrzegawczości i wiedzy na co zwracać uwagę), bowiem intelekt ten zaczyna się odznaczać dosyć jednoznacznymi cechami. (Szokujące i jednocześnie tragiczne jest, że zbyt duża liczba dzisiejszych intelektów niestety już ześlizgnęła się poniżej tej bariery, co oznacza nadchodzenie na Ziemię ciężkich czasów.) Dwie najważniejsze z tych cech, to nieprzerwanie negatywne nastawienie, oraz nieprzerwanie bezproduktywne postępowanie. Omówmy je bardziej szczegółowo:

- Jeśli chodzi o **negatywne nastawienie**, to intelektu takie o wszystkim, za wyjątkiem siebie samych, mają negatywną opinię. Bez ustanku więc uprawiają ogólne i niekonstruktywne krytykanctwo. Wszystko im się niepodoba. Nic ich nie potrafi ucieszyć. Nigdy się nie śmieją. O sobie zaś samych uważają że świat byłby zbawiony gdyby każdy przyjął ich filozofię i stał się jak oni - niestety nie potrafią przy tym wskazać co dokładnie z ich filozofii zbawiłoby świat, bowiem w swoich opiniach nigdy nie potrafią się zdobyć na konkretność i rzeczowość i stąd zawsze operują jedynie ogólnikami. Filozofia intelektów agonalnych jest przy tym tak już wypaczona, że nawet jeśli im się pomaga, nie są one w stanie pomocy tej docenić, przyjąć ją pozytywnie i być za nią wdzięczni, a zawsze wypaczają jej sens, odbierają ją negatywnie, i doszukują się w niej ukrytych interesowności oraz motywów jakich faktycznie w niej nie było. (Z tego powodu udzielanie jakiegokolwiek nieanonimowej pomocy takim intelektom jest niezwykle ryzykowne, bowiem zgodnie z

wzorami (1JE7) i (2JA6) pomoc ta zawsze spotka się u nich z negatywnym oddźwiękiem i wyraźnie zaszkodzi pomagającemu.)

- Natomiast jeśli chodzi o nieprzerwanie **bezproduktywne postępowanie**, to intelekty agonalne niemal zawsze okazują się całkowicie niezdolne do dania z siebie czegokolwiek użytecznego. Jednocześnie demonstrują one kilka charakterystycznych objawów, które są rodzajem wskaźników identyfikujących ich stan. I tak chociaż głośno twierdzą że są "za", zawsze jednak w praniu okazują się przeciwni jakimkolwiek działaniu, oraz zawsze hamują, utrudniają i przeszkadzają innym w każdym przedsięwzięciu - włączając w to nawet przypadki kiedy powodzenie tego przedsięwzięcia może zostać przypisane ku ich chwale. (Wówczas przeszkadzają innym aby ci przypadkiem nie przyćmili im tej chwały.) Swojemu otoczeniu dają się więc poznać jako "niestrudzeni przeszkadzacze". Jeśli zaś już sami zabiorą się za jakieś działanie, wówczas nie jest ono ciche, celowe, systematyczne i efektywne - jak zwykle są działania intelektów o dużym poziomie energii moralnej, a posiada kilka odrębnych, głośnych i zawsze bezproduktywnych faz. Przykładowo zaczyna się od "słomianego zapału" czyli krzykliwych manifestacji i donośnych deklaracji. Po nim następuje "robienie wiatru" czyli bezproduktywne bieganie w kółko i pretendowanie że coś się czyni. Dalej nadchodzi moment "zejścia powietrza", kiedy sprawa danego działania nagle raptownie ucicha aby pozostać już cichą do końca. Potem pojawia się "szukanie winnych" w której to fazie intelekt ten wskazuje palcem i głośno obwieszcza wszystkim przez kogo lub przez co nie jest już w stanie zrealizować tego co zamierzał. W końcu przychodzi niezwykle długi okres "odkładania na potem", kiedy to dane działanie ani nie jest już dalej posuwane do przodu, ani też definitywnie zarzucane aby otworzyć miejsce na zaczęcie czegoś nowego. Zgodnie z tym wzorcem, wszystkie działania osobiście podejmowane przez intelekty agonalne zawsze kończą się porażką. Jedyne te działania jakich zrealizowanie intelekty te powierzyły komuś innemu kto ma większy od nich poziom energii moralnej, mogą zostać zrealizowane (za co owe intelekty agonalne oczywiście werbalnie sobie przypiszą wszystkie zasługi) i to tylko w warunkach jeśli okoliczności zlecenia uniemożliwiają intelektom agonalnym zbyt intensywne ingerowanie w dane działanie. Wszakże ich interwencja umożliwiałaby popsucie tego działania. (Jeśli bowiem intelekty te są w stanie ingerować, wówczas ich ignorancja, nieudolność, niezdecydowanie, impulsywność, zmienność i antagonizm potrafią zniweczyć wysiłki nawet najbardziej doskonałych pracowników o dużym poziomie energii moralnej.) W rezultacie indywidualne intelekty agonalne łatwo daje się rozpoznać np. po samochodzie jaki naprawiają już od ostatnich 10 lat i jak na razie zdołali go tylko rozebrać, po modelu, meblu, lub urządzeniu jakie sami składają jak długo pamięcią sięgnąć, itp. Natomiast zbiorowe intelekty agonalne rozpoznać można po stojących u nich niemal nowych maszynach do pisania których nikt nie używa bowiem brakuje do nich np. taśmy, po sprawnych drukarkach komputerowych których nie można użyć bowiem nigdy nie ma w nich tonera lub papieru, po nowych maszynach, oprzyrządowaniu i instrumentach pomiarowych ciągle w fabrycznym opakowaniu, jakie zostały zakupione jednak nikt jakoś się nie zebrał aby je rozpakować, zainstalować i używać, itp.

Szokującym odkryciem na temat intelektów agonalnych jest, że nigdy same nie potrafią się one zdobyć na uznanie prawdy o sytuacji w jaką się wprowadziły, a co za tym idzie na zapoczątkowanie swej filozoficznej odnowy i odwrócenie procesu własnej agonii. Nieodwołalnym więc losem wszelkich intelektów agonalnych jest **nieodwracalność śmierci przez moralne zaduszenie**. Przykładowo rządy które tylko potrafią obiecywać jednak niezdolne są do jakiegokolwiek działania, lub których wszelkie działania są tak ignoranckie, że pogarszają one jedynie powagę sytuacji rządzonego kraju, nigdy nie przyznają, iż to ich własne błędy i bałagan są powodem problemów, zaś winę za sytuację zawsze zrzucają na kogoś, lub coś, innego. Z kolei indywidualne osoby jakie osiągnęły stan filozoficznej agonii, nigdy nie dopuszczają do siebie myśli, że winę za to ponosi ich własna filozofia. Stąd filozoficzną odnowę na intelektach agonalnych można jedynie wymusić od zewnątrz - one same nigdy nie potrafią się do niej zmobilizować. Niestety, takie

wymuszenie odnowy jest zawsze bardziej trudne i zużywające znacznie więcej energii moralnej niż humanitarne pochowanie owych intelektów agonalnych i zastąpienie ich nowymi. Stąd, w przypadku intelektów zbiorowych, takich jak długoletnie małżeństwa, stare instytucje, zatęchłe organizacje, wieloletnie urzędy, czy pasożytnicze rządy, po prostu odnowy takiej nie opłaca się nawet na nich zaczynać. Znacznie bowiem łatwiej jest zastąpić owe intelekty agonalne nowymi, wyznającymi bardziej totalistyczną filozofię niż one.

W tym miejscu powinno jednak zostać odnotowane, że na przekór nieodwracalności śmierci moralnej, niektóre intelekty agonalne żyją zaskakująco długo w swoim stanie agonalnym. Ponieważ nasze społeczeństwo nie wie o ich istnieniu, ani nie zna metody jak je rozpoznać, w przypadku indywidualnych osób wiele z nich utrzymuje swoje stołki aż do czasu, kiedy przejdą na emeryturę. Daje im to okazję do wampirowania na innych. Jak bowiem się okazuje, owe długowieczne intelekty agonalne to wszystkie te które posiadają kogoś na kim są w stanie wampirować. Obejmują one, między innymi, emerytów, którzy mieszkają ze swoimi dziećmi, pasożytniczych kierowników, którzy są w stanie utrzymać swoje stołki na przekór niezdolności aby dokonać czegokolwiek konstruktywnego i dlatego którzy wampirują na swoich podwładnych, jak również niemal wszystkie instytucje rządowe, które osiągnęły stadium zaawansowanego pasożytnictwa, jednak ciągle są finansowane przez polityków - włączając w to finansowane przez rząd instytucje edukacyjne (takie instytucje wampirują na swoich pracownikach - zaś w przypadku instytucji edukacyjnych, także i na swoich studentach). W przypadku intelektów, które nie mają na kim wampirować, takich jak samotni emeryci, lub prywatne instytucje które muszą same zarabiać na swoje istnienie, ich życie jako instytucji agonalnych jest raczej krótkie.

(7) **Śmierć filozoficzna.** Jak wynika z jej definicji, nie dotyczy ona wszystkich długowiecznych intelektów, a jedynie te z nich, które wypełniają następujące warunki: (a) z powodu swej słabości moralnej pozwoliły one sobie na zjawisko pełzania filozoficznego, tak że ich zdolność do wypełniania nałożonych na nie funkcji i stąd generowania energii moralnej spada do zera, (b) do ostatniej chwili upierały się aby nie podjąć wysiłków zastąpienia pełzania swojej filozofii przez zjawiska do niego odwrotne czyli przez odnowę lub reformę, oraz (c) zakumulowany przez nie uprzednio zasób energii moralnej ulega całkowitemu wyczerpaniu, zaś owo wyczerpanie energii ma miejsce wcześniej niż ich śmierć fizyczna. Śmierć filozoficzna zawsze następuje w rezultacie jakiejś formy samoniszczenia. Najczęstsze jej przypadki dla indywidualnych osób przyjmują więc formę albo samobójstwa, albo śmierci spowodowanej przedawkowaniem narkotyków lub alkoholu, albo wypadku samochodowego spowodowanego szaleńczą lub nieostrożną jazdą, albo następstwami niewłaściwego składu posiłków kiedy dane osoby wiedzą, że powinny unikać jedzenia określonych potraw ponieważ mają cukrzycę, nadciśnienie, nadwagę, sklerozę, itp. (Ofiary zaawansowanego pasożytnictwa często swoje samoniszczenie osłaniają mitem o rzekomym "życiu do pełna". Mit ten daje im wymówkę aby nie ukrywali swojej nieudolności w powstrzymaniu się przed jedzeniem, piciem, lub zażywaniem bez umiaru. Wszakże im samym, a także wszystkim innym zwykle jest już wiadomo, iż to co oni czynią bez umiaru jest dla nich zabójcze z medycznego punktu widzenia.) Jako taka, śmierć filozoficzna wyraźnie się różni od naturalnej śmierci fizycznej. Wszakże w normalnym przypadku śmierć fizyczna następuje przez wyczerpanie się zdolności czyjegoś ciała do utrzymywania w sobie i wykorzystywania energii życiowej (tj. przez tzw. "uwiad starczy"). Przykładami śmierci filozoficznej indywidualnych ludzi może być niemal każde samobójstwo, niemal każde przedawkowanie narkotyków, śmierć z powodu martwicy wątroby spowodowanej nadużyciem alkoholu, itp. Natomiast przykładami śmierci filozoficznej intelektów zbiorowych może być reformacja kościoła (kiedy to umarł stary kościół i narodził się obecny), rewolucja październikowa (umarła feudalna Rosja zaś narodziła się Rosja komunistyczna), niedawna zmiana ustroju w europejskich państwach komunistycznych (umarła w nich ichnia wersja komunizmu), oraz niemal każdy rozwód albo separacja (umiera w nich dane małżeństwo). W tym miejscu warto zwrócić również uwagę, że w przypadku intelektów zbiorowych, śmierć filozoficzna jednego z nich otwiera często

drogę dla natychmiastowego narodzenia się na jego miejscu innego intelektu. Przykładowo śmierć komunistycznej Polski otworzyła drogę dla narodzenia się kolejnej Polski, która zresztą wkrótce potem również się filozoficznie zadusiła. Nie zdając więc sobie nawet z tego sprawy, od czasów Drugiej Wojny Światowej Polacy przeżyli już aż kilka kolejnych zaduszeń filozoficznych swego kraju, na szczęście jak dotychczas każde z nich było relatywnie bezkrwawe.

Aby przytoczyć tutaj najpowszechniej występujący i stąd znany niemal każdemu **przykład** przechodzenia przez wszystkie powyższe cztery fazy "cyklu filozoficznego w dół", to jest nim los większości intelektów zbiorowych uformowanych z dwóch osób, a więc małżeństwo, romans, partnerstwo, znajomość, itp. Należą one do intelektów zbiorowych, złożonych z dwóch intelektów indywidualnych, np. w przypadku małżeństwa z męża i z żony. Cykl filozoficzny takich intelektów zaczyna się od ich totalizacyjnych narodzin. Jako przykład rozpatrz nowo-poznaną parę chłopaka i dziewczyny w której chłopak nosi jej zakupy i prawi wyłącznie komplementy, zaś dziewczyna zawsze jest wobec niego uśmiechnięta i uczynna. Ich dorastanie kończy się jednak z chwilą ślubu i rozpoczynają oni dorosłe życie. Takie dorosłe życie na jakimś etapie przynosi "zdarzenie wyzwalające upadek" i zaczyna się filozoficzne pełzanie. W przypadku małżeństwa często zdarzeniem tym jest urodzenie się dziecka i przerzucenie odpowiedzialności za wszystko tylko na barki jednego z współmałżonków. Przykładami niezliczonych przejawów filozoficznego pełzania mogą być, że np. on pokazuje coraz większe lenistwo i coraz mniej dba aby być miłym, zaś ona coraz mniej kontroluje swoje emocje i coraz mniej dokłada starań aby zaspokajać jego potrzeby. W efekcie owo pełzanie doprowadza do stanu, że ich małżeństwo przekształca się w instytucję pasożytniczą. Całkowicie przestaje wówczas służyć funkcjom dla jakich zostało oryginalnie powołane, czyli generować energię moralną. Z czasem wchodzi więc ono w stan agonalny. W stanie tym pojawiają się romanse na boku, kłótnie, awantury, szantaże, wzajemne straszenie się rozwodem i odejściem - słowem wszystkie owe niszczycielskie objawy szybkiego spadku zasobu energii moralnej danego związku poniżej bariery niszczycielstwa. Jeśli zaś zasób energii moralnej małżeństwa całkowicie się wyczerpie wcześniej niż nastąpi jego śmierć fizyczna (spowodowana np. śmiercią któregoś ze współmałżonków), wówczas następuje śmierć filozoficzna małżeństwa poprzez moralne zaduszenie, czyli oficjalny rozwód (albo nieoficjalna separacja). Jak każda śmierć filozoficzna, typowo musi być ona bardzo dramatyczna, niszczycielska i pozostawiająca ogromną ilość bólu i niesmaku u wszystkich zamieszanych w nią stron. W przypadku intelektu zbiorowego, takiego jak małżeństwo, jego śmierć filozoficzna oznacza iż to ów intelekt zakończył życie, natomiast składające się na niego intelekty indywidualne (np. oboje współmałżonkowie) nadal mogą kontynuować swoje życie poza tym intelektem zbiorowym. Z uwagi jednak na niezwykle dramatyczność śmierci filozoficznej, czasami jej ofiarami mogą paść także niektóre z intelektów składowych - np. z powodu haniebnego i niszczącego reputację rozwodu, niekiedy któryś z współmałżonków, lub któreś z dzieci, może popełnić samobójstwo. (Oczywiście nie każde małżeństwo musi podążać opisywanym powyżej "cyklem filozoficznym w dół" i niektóre z nich podążają opisanym w następnym podrozdziale "cyklem filozoficznym w górę". Tajemnicą przy tym owego budującego cyklu w górę jest, że oboje współmałżonkowie nigdy nie pozbywają się przynależnej im odpowiedzialności, stąd nigdy nie dopuszczają do pojawienia się filozoficznego pełzania. Zaraz więc po ślubie oboje podejmują nigdy nieustające wysiłki mozolnego wspinania się pod górę pola moralnego. Zauważ, że w przypadku małżeństwa, czyli intelektu zbiorowego, podjęcie takiego wspinania tylko przez jednego ze współmałżonków, podczas gdy drugi pasywnie ześlizgiwałby się w dół pola moralnego, również nie wystarczyłoby dla uchronienia małżeństwa jako całości przed śmiercią - tym razem poprzez tzw. "filozoficzne rozdarcie". (Takie "filozoficzne rozdarcie" jest szczególną odmianą filozoficznego zaduszenia i dlatego w przyszłych wydaniach totalizmu zapewne przedstawiona będzie szczegółowiej jego teoria oraz charakterystyka.) Stąd wspinanie się

ku moralnemu szczytowi musi być zawsze dokonywane zgodnie przez wszystkich, którzy składają się na dany intelekt zbiorowy.

Moje ustalenie, że życie wielu długowiecznych intelektów jest kończone właśnie następstwami opisanego tutaj "cyklu filozoficznego w dół", było więc niezwykle istotnym odkryciem. Ujawniło ono bowiem, że intelekty mogą umrzeć aż z dwóch różnych powodów, tj.: (1) fizycznego, lub (2) filozoficznego. Śmierć fizyczna (1) jest nam już dobrze znana. Polega ona na biologicznym zniszczeniu ich ciała fizycznego, lub na krytycznym spadku poziomu ich energii życiowej. Natomiast aż do czasów rozpracowania totalizmu, śmierć filozoficzna (2) nie była odróżniana jako przyczynowo-odrębny sposób umierania. Polega ona na osiągnięciu przez intelekty końca ich cyklu filozoficznego w dół (tj. na osiągnięciu filozofii pełnego pasożytnictwa i spadku " μ " do poziomu $\mu=0$). Jest ona więc następstwem samounicestwienia z powodu niemożności wypełniania swoich funkcji życiowych i wyczerpania się zasobu energii moralnej. Śmierć filozoficzna niemal zawsze ma miejsce, kiedy ciało biologiczne jest ciągle żywe, nadal wierzga i wcale nie chce umierać. Stąd śmierć przez moralne zaduszenie jest zawsze niezwykle dramatyczna, pełna walki i agresywności, zaś w postronnych obserwatorach pozostawia ona poczucie ogromnego niesmaku oraz wyłącznie przykre wspomnienia.

Aktualne położenie jakiegoś intelektu w jego cyklu filozoficznym może zostać wyrażone matematycznie za pomocą "współczynnika dewiacji (α)". Współczynnik dewiacji (α) opisywany tutaj będzie jako różnica kątowa pomiędzy czyjaś aktualną filozofią życiową, a filozofią jaka reprezentowałaby ideał totalizmu (tj. filozofią jaka zapewne praktykowana byłaby na co dzień przez sam wszechświatowy intelekt gdyby żył on wśród ludzi). W sensie interpretacyjnym reprezentuje on więc drogę kątową jaki dany intelekt przechodzi w trakcie swego filozoficznego pelzania lub odnowy. Podobnie jak w przypadku "współczynnika zakłamania (ϕ)" opisywanego w podrozdziale JB7.2, również wartość współczynnika dewiacji najlepiej wyrazić za pomocą jednostek kątowych. Jednostki kątowe mają wszakże to do siebie, że w przypadku zaistnienia procesów czasowo-zależnych, takich jak przykładowo opisane poprzednio filozoficzne pelzanie, ich zmiany w czasie będą dawały się wyrazić określonymi stałymi, np.: szybkością pelzania $\Delta\alpha/\Delta t = \omega = \text{constant}$, lub przyspieszeniem pelzania $\Delta\omega/\Delta t = \varepsilon = \text{constant}$. W przypadku wyrażenia jednostkami kątowymi współczynnik ten przyjmie wartość $\alpha=0$ stopni - jeśli czyjaś filozofia codzienna jest całkowicie zgodna z idealnym totalizmem, oraz wartość $\alpha=180$ stopni - jeśli czyjaś filozofia codzienna jest zgodna z najbardziej zaawansowanym stadium pasożytnictwa (tj. jeśli intelekt ten czyni wszystko w sposób znamieny dla procesów dzikiej natury, idąc w swych działaniach dokładnie wzdłuż linii najmniejszego oporu intelektualnego i nie będąc w stanie generować żadnego zasobu energii moralnej).

Jeśli ktoś przeanalizuje swoje obserwacje na temat jakie intelekty najłatwiej padają obecnie ofiarami "cyklu filozoficznego w dół", okazuje się, że są to te które cechują się następującymi atrybutami: (1) nie otrzymały w trakcie dorastania silnego szkieletu moralnego w formie wzorca moralnie poprawnego postępowania ich rodziców lub moralnie konstruktywnych praktyk religijnych, (2) zdołały pozbyć się swojej odpowiedzialności poprzez przerzucenie jej na kogoś innego, lub na coś innego, (3) prowadzą życie dobrobytu, stabilności, powtarzalności, gwarancji, braku zagrożenia, braku trudności, braku zmagania z przeciwieństwami losu. Ich cechy można by więc scharakteryzować stwierdzeniem: **"dobrobyt i stabilność, oraz wynikający z nich brak odpowiedzialności, wyzwala upadek moralny i filozoficzny"**. Jak potwierdzają to moje dotychczasowe obserwacje i analizy, moralnie niszczylińska siła dobrobytu i stabilności wynika z ich tendencji do zdejmowania z objętym nimi ludzi osobistej odpowiedzialności za działania. Przykładowo w krajach dobrobytu odpowiedzialnością za wszystko ludzie obciążają swoje państwo, rząd, komitety rządzące, nauczycieli, obowiązujące prawa, itp. - czyli wszystkich i wszystko tylko nie samych siebie. Z kolei natychmiast po tym gdy ludzie zrzucą z siebie odpowiedzialność za to co czynią, ich motywacje gwałtownie spadają w dół - patrz podrozdział JA8. Z kolei nie posiadając wymaganych motywacji, ludzie ci nie są już w

stanie nic uczynić ani nic osiągnąć. Poprzez więc umożliwianie ludziom pozbycia się osobistej odpowiedzialności za to co czynią, dobrobyt i stabilność wyzwalają mechanizm jaki prowadzi do upadku moralnego i filozoficznego. Stąd są one największymi zabójcami prawdy i moralności.

Jak wynika z moich osobistych badań i obserwacji, źródłem spadku odpowiedzialności po osiągnięciu dobrobytu, jest forma tzw. "demokracji", którą zaczynają uprawiać wszystkie intelekty jakie osiągnęły dobrobyt. Formą tą jest "podejmowanie decyzji grupowych". Okazuje się bowiem, że po osiągnięciu dobrobytu, wszelkie intelekty grupowe zwalają co bardziej istotne decyzje na najróżniejsze komitety, zarządy, rady, zgromadzenia, sejmy, itp. - zamiast obciążać nimi indywidualne osoby. Wynikiem takich decyzji grupowych jest, że odpowiedzialność za wyniki wszystkiego co zadecydowano zdjęta zostaje z barków indywidualnych ludzi. Z braku zaś czyjejkolwiek osobistej odpowiedzialności, nikt nie jest z niczego rozliczany. To zaś powoduje, że takie instytucje szybko ześlizgują się w dół pola moralnego i popadają w instytucjonalne pasożytnictwo. Jak to więc ilustruje, podstawowym **powodem dla jakiego dobrobyt sprzyja pozbywaniu się osobistej odpowiedzialności, jest że w dobrobycie decyzje zawsze zaczynają być podejmowanie przez grupy, zamiast przez indywidualne osoby**, zaś decyzje grupowe eliminują poczucie indywidualnej odpowiedzialności.

Z owej moralnie destrukcyjnej roli dobrobytu, sprawę zdaję sobie już od bardzo dawna. W 1993 roku ich niszczyielską rolę wyraziłem nawet w podrozdziale 11 monografii [5/2] w formie jednej z "dwunastu prawd o prawdzie" (owe prawdy utrzymane potem zostały w wydaniach [5/3] i [5/4]). Tą niszczyielską rolę dobrobytu odkryłem podczas przyglądania się z bliska społeczeństwu pławiącemu się w dobrobycie, w którym jednocześnie mówienie prawdy, moralność, oraz totalityczna (intuicyjna) filozofia życiowa ogromnie szybko staczały się w dół. Jednak dopiero w 2001 roku odkryłem, że to ich szybkie staczanie się w dół spowodowane zostało faktem, że dobrobyt pozbawił obywateli tego społeczeństwa ich poczucia osobistej odpowiedzialności za wyniki swoich działań - patrz opisy w podrozdziale A4. Jak wówczas odnotowałem, poczucie odpowiedzialności (A) jest rodzajem siły motorycznej (a ściślej przyspieszenia) jakiej obecność u kogoś napędza działania moralne, zaś jakiej brak wyzwala postępowanie niemoralne - patrz podrozdział JA8.

Odkrycie faktu istnienia "cyklu filozoficznego w dół", oraz zaobserwowanie, że życie większości dzisiejszych długowiecznych intelektów kończy się z powodu osiągnięcia końca tego cyklu, zainspirowało mnie do rozglądnięcia się dookoła w celu poszukania przykładów zaawansowania tego cyklu, oraz możliwego wydedukowania jakie będą jego następne ofiary. Rozglądnięcie to zjeżyło mi włosy na głowie. W chwili obecnej zastraszająco duża liczba intelektów zbiorowych, na jakich opierają się fundamenty obecnych społeczeństw, jest właśnie w trakcie osiągania stanu agonalnego w swoim cyklu filozoficznym. Zupełnie przestały one wypełniać nałożone na nie funkcje, a stąd również generować zasób energii moralnej. Jednocześnie zaś nie wykazują one najmniejszych skłonności do podjęcia odnowy. Wygląda na to, że praktycznie cała dzisiejsza cywilizacja ziemiska w jej cyklu filozoficznym znajduje się obecnie na etapie bardzo szybkiego ześlizgiwania się w dół ku instytucjonalnemu pasożytnictwu i moralnemu zaduszaniu. To zaś oznacza, że już wkrótce wszystkie owe intelekty padną ofiarami filozoficznej agonii jaka musi zakończyć się ich śmiercią. Po śmierci zaś muszą one zostać zastąpionymi przez jakieś nowonarodzone intelekty, jakie zaczną wypełniać lepiej, kiedyś sprawowane przez nie funkcje. Podajmy tutaj jakieś konkretne przykłady intelektów zbiorowych osiągających właśnie koniec cyklu filozoficznego (tj. osiągających filozoficzny marazm poprzedzający agonię), bez okazywania skłonności do odnowy. Osiągają go obecnie takie systemy intelektów zbiorowych jak: niemal wszystkie instytucje naukowe, cała edukacja wyższa (tj. uczelnie), niektóre obecne systemy państwowe, rządy, urzędy i aparaty administracyjne, cały system partii politycznych, aż kilka głównych religii, prawo, sądownictwo, wymiar sprawiedliwości, wynalazczość, dotychczasowa służba zdrowia, oficjalna farmakologia, energetyka, tradycyjne rolnictwo, oraz kilka innych. Istnieją też już kraje w jakich niektóre z owych

intelektów od dawna znajdują się w stanie filozoficznej agonii, wierząc w zwycięstwo, sięjąc ogromne spustoszenie, oraz pociągając wiele niewinnych ofiar. Przykładowo, rozważ wymiar sprawiedliwości, jaki w niektórych krajach służy raczej wymierzaniu niesprawiedliwości. Przeanalizuj działania niektórych rządów dyktatorskich. Spróbuj osobiście załatwić jakąś bardziej złożoną formalność w urzędzie lub aparacie państwowym którego pracownicy nie zostali całkowicie wymienieni na nowych przez okres przekraczający 30 lat. Faktycznie to odnotowałem, że w obecnych warunkach filozoficznych naszej planety, wszelkie intelekty które egzystują bez nieustannej konkurencji czy zagrożenia ze strony innych intelektów przez okres dłuższy niż około 30 lat, muszą praktykować instytucjonalne pasożytnictwo i znajdować się już w stadium intelektu agonalnego. Wszakże przy braku znajomości faktów jakie ujawniać zaczął dopiero totalizm, u typowych intelektów filozoficzną odnowę jest w stanie spowodować jedynie jakieś poważne uderzenie z zewnątrz. Przykładami takich uderzeń mogą być: upadek danej instytucji i jej przejście przez konkurencję, która narzuca jej własną dyrekcję i własną filozofię, utrata pracy przez daną osobę i konieczność podjęcia przez nią całkowicie odmiennej posady w zupełnie nowej instytucji, czy zmiana ideologii lub systemu. Śmierć filozoficzna z natury swej rzeczy jest bardzo dramatyczna i burzliwa. Wszakże ktoś, lub coś, musi umrzeć podczas gdy ciało ciągle jest pełne życia i wierzy. W przypadku intelektów zbiorowych niemal zawsze wiąże się ona z koniecznością przeprowadzenia rodzaju wojny lub rewolucji jaka praktycznie uśmierca, rozczłonkowuje i grzebie stary intelekt. Stąd musi ona zastąpić stary intelekt nowym, tyle że używającym niektórych części składowych i personelu, jakie kiedyś należały do starego. Aczkolwiek wielu ludzi dotychczas nie rozważało ich w takiej roli, podstawowe zadanie wojen i rewolucji, które najprawdopodobniej zawsze stało u przyczyn ich rozpoczynania, było "wykoszenie" wszystkich intelektów agonalnych i zastąpienie ich nowymi (niestety każda wojna lub rewolucja przy okazji uśmiercała też wiele niewinnych ofiar, czyli intelektów z filozofią totalizyczną). Stąd zaraz po zakończeniu każdej wojny lub rewolucji, w sensie filozoficznym zawsze nadchodziły czasy lepsze niż te poprzedzające jej rozpoczęcie. To zaś oznacza, że już wkrótce czekają nas bardzo nieprzyjemne czasy wielu przewrotów, rewolucji, wojen, niestabilności, oraz zmian starego na nowe.

Czy istnieje jakiś sposób aby powstrzymać owo nadejście bardzo dla nas nieprzyjemnych czasów poprzez spowodowanie procesów filozoficznej odnowy bez potrzeby uciekania się do wojen, rewolucji i przewrotów? Totalizm zdaje się wskazywać, że tak, aczkolwiek wymagałoby to wysoce drastycznych posunięć, których typowi zjadacze chleba najprawdopodobniej nie będą w stanie nawet rozważyć, nie mówiąc już o zdobyciu się na ich wprowadzenie w życie. Przykładowo konieczne jest zaakceptowanie faktu nieuchronności filozoficznej śmierci u tych intelektów jakie osiągnęły już stan agonalny swego cyklu w dół. Wymagałoby to także zaakceptowania, że decyzję o ich "pochowaniu" podjąć musi ktoś z zewnątrz, bowiem same agonalne intelekty nigdy nie są w stanie uświadomić sobie swego stanu i zdobyć się na odnowę. Praktycznie to zaś oznacza, że w każdym państwie musiałaby istnieć jakaś nadrzędna komórka, zupełnie niezależna od wszelkich innych urzędów i instytucji, jaka oceniałaby położenie danego intelektu w jego cyklu filozoficznym. W przypadku zaś wykrycia, że dany intelekt osiągnął już stan agonalny, nakazywałaby ona jego "pochowanie" (np. rozwiązanie i kasację danej instytucji, przedsiębiorstwa, organizacji, urzędu, czy nawet całego aparatu państwowego), oraz zastąpienie go nowym intelektem specjalnie do tego celu powołanym. Decyzje tej komórki musiałaby być nieodwołalne. W przypadku zaś rozwiązania jakiegoś intelektu zbiorowego, wszyscy pracownicy tego intelektu byłiby przenoszeni na zasilek dla bezrobotnych i w żadnym wypadku nie wolno im byłoby oferować podobnych lub wyższych pozycji w nowo sformułowanym intelekcie, ponieważ przenieśliby z sobą do niego starą filozofię. Podobne komórki powinny też posiadać w swej strukturze wszelkie większe instytucje, organizacje i urzędy. Jeśli zaś komórka taka wykryłaby, że jakiś ich dział, biuro, sekcja, stanowisko, czy pracownik, osiągnęli już stan agonalny, wówczas nakazywałaby całkowite usunięcie tego

działu, pracownika, czy stanowiska z danej organizacji (nie zaś przypadkiem jedynie przesunięcie ich do wypełniania innej funkcji) i zastąpienie ich nowymi specjalnie powołanymi w tym celu. Takie drastyczne działania komuś nieorientowanemu mogą wydawać się "okrutne" czy "niehumanitarne". Jeśli jednak się zastanowić, gdy ktoś nie przeprowadzi ich zapobiegawczo, chirurgicznie, w sposób pokojowy, wówczas prawa wszechświata dokonają tego samego w sposób przewrotowy pociągając przy tym wielokrotnie więcej zniszczenia, szkody, bólu i niewinnych ofiar. Ponadto każdy, kto mógłby zostać poddany takiemu potraktowaniu, łatwo byłby w stanie go uniknąć poprzez zwykłe niedopuszczenie aby zaistniało u niego filozoficzne pełzanie, które doprowadziło go do stanu agonalnego (tj. każdy mógłby uniknąć filozoficznej śmierci poprzez praktykowanie totalizmu).

Do powyższego należy jeszcze dodać, że totalizm jest zdecydowanie przeciwny sztuczemu podtrzymywaniu życia agonalnych intelektów zbiorowych. Prowadzi to bowiem do sytuacji opisywanych w podrozdziale JD4.4. Zgodnie z totalizmem, natychmiast po wykryciu, że dany intelekt zbiorowy wszedł w stan intelektu agonalnego, powinien on zostać rozwiązany, lub powinno pozwolić mu się szybko umrzeć. W żadnym wypadku nie wolno sztucznie podtrzymywać jego życia, poprzez dotacje państwowe, reorganizacje, itp. Wszakże panującej w nim tradycji pasożytnictwa nic nie jest już w stanie wyeliminować ani wprowadzić w stan odnowy.

JD1.3. Pasożytnictwo jako przeciwieństwo cyklu filozoficznego w górę pola moralnego

Na szczęście dla naszej cywilizacji, nie wszystkie intelektu podlegają opisanemu w poprzednim podrozdziale pasożytniczemu "cyklowi filozoficznemu w dół". Istnieją bowiem również intelektu, których droga życiowa wykazuje totalizyczny "**cykl filozoficzny w górę**". W przeciwieństwie do poddających się cyklowi filozoficznemu w dół, intelektu o cyklu w górę nie są powodem żadnego zagrożenia czy nieprzyjemności dla innych intelektu. Wręcz zresztą pomagają im poprzez wskazywanie pozytywnych rozwiązań, dostarczanie wzorców poprawnego postępowania, itp. Cała nadzieja ludzkości na lepszą przyszłość leży w poznaniu, spisaniu i wprowadzeniu w życie reguł postępowania i wiedzy, jaką ujawniły ich budujące doświadczenia. Niniejszy podrozdział przeanalizuje najważniejsze cechy takiego cyklu w górę pola moralnego, oraz cechy realizujących go totalizycznych intelektu. W ten sposób udokumentuje on podstawowe różnice pomiędzy pasożytniczym cyklem w dół i totalizycznym cyklem w górę, oraz ujawni, że pasożytnictwo jest dokładnym przeciwieństwem poruszania się pod górę pola moralnego.

Aczkolwiek podczas cyklu filozoficznego w górę, realizujące go intelektu nieustannie wspinają się pod górę pola moralnego, ich zasób energii moralnej " μ " wcale nie rośnie w nieskończoność. Powodem tego jest równanie (4JA6), a ściślej fakt, że wraz z podnoszeniem się czyjegoś " μ ", także i wielkość rozpraszania energii moralnej wzrasta proporcjonalnie do owego " μ ". Dla określonego więc poziomu moralności jaki osiągnięty został przez dany intelekt realizujący cykl filozoficzny w górę, zawsze ustala się równowaga trwała pomiędzy energią moralną przysparzaną przez ten intelekt, a energią moralną jaką on rozprasza. Równowaga ta powoduje, że intelektu realizujące cykl filozoficzny w górę, zawsze osiągają określony poziom " μ ", na którym ich przyrastanie energii moralnej się zatrzymuje. Stan jaki więc osiągają intelektu realizujące cykl filozoficzny w górę, jest stanem wysoce stabilnym. To powoduje, że w przeciwieństwie do pasożytnictwa, **totalizm jest stanem** i to relatywnie trwałym (jak wyjaśniliśmy to już wcześniej, **pasożytnictwo jest zawsze eskalującym się procesem pogarszania**, w którym zarażone nim intelektu nieustannie ześlizgują się coraz głębiej w dół pola moralnego). Stąd osoby, które praktykują totalizm, czyli które realizują cykl filozoficzny w górę, praktycznie przez cały szereg lat swojego życia wykazują takie same moralne atrybuty i taką samą moralną charakterystykę.

Jest to drastyczne odmienne niż u intelektów, które praktykują pasożytnictwo, a stąd które realizują cykl filozoficzny w dół. Wszakże takie pasożytnicze intelekty nieustannie pogarszają swoje moralne atrybuty i charakterystykę. Stąd jeśli poznamy ich jednego roku, następnego roku ich stan będzie już znacznie gorszy.

Według moich obserwacji, intelekty które realizują takie postępowe cykle filozoficzne w górę, a stąd które nieustannie odnawiają totaliztyczność swojej filozofii, zawsze wykazują podobny zestaw atrybutów. Atrybuty te, między innymi, obejmują co następuje: (1) wyniosły one z czasów młodości tradycję moralnego postępowania, oraz tradycja ta pozostaje w nich silna, (2) kultywują one poczucie odpowiedzialności poszczególnych osób za wyniki swoich działań, oraz (3) przyszło im wieść skromne życie w warunkach nieustannych zmian, wędrówek, zmagania, konkurencji, zagrożenia ze strony innych intelektów, prześladowań, niepewności, itp. Stąd przykładowo wykazują ją przedsiębiorstwa, w których pracowników faktycznie ocenia się jedynie za ich umiejętności, a nie np. za ich kumoterstwo, oraz które posiadają dynamiczną i ciągle unowocześnianą produkcję dla ogromnie konkurencyjnego rynku. Wykazują je także instytucje, w działaniu jakich nie ma utajeń, oraz jakich nawet niewielkie błędy kończyłyby się upadkiem. Posiadają je też małżeństwa, których każda strona poczuwa się do osobistej odpowiedzialności za efekty swoich działań i stąd które jednomyślnie walczą z dotykającymi ich przeciwnościami losu. Mają je osoby, których spojrzenia na świat nie deformuje np. fanatyczna religia, oraz które nieustannie były w ruchu, często zmieniały swoje miejsce zamieszkania, przeszły wiele w życiu, musiały często walczyć o przetrwanie i zgromadziły duży zasób doświadczeń. Cechy te można by więc wyrazić następującym stwierdzeniem: **"ubóstwo, zagrożenie, prześladowania, niepewność, walka o przetrwanie, nieprzerwane zmagania, nieustanne zmiany, życie wędrowne, itp., oraz poczucie osobistej odpowiedzialności jakie są one w stanie wykształtować, wyzwalają wzrost moralny i filozoficzny"**. Doskonale wyrażono to na stronie 189 książki [1JD1.3] pióra Andrzeja Olszewskiego, "Paradoksy tajemnicy wszechświata" (Warszawa 1998, ISBN 83-900944-2-8, 314 stron; Konsultacje w sprawie dystrybucji: Wydawnictwo A. Olszewski, 00-976 Warszawa 13, skr. pocztowa 87). Dyskutowany jest tam powód dla którego Bóg odrzucił ofiarę rolnika Kaina jednak zaakceptował ofiarę pasterza Abla, cytując: "Zaistniałe fakty zdają się wyrażać pochwałę życia wędrownego, które mniej ulega zepsuciu moralnemu niż życie osiadłe".

Moje dotychczasowe obserwacje i analizy ujawniły również mechanizm za pośrednictwem którego ubóstwo, zagrożenie i prześladowania wyzwalają wzrost moralny i filozoficzny. Jak się okazuje mechanizm ten sprowadza się do ich zdolności odbudowywania osobistej odpowiedzialności objętych nim ludzi. W warunkach ubóstwa i zagrożenia każdy bowiem zmuszony jest przejmować osobistą odpowiedzialność za swoje przetrwanie i losy życiowe. Także warunki społeczne bardzo ubogich krajów zmuszają wszelkich urzędników i do przyjmowania osobistej odpowiedzialności za działalność, którą nadzorują. Przykładowo większość bardzo ubogich krajów rządzona jest przez dyktatorów, którzy wszelkie pozycje administracyjne obsadzają swoimi ludźmi, a potem dokładnie rozliczają tych ludzi za ich działania. Efektem więc życia w ubóstwie i ciągłym zagrożeniu jest, że członkowie danego społeczeństwa uczą się brać za wszystko osobistą odpowiedzialność. To z kolei prowadzi do wzrostu ich motywacji i do stopniowej poprawy ich sytuacji moralnej oraz filozoficznej. Z czasem zaś owa poprawa odpowiedzialności, motywacji, moralności i filozofii musi zaowocować stopniowym wzrostem ich zamożności.

Podobnie jak to było w przypadku upadkowej siły dobrobytu, również i w przypadku moralnie konstruktywnej roli ubóstwa, rolę tą zdołałem odnotować już bardzo dawno temu. W 1993 roku esencję tej roli wyraziłem w podrozdziale 11 monografii [5/2] w formie jednej z owych "dwunastu prawd o prawdzie" (obecnie jest ona składową rozdziału L monografii [5/4]).

Złożenie razem wyjaśnionego uprzednio ustalenia na temat "niszczącej roli dobrobytu i stabilności" oraz "budującej roli ubóstwa i zmagania", ukazuje nam działanie wspaniałego **mechanizmu "moralnego samo regulowania się społeczeństw nie**

znających praw moralnych", jaki steruje cyklami wzrostów i upadków tych społeczeństw. Jak mechanizm ten ujawnia, społeczeństwo które żyje w ubóstwie i warunkach ciągłych zmaganiań, będzie wzrastało filozoficznie i moralnie nawet jeśli nie zna ono działania praw moralnych. Z kolei wzrost filozoficzny i moralny stopniowo wydzwignie jego dobrobyt i stabilność. Niestety, po osiągnięciu dobrobytu i stabilności, moralność i filozofia tego społeczeństwa upadną, ponieważ nie zna ono praw moralnych ani zasad totalizmu. Stąd w czasie, kiedy jego obywatele są zamożni, utracą oni poczucie osobistej odpowiedzialności, oraz odmówią wysiłku nieustannego wspinania się w górę pola moralnego. To zaś spowoduje upadek dobrobytu i stabilności oraz powrót do ubóstwa i braku bezpieczeństwa. A więc cały proces powtarza się w cyklach. W rezultacie społeczeństwa nie znające praw moralnych, nigdy nie potrafią zwiększyć swego dobrobytu ponad określoną wielkość progową jaka ograniczana jest właśnie owymi cyklami wzrostu i upadku filozoficznego. Wszakże zawsze, kiedy ich dobrobyt się zwiększy, przyniesie on też z sobą filozoficzny i moralny upadek jaki z spowoduje ich popadnięcie w ubóstwo. Oczywiście poznanie praw moralnych oraz faktu istnienia cykli filozoficznych, połączone z rozpoczęciem praktykowania totalizmu, umożliwi wyjście z owego zakłętego kręgu wzrostów i upadków i podniesienie dobrobytu ludzi na praktycznie nieograniczony poziom. Wszakże totalizm jest tą jedyną obecnie filozofią na Ziemi która wskazuje jak tego dokonać, tj. jak zdobyć się na nieustanny wzrost dobrobytu bez wynikających z tego dobrobytu upadków. Zgodnie z nim, wszystko co w tym celu wystarczy dokonać, to po osiągnięciu dobrobytu nie zrzucić z siebie osobistej odpowiedzialności i nie zaprzestawać wysiłków w udoskonalaniu swojej filozofii, moralności, poziomu prawdy i w zwiększaniu swoich zasobów energii moralnej, niezależnie jaki poziom dobrobytu się osiągnęło. Praktycznie to zaś oznacza, że zgodnie z totalizmem jest absolutnie niezbędne aby wieść totalistyczne życie bez względu na to jaki poziom dobrobytu ktoś osiągnął. W owej ilustracyjnej analogii pola moralnego do niewidzialnej "kryształowej góry" zaprezentowanej w podrozdziale JA4, oznacza to nieustanne wspinanie się ku wierzchołkowi tej góry. Oczywiście aby społeczeństwo potrafiło się na to zdobyć, totalizm musiałby być filozofią praktykowaną oficjalnie przez całe dane państwo i zdecydowaną większość jego obywateli, nie zaś filozofią konspiracyjną jak obecnie uprawianą tylko przez jego twórcę plus procentowo ciągle małą znaczącą garstkę osób dzielących jego poglądy.

Powyższe powinno być uzupełnione informacją, że w faktycznym życiu wszystko może się zdarzyć. Dlatego dwa główne cykle filozoficzne opisywane w tym i poprzednim podrozdziale, w faktycznym życiu mogą być połączone ze sobą formując rodzaj "poszarpanego cyklu", w którym dany intelekt doświadcza okresy czasu, kiedy wspina się on w górę pola moralnego, oraz okresy, kiedy ześlizguje się on w dół pola moralnego. W przypadku napotkania takiego cyklu poszarpanego, informacje przytoczone w tym i poprzednim podrozdziale ciągle pozostają ważne, ponieważ pozwalają one jasno rozróżnić w jakim stadium dany intelekt właśnie się znajduje, oraz czy właśnie wspina się on do góry, czy też ześlizguje w dół pola moralnego.

JD1.4. Pasożytnictwo jako przeciwieństwo totalistycznych modeli rządzenia i własności

Opisywane w poprzednim podrozdziale odkrycie, że **dyktatorskie rządy sprzyjają odbudowie osobistej odpowiedzialności w instytucjach, a stąd i odbudowie totalizmu**, było dla mnie dosyć szokujące. Większość bowiem aspektów dyktatorstwa jest wysoce pasożytnicza. Przykładowo rozważ skłonność dyktatorów do korupcji, do obsadzania wszelkich istotnych urzędów swoimi krewniakami, oraz do wyzysku i opresji rządzonego narodu. Jak jednak się okazuje, będąc w swej masie zdecydowanie pasożytniczym, w jednym aspekcie dyktatorstwo posiada totalistyczne cechy. Jest to metoda podejmowania decyzji i obciążania odpowiedzialnością, jaka odbudowuje poczucie

osobistej odpowiedzialności. Dyktator stawia bowiem na czele liczących się instytucji wyłącznie osoby, którym ufa, później zaś z żelazną konsekwencją rozlicza te osoby z efektów ich działania. Z kolei owe osoby rozliczają w taki sam sposób wszystkich swoich podwładnych, itd. Rezultatem końcowym jest, że na przekór posiadania ogromnej liczby wad wynikających z ich pasożytniczych tendencji, dyktatorskie kraje i instytucje uczą każdego osobistej odpowiedzialności za swoje działania. Z kolei odbudowa osobistej odpowiedzialności stopniowo przywraca totalizm i odnowę moralną. Po odkryciu powyższego, bardzo klarownym się staje, jaki musi być **"totaliztyczny model rządzenia"**. Wszakże musi on zawierać elementy osobistej odpowiedzialności, czyli podejmowania wszelkich decyzji i brania odpowiedzialności za owe decyzje przez wybrane dla tego celu jednostki. Jednocześnie jednak musi on być pozbawiony pasożytniczych wad dyktatorstwa. Najlepiej więc jeśli bazował on będzie na modelu "prezydenckiej demokracji" opisywanej w podrozdziałach JA8 i JD7.1. Tyle tylko, że składnik demokratyczny nastawiony w nim będzie nie na podejmowanie decyzji i na branie odpowiedzialności, a wyłącznie na upewnienie się, że osoby rządzące pedantycznie wypełniają prawa moralne. W "totaliztycznym modelu rządzenia", rządzące osoby wcale nie powinny być zmuszane do wkładania całej swojej energii i wysiłków w schlebianie rządzonym - jak to niestety ma miejsce w wielu dzisiejszych demokracjach prezydenckich. Wszakże owo schlebianie powoduje stopniowe pełzanie ku pasożytnictwu. Jedyne więc co musi być w nim zagwarantowane i ściśle rozliczane przez sam sposób sformowania i działania aparatu rządzącego, to że we wszelkich decyzjach, osoby rządzące pedantycznie wypełniają prawa moralne. Z kolei przez sam fakt wypełniania tych praw, losy i jakość życia rządzonych muszą stopniowo się poprawiać.

Bardzo podobny do totaliztycznego modelu rządzenia musi być też **"totaliztyczny model własności"**. Model ten musi zdecydowanie promować osobistą odpowiedzialność za posiadaną własność, stąd musi unikać własności grupowej, takiej jak kolchozy, spółdzielnie, spółki akcyjne, kumuny, udziałowcy, itp. Jednocześnie promować musi własność indywidualną, w której niemal wszystko posiadane jest przez indywidualne osoby, jakie poczuwają się odpowiedzialne za posiadane dobra. Wszakże znane chińskie przysłowie stwierdza, że "jeśli koń posiada kilku właścicieli wówczas z całą pewnością zdechnie z głodu, jeśli zaś łódź należy do kilku osób wówczas z całą pewnością będzie przeciekać".

Po tym jak podstawowe atrybuty "totaliztycznego modelu zarządzania" i "totaliztycznego modelu własności" zostały odkryte, okazało się że są one dokładnym przeciwieństwem znanych nam atrybutów pasożytniczego modelu rządzenia i własności. Jak możemy to doświadczyć każdego dnia, daje się łatwo poznać jakie są atrybuty takich pasożytniczych rządów i własności, ponieważ ze wszystkich stron otacza nas ogromna mnogość ich przykładów. Dlatego możemy łatwo ustalić, że pasożytniczy model rządzenia jest tak ukształtowany, aby pozwalał na "rządzenie i cieszenie się przywilejami rządzenia, bez faktycznego wzięcia na siebie odpowiedzialności za wyniki własnych działań, ani bez wkładania żadnego znaczącego wysiłku w proces rządzenia". Stąd wszelkie działania takiego pasożytniczego rządzenia są realizowane przez komitety, zarządy, ciała, itp., podczas gdy wszelkie korzyści są rozdzielane poza drzwiami zamkniętymi i w całkowitej sekretności (powinniśmy stwierdzić: zgodnie z "Ustawą o Poufności"). Z kolei pasożytniczy model własności pozwala aby "wyciągać korzyści bez wkładania wysiłku ani dzielenia odpowiedzialności". Stąd opiera się on na akcjach, inwestycjach, rynkach, oraz innych mechanizmach omamiania, które pozwalają na stwarzanie iluzji korzyści dla owych wybranych aby tracili pieniądze, oraz które pozwalają na łatwe manipulowanie korzyściami przez tych którzy są u władzy.

Gałąź totalizmu nazywana "mechaniką totalizyczną", jaka opisana jest w rozdziale JE tej monografii, wyjaśnia, że każde pojęcie totalizmu jest intelektualnym odpowiednikiem jakiegoś pojęcia z mechaniki klasycznej. Jak się też okazuje, nawet same filozofie totalizmu i pasożytnictwa posiadają swoje odpowiedniki w mechanice klasycznej. Odpowiednikami tymi jest ruch liniowy oraz ruch obrotowy.

Filozofia totalizmu jest intelektualnym odpowiednikiem prostego i skutecznego ruchu liniowego. Wszakże pozwala ona na przemieszczanie się intelektów w polu moralnych oraz na osiąganie przez nie zamierzonych celów. Wszystkie też zjawiska jakie towarzyszą tej filozofii, są faktycznie intelektualnymi odpowiednikami zjawisk jakie występują podczas liniowego ruchu fizycznych obiektów. Przykładowo motywacja jest odpowiednikiem drogi owych obiektów, odpowiedzialność jest odpowiednikiem przyspieszenia w ruchu liniowym, uczucie jest odpowiednikiem siły, itp.

Z kolei filozofia pasożytnictwa jest intelektualnym odpowiednikiem ruchu obrotowego (tj. wirowania obiektów wokół własnej osi). Podobnie też jak ruch obrotowy, nie pozwala aby osiągać nim zamierzone cele, oraz wyzwała cały szereg najróżnorodniejszych dodatkowych zjawisk oddziaływujących na wirujący obiekt. Stąd czyjeś zapadanie się w filozofię pasożytnictwa przynosi dokładnie takie same skutki jak wpadanie w ruch wirowy. Ponadto pasożytnictwo formuje całą gamę najróżniejszych zjawisk ubocznych, jakie nie są obecne w totalizmie, a jakie wszystkie obracają się dookoła osi danego osobnika. Przykładowo, jak to wyjaśniono w podrozdziale JE4.1, siła odśrodkowa jaka rozrywa wirujący obiekt, posiada intelektualny odpowiednik w unikalnym dla pasożytnictwa uczuciu pogłębiającego się przygnębienia (depresji). Z kolei przyspieszenie odśrodkowe jakie pojawia się w każdym ruchu wirującym, w filozofii pasożytnictwa posiada swój odpowiednik w żądzy władzy i tendencji do kontrolowania innych ludzi. Siła żyroskopowa jaka usztywnia położenie wirujących obiektów w przestrzeni, posiada intelektualny odpowiednik w samozadufaniu i pewności własnej nieomyślności, jaką wyznawcy pasożytnictwa demonstrują swemu otoczeniu. Z kolei rozpadanie się i samoniszczenie obiektów - które osiągnęły zbyt dużą szybkość obrotową, jest odpowiednikiem samoniszczenia się jakie zawsze prowadzi do śmierci intelektów - które wpadły w zbyt wysokie stadium pasożytnictwa.

Dalsze informacje na temat podobieństwa pomiędzy pasożytnictwem i parametrami ruchu wirowego obiektów fizycznych, zawarte są w podrozdziale JE4. Z kolei podobieństwa pomiędzy totalizmem i ruchem liniowym obiektów fizycznych, opisane są w podrozdziale JE3.

JD1.6. Pasożytnictwo jako manifestacja deficytu energii moralnej

Podrozdziały JA5 i JA6 wyjaśniły, że kiedy nasze życie codzienne zacznie być dominowane przez totalizm, znaczy kiedy nauczymy się pedantycznie wypełniać prawa moralne, wówczas stopniowo akumulowali będziemy w swoim przeciw-ciele coraz większą ilość energii moralnej. Z drugiej strony, jeśli nasze życie dominowane jest przez pasożytnicze zachowania, czyli jeśli zignorujemy prawa moralne i zaczniemy je nagminnie łamać, wówczas stopniowo upuszczali będziemy posiadane zasoby energii moralnej. Niniejszy podrozdział ma na celu omówienie dalszych spraw związanych z akumulacją lub rozpraszaniem energii moralnej. Omówi on co istotniejsze z następstw i manifestacji gromadzenia się lub spadku w naszych przeciw-ciałach określonej ilości energii moralnej. Uświadomi on nam też klarownie, że pasożytnictwo m.in. jest również jedną z manifestacji i następstw deficytu energii moralnej (co posiada to następstwo, że faktyczne leczenie się z pasożytnictwa dobrze jest zaczynać od podniesienia poziomu energii moralnej).

JD1.6.1. Współczynnik "μ" do wyrażania poziomu czyjejs energii moralnej

W poprzednich podrozdziałach traktowaliśmy energię moralną jako coś bardzo abstrakcyjnego, tj. aprobowaliśmy fakt, że ona istnieje - tak jak totalizm i Koncept Dipolarnej Grawitacji stwierdzają, jednak nie mierzyliśmy jej, ani nie próbowaliśmy ocenić jak wiele jej już zgromadziliśmy, jak możemy ją pomierzyć, itp. Obecnie zmieniamy to podejście i zaczynamy mierzyć oraz obliczać ową energię moralną. Wszakże na przekór, że jest to "energia moralna", ciągle musi wykazywać cechy wspólne dla wszystkich form energii, znaczy musi być mierzalna, przemienialna na inne formy energii, akumulowalna, przeczucalna, rozpraszalna, itp. Dla mierzenia i obliczania ilości energii moralnej, musimy zdefiniować jakąś jej jednostkę. Jednostkę tą nazwiemy [gfh] - zgodnie z tym co na jej temat wyjaśniono w podrozdziale JF8. Jedna [gfh] łatwo może zostać wyobrażona jako moralny odpowiednik dla "kilo-Wato-godziny [kWh]" używanej do mierzenia energii elektrycznej w naszych mieszkaniach. Na tym poziomie rozważań nie jest jeszcze istotne ile energii jest zawarte w owej jednostce [gfh], chociaż ilość ta jest dokładnie zdefiniowana w podrozdziałach JF8 i JE3.7.

Teraz, kiedy mamy już swoją jednostkę energii moralnej, możemy zarówno mierzyć, jak i obliczać, jak wiele tej energii ktoś w sobie zakumulował. Aby wyjaśnić, jak wiele owej energii ktoś posiada, wprowadzimy obecnie zmienną, jaką oznaczali będziemy symbolem "E". We wszystkich naszych analizach, zmienna "E" rozumiana będzie jako "całkowita ilość energii moralnej, którą dana osoba zakumulowała w sobie w danym momencie czasu". Oczywiście, zależnie od osoby, pod zmienną "E" odmienna liczba jest ukryta. Dla przykładu, w określonym momencie czasu Pan Iksiński mógł zakumulować $E=1000$ [gfh] energii moralnej, podczas gdy Pan Ygrekowski - mógł zakumulować, powiedzmy tylko $E=550$ [gfh] owej energii. Każda osoba posiada więc odmienną wartość ukrytą pod ową zmienną "E". Oczywiście, kiedy wiemy jak wiele energii dana osoba zakumulowała pod swoją zmienną "E", wówczas jesteśmy w stanie powiedzieć wiele o owej osobie - dla przykładu możemy powiedzieć czy osoba ta prowadzi moralne, czy też niemoralne, życie (stąd, gdyby osoba ta była przykładowo bankierem, wówczas wiedzielibyśmy czy możemy jej zaufać ze swoimi pieniędzmi).

Istnieje jednak niewielki problem z wyrażaniem za pośrednictwem "E" znaczenia energii moralnej jaką dana osoba zakumulowała. Problem ten wynika z faktu, że ta sama ilość "E" (powiedzmy to samo $E=550$ [gfh]) energii moralnej będzie oznaczało odmienne rzeczy u dziecka i u dorosłej osoby. Stąd, niezależnie od wiedzy jak wiele energii dana osoba zgromadziła (poprzez powiedzmy twierdzenie, że Pan Iksiński zakumulował $E=1000$ [gfh] energii moralnej), chcielibyśmy także znać tzw. "**pojemność moralną**" tej osoby - tj. znać dla tej osoby wartość stałą jaką będziemy oznaczali za pomocą symbolu "E_{max}". Owa pojemność moralna to po prostu "maksymalna ilość energii moralnej jaką dana osoba może pomieścić w sobie w danym środowisku moralnym". Teraz jeśli stwierdzimy, że Pan Iksiński, którego pojemność moralna wynosi $E_{max} = 2000$ [gfh], zakumulował $E=1000$ [gfh] energii moralnej, podczas gdy Pan Ygrekowski, którego pojemność moralna wynosi $E_{max} = 1000$ [gfh], zakumulował $E=550$ [gfh] energii moralnej, wiemy znacznie więcej o obu tych osobnikach. Dla przykładu wiemy, że obecnie Pan Ygrekowski wie bardziej "moralne" życie niż Pan Iksiński, bo zakumulował aż 55% swojej pojemności moralnej, podczas gdy Pan Iksiński zakumulował jedynie 50% swojej pojemności moralnej.

Ciągle, używanie obu tych wartości, a więc zmiennej "E" oraz stałej "E_{max}", aby wyrazić liczbowo czyjaś moralność, nie jest najpraktyczniejszym sposobem. Dlatego, bardziej praktyczny sposób wyrażania aktualnego poziomu energii moralnej, jaką ktoś zdołał zakumulować w danym momencie czasu, wykorzystuje jeszcze jedno pojęcie " μ ", jakie totalizm wprowadza pod naukową nazwą "**współczynnika względnego poziomu energii moralnej**", zaś który na codzienny użytek może być nazywany czymś "**poziomem energii moralnej**". Współczynnik " μ " definiowany jest jako:

$$\mu = E/E_{max}$$

(1JD1.6.1)

W tym nowowprowadzonym pojęciu (μ), zmienna "E" oznacza całkowitą ilość energii moralnej jaką ktoś zdołał zgromadzić w swoim przeciw-ciele w danym momencie czasu (ilość ta wyrażana jest w [gfh]), podczas gdy stała "Emax" reprezentuje moralną pojemność tej osoby, tj. maksymalną ilość energii moralnej jaką osoba ta mogłaby zgromadzić w danym środowisku moralnym (także wyrażona w [gfh]). Dla dorosłych ludzi, wartość "Emax" wyznaczona eksperymentalnie wynosi około $E_{max} = 2000$ [gfh]. Po wprowadzeniu współczynnika " μ ", energia moralna zakumulowana przez Pana Iksińskiego mogłaby zostać wyrażona jako $\mu=0.5$, podczas gdy zakumulowanie energii moralnej przez wyraźnie młodego jeszcze wiekiem Pana Ygrekowskiego mogłoby zostać wyrażone jako $\mu=0.55$. Dlatego, z użyciem pojęcia owego "względny poziom energii moralnej (μ)", możemy teraz opisywać precyzyjnie sytuację moralną każdej osoby poprzez użycie tylko jednej zmiennej.

Względny poziom energii moralnej " μ " jest ogromnie użyteczny w opisywaniu ilości energii moralnej jaką ktoś zdołał w sobie zgromadzić. Powodem jest, że jeśli wiemy w jakim stopniu ktoś jest nasycony ową energią, wówczas praktycznie wiemy również niemal wszystko na temat moralności owej osoby. Podrozdział jaki nastąpi służy właśnie opisaniu jak szacować ilość energii moralnej jaką dana osoba zakumulowała, a także opisaniu konsekwencji zakumulowania określonej ilości tej energii.

JD1.6.2. Jak oszacować poziom energii moralnej, którą dany intelekt zdołał zgromadzić

Motto tego podrozdziału: "Jeśli nie jesteś w stanie bezpośrednio zważyć małpy, oszacuj ją z zakrzywienia gałęzi którą sobą ugina."

Poziom energii moralnej, którą ktoś zdołał zakumulować w swoim przeciw-ciele, jest odzwierciedleniem moralności tej osoby. Dlatego, jest bardzo dla nas ważnym abyśmy posiadali narzędzie, które pozwala nam na oszacowanie tego poziomu, zanim jest zbyt późno. Wszakże, w obecnym klimacie filozoficznym, musimy być ostrożni z kim się zadajemy oraz czyjego towarzystwa poszukujemy. Jest przecież doskonale wiadomym każdemu rodzicowi, że jeśli ich pociechy wpadną w "złe towarzystwo", oznacza to wielkie kłopoty. Istnieje wszakże angielskie powiedzenie "he who sleeps with dogs awakes with fleas" ("ten kto śpi z psami zbudzi się z pchłami") oznaczające, że złe cechy naszych znajomych zostaną przeniesione i na nas. W tym rodzaju problemów, totalizm podaje nam pomocną rękę, ponieważ zgodnie z totalizmem **"jakość moralna danego intelektu odzwierciedlana jest przez poziom energii moralnej którą intelekt ten zdołał zakumulować w swoim przeciw-ciele w danym otoczeniu"**. Dlatego, jeśli ktoś zakumulował w swoim przeciw-ciele znacznie mniej energii moralnej niż ktokolwiek inny z jego otoczenia, osoba taka musi bez przerwy zachowywać się niemoralnie, w przeciwnym wypadku jej/jego poziom energii moralnej byłby znacznie wyższy. To samo dotyczy najróżniejszych intelektów zbiorowych, takich jak instytucje, fabryki, organizacje i kraje. Lepiej więc od takich intelektów trzymać się z daleka. Ponadto osoby, instytucje, czy państwa o niskim poziomie energii moralnej, mają tą niszczycielską tendencję do zamieniania w swoich niewolników/sługusów każdego kto znajdzie się w zasięgu ich wpływów. Niewolników tych następnie eksploatują na wszelkie możliwe sposoby (np. uprawiają na nich moralny "wampiryzm" opisany w podrozdziałach I5.5 i JA5.2). Ci więc, którzy mieli pecha aby wyemigrować lub przebywać zarobkowo w jakimś kraju, który posiada bardzo niski poziom energii moralnej, ryzykują że po jakimś czasie ich własny poziom energii będzie starał się spaść do średniego poziomu tego kraju. Z kolei, gdyby przyszło im pracować w jakiejś instytucji (tj. przebywać w intelekcie zbiorowym) o drastycznie niższym od nich poziomie energii moralnej, instytucja ta z czasem wysysać z nich zacznie jak pijawka nadwyżkę posiadanej energii. Jeśli zaś w gronie ich bliskich lub

przyjaciół znajdują się osoby o znacznie niższym poziomie energii moralnej, osoby te również stopniowo będą go z nich wysysać. Jedną więc z istotnych rekomendacji totalizmu podaje, iż **"unikać należy długoterminowego przebywania w strefie wpływów (otoczeniu) intelektów które posiadają znacznie niższy od nas poziom energii moralnej"**. Oczywiście owo unikanie realizować można na wiele różnych sposobów, z których najłatwiejszy polega na fizycznym odseparowaniu się od takich intelektów, zaś bardziej wyrafinowany polega na próbie dopomożenia im w powiększeniu ich poziomu energii moralnej (tj. wyjaśnieniu im sytuacji, znalezieniu i wskazaniu sposobu, zmobilizowaniu, zaleceniu zmiany rodzaju pracy na jakąś bardziej nastawioną na bezpośrednie słuźenie dobru innych ludzi, itp. - jednak przypadkiem nie na padnięciu samemu ofiarą ich wampiryzmu).

Znając rekomendację przytoczoną powyżej, natychmiast oczywiście nasuwa się pytanie, jak w takim razie szybko rozpoznać poziom energii moralnej u kogoś innego niż my sami. Wszakże obliczenia tego poziomu zgodnie z mechaniką totalistyczną opisaną w rozdziale JE są trudne do przeprowadzenia i wymagają dużo zachodu. Gdyby zaś nawet ktoś znał ich wyniki, na pewno nie wywieszałby ich na swoim czole (czy przy intelektach zbiorowych - na swych drzwiach wejściowych). Poziom ten nie daje się również ocenić po sposobie wystawiania się danej osoby, czy jej wykształceniu lub stanowisku. Jak to bowiem zostanie wyjaśnione nieco niżej, dwie grupy zawodowe - tj. naukowcy i osoby pracujące na kierowniczych stanowiskach, typowo cechują się jednym z najniższych poziomów energii moralnej, aczkolwiek przynależące do nich osoby z reguły posiadają doskonałe wykształcenie i zwykle są złotouści, tj. potrafią wygłaszać kwieciste przemowy, dobrze się wystawiać oraz być w stanie podzielić nawet najmniejszy włos na cztery. Poziomu tego nie daje się także ocenić poprzez analizę czyjegoś bogactwa, stanu i nowoczesności używanego sprzętu, czy smaku, staranności i ceny ubioru albo kosmetyków. W swoich wędrówkach po świecie spotkałem bowiem wielu bogatych ludzi, którzy posiadali bardzo niski poziom energii moralnej. Jeden z najniższych takich poziomów występuje też w kilku bardzo bogatych krajach. Ponadto intelekt o niskiej energii moralnej zwykle przykładają wiele uwagi do starannego ukrycia swego prawdziwego stanu, poprzez rozprzestrzenianie specjalnie spreparowanego propagandowego obrazu (propagandy sukcesu lub filozofii propagandowej - patrz podrozdział JB7.2). Stąd m.in. starają się dobrze wyglądać i ubierać, używać nowego sprzętu, drogich perfum i wody po goleniu, itp. Pomimo to, istnieje jednak sposób na szybkie oszacowanie poziomu ich energii moralnej, jaki opisany zostanie w niniejszym podrozdziale. Opiera się on na wytypowaniu szeregu wskaźników wizualnych, których uważne zaobserwowanie u kogoś da nam dobre pojęcie o poziomie energii moralnej w danym intelekcie. Niniejszy podrozdział ma właśnie na celu dostarczenie kilku użytecznych wskaźników, jakie pozwalają ustalić jak wiele energii moralnej dany intelekt zdołał w sobie zakumulować.

Wskaźniki poziomu czyjejs energii moralnej opisywane w tym podrozdziale, były gromadzone przeze mnie podczas niezliczonych podróży po świecie w poszukiwaniu chleba (powody dla owych podróży wyjaśnione są w podrozdziale A4). Podczas owych nieustannych przenosin z miejsca na miejsce, miałem możliwość uważnego obserwowania najróżniejszych intelektów, w tym zarówno instytucji będąc jednym z ich pracowników, jak i indywidualnych ludzi obcując z nimi na codzień. Miałem także możliwość oszacowywania ich poziomu energii moralnej, tak że zdobyłem dosyć dobre rozeznanie co do tego, jakie wskaźniki są charakterystyczne dla kolejnych poziomów energii moralnej.

Podczas swej tułaczki po świecie za chlebem, miałem wiele okazji osobistego poznania różnych indywidualnych osób, których poziom energii moralnej kształtowały się od bardzo wysokiego, do niekiedy nawet niemal bliskiego zera. Ciekawe przy tym, że poziom energii moralnej zupełnie nie zależy od zamożności danej osoby, a wyłącznie od jej stanu moralnego (uczuć, wierzeń, postaw, działań, odnoszenia się do innych, czułości i reakcji na krzywdę, itp.). Stąd poznałem osoby bardzo biedne, które zgromadziły ogromny zasób energii moralnej, rozświeclając nim wszystkich dookoła siebie i będąc zdolnymi do

czynienia rzeczy niemal niemożliwych. Wiem też, że istnieją osoby które wiedzą ogromnie niepozorne i nie rzucające się w oczy życie, jednak ich energia moralna może osiągać poziom nirwany (np. rozważ poziom energii moralnej u ś.p. Matki Teresy). Znałem też osoby bardzo bogate, których zasób energii był bliski zera (stąd zapewne bierze się tak wiele przypadków, gdy osoby bardzo bogate wiedzą pożalowania godne życie). Wszystkim zresztą wiadome, że istnieją osoby, które mogą być bardzo sławne lub/i bardzo bogate, których jednak poziom energii moralnej jest ogromnie niski i czasami może spaść nawet do stanu moralnego zaduszenia (np. rozważ poziom energii moralnej u ś.p. Lady Diana). Najwięcej osób z wysokim poziomem energii moralnej spotkałem w klasie średnio-zamożnej. Wynika to zapewne z faktu, że dokonywanie wielu totalistycznych dobrych uczynków, niestety wymaga rozstawania się z własnymi funduszami lub własnością. Osoby bardzo biedne i bardzo bogate czynią to raczej niechętnie (bogaci są przecież bogaci tylko ponieważ uprawiają sknerstwo). Istnieje też spora zależność pomiędzy poziomem energii moralnej a zawodem. Typowo wysoki poziom energii gromadzony jest przez osoby o dużej styczności z wieloma ludźmi potrzebującymi pomocy. To stwarza im okazję i nakłania do dokonywania wielu totalistycznych dobrych uczynków (np. rozważ pielęgniarki). Z tego zapewne powodu, pracujące kobiety z reguły odznaczają się wyższym poziomem energii moralnej niż mężczyźni na tych samych stanowiskach (widać intuicyjnie wypełniają one więcej totalistycznych dobrych uczynków) - wyłączając jednak z tej reguły pracujące kobiety z niektórych krajów o zaawansowanym feministycznym negatywiźmie, połączonym z brakiem poczucia odpowiedzialności, czyli z krajów takich jak USA, Anglia, czy Nowa Zelandia. Wszyscy aktualnie pracujący zawodowo odznaczają się też bez porównania wyższym poziomem energii moralnej od osób żyjących bez pracy, czy od uczących się. W grupach zawodowych odnotowałem, że wysokie poziomy energii moralnej najczęściej gromadzone są przez pielęgniarki, sekretarki i lekarzy (oczywiście nie wszystkich, a jedynie tych, którzy wykazują właściwe postępowanie moralne - np. uczynność oraz niematerialistyczne podejście do swoich klientów). Stąd dobrze mieć w gronie swoich przyjaciół osoby z tych grup zawodowych. Natomiast grupy zawodowe posiadające jeden z najniższych znanych mi poziomów energii moralnej, to osoby na kierowniczych stanowiskach, naukowcy (szczególnie tzw. nauczyciele akademicki, bowiem pracownicy naukowo-badawczy zwykle z definicji muszą pozytywnie oddziaływać z obsługiwanymi przez siebie ludźmi i stąd gromadzić nieco wyższy zasób energii moralnej), nauczyciele, a także kilka grup zawodowych typowo niezbyt przyjaźnie traktowanych przez społeczeństwo (np. wystawiacze mandatów parkingowych, nadzorcy więzienni, policjanci). Jeśli przykładowo kierowników i naukowców pozbawić ich sług/niewolników, którzy dla nich popełniają grzech poświęcenia i wykonują wszystko kosztem własnego poziomu energii moralnej, wówczas zwykle sami nie są oni w stanie zrealizować niemal niczego (patrz też podrozdział JD3.2). Ich niski poziom tej energii, niezależnie od czynników omówionych w podrozdziale JF8, zapewne powodowany jest m.in. też i tendencją do izolowania się od społeczeństwa i od problemów życia codziennego. To izolowanie z kolei powoduje niemal całkowity brak okazji do spełniania jakichkolwiek totalistycznych dobrych uczynków (tam zaś gdzie brak jest dobrych uczynków, brak jest też i przyrostu czyjejś energii moralnej). W przypadku naukowców, wielu ich zachowań i zasad postępowania początkowo nawet ja sam nie mogłem zrozumieć, chociaż jestem przecież jednym z nich. Zacząłem ich rozumieć dopiero kiedy rozpracowałem pojęcie "względny poziomu energii moralnej (μ)" opisanego w podrozdziale JD1.6.1 - patrz równanie (1JD1.6.1). Ustaliłem wówczas, że u sporej części moich kolegów zawodowych (tj. u innych naukowców), jak również u niektórych całych instytucji naukowych, wartość " μ " spada nawet poniżej bariery niszczycielstwa. Ten spadek " μ " wyjaśnia u naukowców takie zachowania, jak rozbieżność pomiędzy ich filozofią propagandową i filozofią życiową, kierowanie się emocjami, brak tolerancji dla poglądów innych, agresję i brutalność ukryte pod pokrywką grzeczności i okrzesań, itp. - patrz też negatywne konsekwencje ześlizgnięcia się poniżej poziomu dolnych barier względnego poziomu energii moralnej " μ ", opisane w podrozdziale JD1.6.3 i podrozdziale JD4.2. Fakt

szczególnie niskiego poziomu energii moralnej u tych dwóch grup zawodowych jest wyjątkowo niepokojący. Wszakże, jeśli dobrze się zastanowić, esencja ich pracy sprowadza się wszakże do generowania energii moralnej u intelektów zbiorowych (tj. u społeczeństwa dla którego naukowcy ci pracują, lub u instytucji której ci kierownicy przewodzą). Jakże zaś ktoś może generować u kogoś innego coś, czego sam nie posiada. Gdybym to ja był właścicielem jakiegoś przedsiębiorstwa i wybierał dla niego dyrektora, nigdy nie zatrudniłbym w tej roli osoby o niskim poziomie energii moralnej. Wszakże brak prężności i osiągnięć byłby wtedy z góry przesądzony. To tak jakby powierzyć podnoszenie jakości szampana komuś, kto nigdy go osobiście nie smakował. Ponadto, **każdego kandydata na pozycję odpowiedzialności przed zatrudnieniem poddawałbym ostremu egzaminowi ze znajomości zasad totalizmu!** Wszakże ludzie którzy potrafiliby się wykazać dogłębną znajomością tej moralnej i postępowej filozofii, mieliby znacznie wyższe od innych szanse, aby moralnie i odpowiedzialnie wypełniać swoje obowiązki zawodowe.

Zanim opiszę jak wyznaczyć przybliżoną wartość " μ " w intelektach z jakimi mamy do czynienia, powinienem też wyjaśnić, że większość intelektów które spotykamy w swoim życiu (tj. ponad 90% z nich) posiada swoje " μ " zawarte w bardzo wąskich granicach, od około $\mu=0.15$ do około $\mu=0.55$. Dokładne powody, dla których większość ludzi, jak również większość intelektów grupowych, posiada swoje " μ " w obrębie tego wąskiego zakresu, wyjaśnione zostaną w podrozdziałach które nastąpią. Jednak aby podsumować tutaj te powody, ludzie których " μ " spada poniżej wartości $\mu<0.15$, są tak przygnębieni oraz tak niezdolni do osiągnięcia jakiegokolwiek swojego zamiaru, że rzadko opuszczają oni swoje mieszkania, zaś wielu z nich musi żyć pod nieustannym nadzorem. Dlatego byłoby bardzo niezwykłym zdarzeniem spotkanie któregoś z nich w miejscu pracy albo na ulicy. Niektórzy z nich muszą być nawet umieszczani w szpitalach lub specjalnych instytucjach (patrz podrozdział JD1.6.3), ponieważ są zbyt niszczycielscy i zbyt niebezpieczni dla siebie i dla innych. Jeśli zaś poziom energii moralnej takiego intelektu spadnie jeszcze niżej i osiągnie krytyczną wartość $\mu=0$, wówczas taki intelekt umiera w bardzo nieprzyjemny sposób. Z kolei, na przeciwnej stronie skali " μ ", intelektu których energia moralna osiąga poziom $\mu=0.6$ doświadczają ogromnie niezwykłego i rzadkiego stanu, jaki w rozdziale JF opisywany jest pod nazwą "nirwana". W dzisiejszych czasach istnieje jedynie kilku takich ludzi w całym świecie, dlatego spotkanie jednego z nich byłoby ogromną rzadkością. Po tym jak ktoś przeczytał rozdział JF, powinien być w stanie rozpoznać takich niezwykłych ludzi na pierwszy rzut oka. Powyższe oznacza, że większość intelektów jakie spotykamy w życiu, posiada swoje " μ " oscylujące wokół średniego poziomu $\mu=0.35$ (± 0.2). Dlatego wskaźniki, jakie opisane są poniżej, pozwalają nam odkryć, w którym kierunku od owej średniej wartości $\mu=0.35$ kształtuje się energia moralna danego intelektu oraz jak znaczne w przybliżeniu jest owo odchylenie od średniej wartości (odnotuj, że w większości typowych przypadków wartość " μ " może odchyłać się maksymalnie o około od -0.2 do około $+0.2$ od owej średniej wartości $\mu=0.35$, czyli kształtować się w zakresie około od $\mu=0.15$ do $\mu=0.55$). Warte jest też zwrócenie uwagi, że zmiana czyjegoś " μ " jedynie o wartość wynoszącą około 0.05 (tj. o 5%), w sensie moralnym czyni ogromną różnicę i powoduje drastyczną zmianę zachowania tego intelektu (dlatego też dramatycznie wpływa na wskaźniki, jakie opisane są poniżej), podczas gdy zwiększenie czyjegoś " μ " o wartość około 0.2 (tj. o 20%), może wymagać całych miesięcy ogromnie ciężkiej pracy (patrz opisy z podrozdziału JF9).

Wartość $\mu=0.35$ jest dosyć interesująca. Stanowi ona bowiem granicę pomiędzy ludźmi którzy posiadają pozytywne atrybuty wyższego zakresu wartości " μ " (tj. od $\mu=0.35$ do $\mu=0.55$) i dlatego są bardzo przyjemni oraz dający się lubić, a ludźmi którzy posiadają swoje " μ " w dolnym zakresie wartości (tj. w zakresie od $\mu=0.15$ do $\mu=0.35$) i stąd ujawniają negatywność takich niskich wartości, jaka czyni ich nieprzyjemnych i nie lubianych przez innych. Ludzie, których wartość " μ " kształtuje się na poziomie owych $\mu=0.35$, są zwykle bardzo "nieodnotowywalni", ponieważ ich pozytywne atrybuty, jakie wynikają z wysokiego poziomu " μ ", już w nich zaniknęły, podczas gdy negatywne atrybuty, jakie wynikają z niskich wartości " μ ", nie zdołały się jeszcze wykształcić. Dlatego tacy ludzie o

"granicznych wartościach μ " zwykle są bardzo cisi oraz zwykle pozostają nieodnotowywanymi przez innych.

Aby długoterminowo utrzymywać czyjeś " μ " w zakresie ponad $\mu > 0.35$, koniecznym jest aby dana osoba wyznawała filozofię osobistą, jaka wypełnia przynajmniej część praw moralnych i dlatego, jaka obejmuje sobą przynajmniej niektóre elementy intuicyjnego totalizmu. Dlatego ludzie, których " μ " jest większe niż $\mu > 0.35$, niemal w każdym przypadku wyznają jakąś filozofię zbliżoną do intuicyjnego totalizmu. Z kolei fakt, że czyjaś wartość " μ " spada poniżej wartości granicznej $\mu = 0.35$, zwykle (choć nie w każdym przypadku) oznacza, że filozofia tej osoby już zdołała spełznąć w obszar zaawansowanego pasożytnictwa. Dlatego też, osiągnięcie przez kogoś poziomu " μ " leżącego poniżej granicznej wartości $\mu < 0.35$ czyni taką osobę wysoce podejrzaną o ześlizgiwanie się w stan zaawansowanego pasożytnictwa, jak opisane to zostało w podrozdziałach JD1.2 i JD4.2. Należy jednak odnotować, że istnieją wyjątki odnośnie niskich wartości " μ " i, że niektóre osoby mogą ześlizgnąć się do bardzo niskich wartości " μ " na przekór, że wyznają oni filozofię zbliżoną do totalizmu. Dla przykładu, młodzi ludzie w swoich końcowych latach "nastolatków", którzy ciągle słuchają swojego organu sumienia i ciągle gotowi są aby przestrzegać zasad moralnego zachowania, mogą obniżyć swoje " μ " do poziomu tak niskiego jak $\mu = 0.2$, tylko ponieważ w rezultacie swojej edukacji i wzrostu, ich " E_{max} " z równania (1JD1.6.1): " $\mu = E/E_{max}$ " raptownie się zwiększa, jednocześnie zaś ich " E " pozostaje bez zmiany. Także dojrzały totalizmi od czasu do czasu mogą doświadczyć okresowego spadku swojego " μ " poniżej wartości granicznej $\mu = 0.35$, ponieważ właśnie doświadczyli bardzo trudnego okresu w swoim życiu, albo zaczęli właśnie pracować w pasożytniczej instytucji, która posiada niski poziom energii moralnej - i stąd która wysysa tę energię od ludzi będących w jej mocy, albo ponieważ zaprzyjaźnili się właśnie z moralnym wampirem, albo ponieważ są oni dosyć religijni i zostali zwiedzeni przez niektóre pasożytnicze składowe swoich religii, jakie nakłaniają ich aby łamali prawa moralne, itp. Jednak jeśli tylko osoby te zdołają uwolnić się od powiązań, jakie upuszczały ich energię moralną, jednocześnie zaś ich zasady totalizmiczne ciągle pozostają nienaruszone, wówczas po takim okresie niskiego " μ " zwykle szybko oni się otrząsają, zaś ich energia moralna szybko powraca do poziomu powyżej $\mu > 0.35$.

Oto wykaz wskaźników empirycznych, jakie umożliwiają nam abyśmy w sposób przybliżony oszacowali poziom czyjejś energii moralnej. Oczywiście, wskaźniki te nie są tak precyzyjne jak pomiary, dlatego oszacowania jakie one dostarczają, są raczej zgrubne. Niemniej ciągle dają nam one relatywnie dobre pojęcie co do rodzaju intelektu, z którym właśnie mamy do czynienia. Jest przy tym istotnym, że kiedy staramy się ustalić poziom czyjejś energii moralnej, nie powinniśmy polegać tylko na jednym z przytoczonych poniżej wskaźników. Wszakże mogłoby się zdarzyć, że wskaźnik jaki wybraliśmy jest przekształcony w danym intelekcie przez jego kulturę albo osobowość i dlatego daje nieprawdziwe wskazania. Stąd, aby być pewnym naszych oszacowań, powinniśmy czuć się lepiej jeśli cały szereg odmiennych wskaźników pokazuje nam w przybliżeniu ten sam wynik. Poszczególne wskaźniki zestawione zostały na omawianym tutaj wykazie oraz opisane, w kolejności ich wartości wskaźnikowej (najbardziej pewne wskaźniki przytoczone zostały jako pierwsze).

Część A: **Wskaźniki proporcjonalne do , jakich zdecydowana obecność zaświadcza, że czyjeś " μ " kształtuje się powyżej wartości $\mu = 35$.** Warto tutaj odnotować, że im bardziej dominująca jest obecność danego wskaźnika u jakiegoś intelektu, tym wartość " μ " u owego intelektu wznosi się powyżej średniej wartości $\mu = 0.35$.

A1. Poziom szczęśliwości. Dla indywidualnych osób najlepszym uzewnętrznieniem szczęśliwości jest częstość z jaką się one radośnie śmieją. Natomiast dla intelektów zbiorowych (np. państw, instytucji, czy rodzin) - średnia częstość z jaką na ich terenie można spotkać kogoś swobodnie roześmianego. Jeśli więc po wejściu do jakiejś instytucji, wśród jej licznych pracowników nie zauważymy nikogo kto by się śmiał z czegoś niezwiązanego z nami, wówczas rekomendacja totalizmu stwierdza aby unikać zatrudnienia

się w tej instytucji, ponieważ niemal z całą pewnością praktykuje one instytucjonalne pasożytnictwo - jak je opisano w podrozdziale JD4.3 (prawdopodobnie poziom energii moralnej w takiej instytucji kształtuje się poniżej $\mu=0.3$ i dlatego gotowa jest nas moralnie wyczerpać jeśli w niej się zatrudnimy). Podobnie, jeśli po odwiedzeniu jakiegoś kraju nie spotkamy żadnej dorosłej miejscowej osoby która śmiałaaby się i żartowała spacerując z kimś po ulicach jego miast, również powinniśmy wziąć to jako ostrzeżenie i unikać dłuższego przebywania w tym kraju.

Podczas stosowania tego wskaźnika powinno jednak być brane pod uwagę, że musimy odróżniać śmianie się (jako wyraz wewnętrznej szczęśliwości) od uśmiechania się do kogoś, jako wyraz grzeczności lub nawyk kulturowy. Wszakże niektóre kultury, np. wszystkich narodów z południowo-wschodniej Azji, a także anglosaskie (np. USA, czy Nowa Zelandia) posiadają uśmiech kulturalny, który w obecności każdego obcego nakłada się na usta jak szminkę. Uśmiech ten oczywiście nie jest wcale wyrazem wewnętrznej szczęśliwości. Podobnie istnieją też osoby (zwykle o bardzo niskim poziomie energii moralnej) które wyrobiły w sobie głośny śmiech spazmatyczny. Odruchowo rżą więc tym śmiechem co kilka minut w sposób podobny jak niektórzy ludzie co jakiś czas nawykowo wzdykają, cmokają, czy wymawiają jakieś słowo. Oczywiście taki śmiech spazmatyczny również nie jest oznaką czyjejś szczęśliwości (a raczej jest on wskaźnikiem bardzo niskiego poziomu czyjegoś zasobu energii moralnej).

A2. Poczucie humoru. Poczucie to zawsze jest proporcjonalne do zasobu energii moralnej. Dlatego osoby, rodziny, instytucje i państwa o niskim " μ " wykazują niskie poczucie humoru. Z kolei, kiedy ich " μ " wzrasta, ich poczucie humoru również rośnie. Wyraża to zresztą znane polskie przysłowie twierdzące, że "jeśli Bóg chce kogoś pokarać najpierw odbiera mu poczucie humoru". Z powodu owej cechy humoru, praktycznie w rodzinach, instytucjach, czy państwach, które posiadają niski poziom energii moralnej, niemal nikt nie żartuje, mówi dowcipów, czy płata figli, zaś nawet najniewinniejszy żart pozostawia kogoś urażonego. Z kolei osoby o niskim zasobie energii moralnej nie są w stanie roześmiać się nawet po usłyszeniu najlepszego dowcipu lub żartu, zaś gdy zasób ten jest u nich szczególnie niski, każdy dowcip czy żart zaczynają traktować jako aluzję do siebie i obrażają się na opowiadającego. Natomiast w miarę jak zasób ten w nich wzrasta, ludzie stają się weselsi, żartują, uprawiają różne humorystyczne gierki, płatają figle, itp.

A3. Pogoda, optymizm, wigor. Osoby i narody o wysokim " μ " posiadają unikalną zdolność do nieograniczonego generowania stanu swojej osobowości, jaki po angielsku nazywany jest z użyciem jednego słowa "cheerfulness", natomiast w języku polskim jaki nie posiada jednosłownego odpowiednika, stąd nazywany musi być wielosłownymi wyrażeniami w rodzaju pogoda, optymizm, wigor, dziarskość, energia, niestrudżoność, itp. Najlepszym jego zdefiniowaniem byłoby, iż jest on dokładnym przeciwieństwem depresji. Osoby emanujące ten stan mają unikalną zdolność rozświetlania i podnoszenia na duchu wszystkich którzy znajdują się w ich pobliżu. Intensywność emanowania tego stanu wzrasta proporcjonalnie z czymś poziomem " μ ".

A4. Tolerancja. Tolerancja jaką wykazują poszczególne intelekty, jest zawsze proporcjonalna do ich " μ ". Im wyższe " μ " tym wyższa jest tolerancja. Dlatego ludzie, instytucje oraz kraje, które mają wysokie " μ ", są także wysoce tolerancyjne w stosunku do kogoś krytykującego coś, co ich dotyczy, albo czyichś różnic w stosunku do nich samych, albo poglądów jakie ktoś wyraża, a jakie nie są dokładnie zgodne z poglądami ich samych, itp. Jednocześnie, kiedy tylko czyjeś " μ " spadnie poniżej poziomu $\mu=0.35$, tolerancja takiego intelektu się kończy i zaczyna on uciskanie innych, jakie eskaluje się ze spadkiem jego " μ ".

A5. Konsystencja. Intelekty które osiągnęły wysokie " μ ", wykazują również wysoką konsekwencję, niezmienność, stałość i zdecydowanie wszystkich swoich poglądów, dążeń, upodobań, przyjaźni, partnerstw, itp. Im wyższe czyjeś " μ ", tym wyższa konsystencja takiej osoby. Dzięki niej tylko intelekty o wysokim " μ " potrafią zdobyć się na długofalowe działania, utrzymują te same upodobania przez długie okresy czasu, dokonują

długofalowych planów, które potem konsekwentnie realizują, nie zmieniają poglądów ani decyzji jak chorągiewki, potrafią naprawiać i użytkować tą samą maszynę przez długie okresy czasu, posiadają długoletnich stałych partnerów i kooperantów, których przedkładają ponad partnerów czy kooperantów dopiero co poznanych, itp. Z kolei ludzie o bardzo niskim " μ ", są jak chorągiewki na wietrze - zmieniają one swoje stanowisko, kiedy tylko wiatr ulega zmianie. Cieszą się wszystkim, jedynie kiedy jest to nowe i, przestają być zdolni do używania urządzenia, które zaczyna wykazywać jakiś problem. Bez przerwy też zmieniają przyjaciół, partnerów, kooperantów, itp.

A6. Zdolność do zaakceptowania prawdy. Jak to wyjaśniono dokładniej w podrozdziale JC4, zdolność do zaakceptowania prawdy jaką wykazują poszczególne intelekty, jest zawsze proporcjonalna do totaliztyczności ich życia (a ściślej do stopnia moralnego poruszania się przez nie po linii prostej), a tym samym też proporcjonalna do ich " μ ". Im wyższe " μ " tym łatwiej danemu intelektowi przychodzi zaakceptowanie prawdy. Im jednak niższe " μ " tym bardziej wrogo dany intelekt odnosi się do prawdy oraz tym bardziej entuzjastycznie akceptuje powykręcaną nieprawdę. Dlatego ludzie, instytucje oraz kraje, które mają wysokie " μ ", wykazują także wysoką zdolność do zaakceptowania prawdy, preferują prawdę nad nieprawdą oraz wyciągają moralne korzyści z poznania i promowania prawdy. Jednocześnie, kiedy tylko czyjeś " μ " spadnie poniżej poziomu $\mu=0.35$, taki ktoś traci zdolność do zaakceptowania prawdy. Zaczyna on akceptować nieprawdę a zwalczać prawdę, preferuje nieprawdę nad prawdą oraz używa prawdę tylko jako broni agresji jaką uderza on w ludzi którzy przy prawdzie tej obstają. Ten trend eskaluje się też ze spadkiem " μ ".

A7. Poziom praworzadności. Im mniejszy zasób czyjejs energii moralnej, tym mniej ten intelekt jest skłonny przestrzegać "luźnie-egzekwowane" prawa, których złamanie nie uderzy go samego z powrotem. Ich przykładami są wszelkie prawa nałożone przez ich przywódców i władze, prawa ekonomiczne, społeczne, itp. - np. zakaz palenia w miejscu publicznym, zakaz śmiecenia, kodeks drogowy, zakaz łapówkarstwa, itp. (Nie mylić owych "luźnie-egzekwowanych" praw, których łamanie nie uderza bezpośrednio w łamiącego, z prawami w jakich nieodwołalną reakcją i karę ludzie ci szczerze wierzą, np. prawami religijnymi, czy prawami natury.) Stąd ludzie, rodziny, instytucje oraz kraje o bardzo niskim poziomie energii moralnej, wykazują tendencję do łamania takich praw jako swoje standardowe zachowanie i przestrzegają jedynie prawa, co do których ktoś zmusza ich aby je przestrzegać - np. przestrzegają owe prawa nałożone przez swoich przywódców, lub dotyczące tylko innych ludzi, jedynie gdy patrzy na nich policjant. Gdy zaś czują, iż nikt ich nie może przyłapać i ukarać, wtedy łamią te prawa nagminnie. Zupełnie odwrotnie jest w intelektach o wysokim " μ ". Ci wypełniają wszelkie prawa jako standardowe zachowanie i łamią prawa tylko jeśli posiadają ku temu istotne powody. Stąd, intelekty o niskim " μ " są źródłem przestępczości, zaś obecność przestępczości jest ich atrybutem identyfikacyjnym. Oczywiście, z poziomem przestępczości wiąże się też bezpieczeństwo, prostytutka, poziom nałogowości, włóczęgostwo, itp. Stąd intelekty o niskim " μ " są równocześnie powodem wszelkich problemów społecznych. Jeśli więc przestępczość jakiegoś kraju wzrasta, jest to zawsze nieomylnym znakiem, że jego zasób energii moralnej spada.

Pamiętam, jak raz miałem wątpliwą przyjemność dzielenia dużego biura m.in. z wykładowcą pochodzącym z Iraku, który cechował się wyjątkowo niskim zasobem energii moralnej. Na dodatek, że był on całkowicie pozbawiony humoru, ogromie hałaśliwy, ciągle ponury, opryskliwy, szukający tylko powodu do zaczepki i nieustannie w stanie depresji, bez przerwy palił też w biurze - na przekór moich energicznych i częstych protestów i wbrew faktowi, że palenie było tam oficjalnie zabronione. Gdy kiedyś spytałem jego przyjaciela (również pochodzącego z muzułmańskiego kraju) "dlaczego twój przyjaciel nie respektuje prawa ani zupełnie nie liczy się z moją alergią na dym", ten odpowiedział jakby to było najnormalniejszą rzeczą na świecie - "ponieważ on wie już, że jego kontrakt nie będzie przedłużony, nie musi się więc dalej starać". Odpowiedź ta ogromnie mnie zaszokowała i dała mi wiele do myślenia - wszakże ukazała, że niektóre wysoce pasożytnicze filozofie

upowszechnione na Ziemi wyrabiają u swoich wyznawców nawyk i przekonanie, że prawa i odczucia innych ludzi są czymś na co należy zwracać uwagę tylko np. aby przedłużyć swój kontrakt, nie zaś ponieważ jest wysoce niemoralnie i nieetycznie jeśli się czyni inaczej. Oczywiście przy takiej tradycji i nastawieniu, wyznawcy tych pasożytniczych filozofii nigdy nie zdobędą się na życie w zgodzie z prawami moralnymi.

A8. Wiara w innych ludzi i działanie w oparciu o tą wiarę (tj. przepływ inspiracji "od dołu ku górze"). W swoich wędrówkach po świecie odnotowałem ciekawą regularność, że im wyższy czyjś poziom energii moralnej, tym bardziej ktoś ten (tj. osoba, instytucja, lub kraj) skłonny jest dać wiarę stwierdzeniom słownym ludzi i postąpić zgodnie z tym co ludzie ci w swych stwierdzeniach zadeklarują lub zażyczą. Z kolei, kiedy zasób energii moralnej zaczyna spadać, równocześnie stwierdzenia ludzi przestają się liczyć, zaś znaczenia nabierają wytyczne, procedury, dokumenty oraz wszystkie "dowody" na papierze, które można potem przedstawić swoim przełożonym i w ten sposób usprawiedliwić swoje działanie. (Tj. przy niskim poziomie energii moralnej typowy przepływ inspiracji "od dołu ku górze" zastępowany jest przez przepływ nakazów "od góry ku dołowi".) Co zaś twierdzą lub życzą sobie ludzie dotknięci tymi działaniami, przestaje mieć znaczenie. Ta zasada działania zapewne wynika z wielu czynników, np. z poziomu praworządności jaki rośnie w miarę wzrostu czyjegoś zasobu energii moralnej i stąd jaki umożliwia wyższe opieranie się na tym, co ludzie twierdzą, czy z wiary w siebie i słuszność swoich decyzji jaka rośnie tylko wraz z zasobem energii moralnej. Jest ona tak wszechwładna, że przykładowo w krajach lub instytucjach o bardzo niskim zasobie energii moralnej, zupełnie przestaje się liczyć, co ludzie chcą lub oświadczają, a jedyną podstawą do działania jest kawałek papieru, zatwierdzona odgórnie dyrektywa, czy bezpośrednia interwencja lub polecenie kogoś przy władzy. Jak zdołałem się o tym gorzko przekonać na własnej skórze, dochodzi tam do takiej paradoksalnej sytuacji, że nawet doktor nie uznaje osoby walącej się z nóg za chorą, jeśli odgórnie uznane i zatwierdzone testy, takie jak np. temperatura czy odczyn moczu, nie dostarczą mu/jej papierkowego dowodu, że osoba ta naprawdę posiada kondycję zdrowotną jakiej istnienie u siebie słownie stwierdza. Jeśli jednak osoba ta pechowo jest chora na coś, co nie wiąże się z wyższą temperaturą, lub nie daje się wykryć w moczu papierkiem lakmusowym, wtedy albo zmusza się ją aby udowodniła, że jest chora tak jak to stwierdza, albo po prostu odmawia się udzielenia jej pomocy medycznej. (Udowodnienie z kolei, że ktoś jest chory, jest ogromnie trudne w krajach o niskim zasobie energii moralnej i z reguły wymaga "końskiego zdrowia". Zwykle więc ludzie poważnie chorzy wcześniej się tam wykańczają niż udowadniają swój stan.) Oczywiście, owa tendencja do nie brania pod uwagę co twierdzą zwykli ludzie rozciąga się tam na wszelkie aspekty życia.

Część B: Wskaźniki odwrotnie-proporcjonalne do "μ", których rzucająca się w oczy obecność dowodzi, że czyjeś "μ" spadło poniżej granicznego poziomu $\mu=0.35$. Zauważ, że im bardziej dominująca jest obecność w kimś danego wskaźnika, tym niższe jest "μ" u owego intelektu oraz tym bardziej wartość "μ" u tego intelektu ześlizguje się poniżej granicznej wartości $\mu=0.35$.

B1. Chęć. Dosyć trudno jest uzasadnić związek pomiędzy czyjąś hałaśliwością, a moralnością odzwierciedlaną zasobem energii moralnej. Związek ten jednak istnieje i odnotowany został nie tylko przeze mnie, ale także przez mądrość ludową wielu narodów, która utrwaliła go w licznych przysłowia. Przykładowo wyrażają go takie przysłowia jak angielskie "Empty vessel makes the most noise" (tj. "Puste naczynie czyni najwięcej hałasu"), malezyjskie "Penyu bertelur beribu-ribu seorang pun tiada tahu, ayam bertelur sebiji pecah khabar sebuah negeri" (tj. "Żółw znoszący tysiące jaj czyni to w milczeniu, podczas gdy kura znosi jedno jajko i cała wieś musi wiedzieć"), czy polskie "Cicha woda brzegi rwie" ("Cicha woda głębią płynie") oraz "Ta krowa, co najwięcej ryczy, mleka wcale nie daje". Osobiście uważam, że związek ten ma coś do czynienia z podświadomą podświadomą chęcią odwrócenia uwagi od własnej niezdolności do dokonania czegokolwiek samemu, a także z utwierdzanym u nich od dzieciństwa brakiem respektu dla innych, brakiem poszanowania prawa innych do spokoju, oraz zwykłą

arogancją. Zasada jest taka, że im niższe czyjeś "μ", tym większa hałaśliwość (tj. tym głośniejsza osoba mówi, tym więcej "czyni wiatru" z każdym głupstwem, tym krzykliwiej obwieszcza każde swoje "osiągnięcie", tym więcej źródeł hałasu potrafi aktywować, itp.). Aby więc oszacować "μ" u jakiegoś intelektu grupowego (np. u instytucji) wystarczy sprawdzić u niego poziom hałasu w pomieszczeniu pełnym ludzi, w którym jednak powinna panować cisza (np. tam gdzie księgowi naliczają pensje, inżynierowie projektują, czy naukowcy opracowują swoje teorie). Natomiast dla całych państw, poziom ten można ocenić po nocnym hałasie w miejscach o gęstej populacji, w których jednak powinna panować cisza (np. w osiedlach mieszkalnych, hotelach wysokiej klasy, itp.). Rekomendacja totalizmu w odniesieniu do hałaśliwych jest bardzo jednoznaczna. Stwierdza ona: "trzymaj się z dala od osób które generują głośny hałas na wiele sposobów równocześnie, tj. głośno mówią, często krzyczą i wykonują wszystko w sposób bardzo hałaśliwy - szczególnie w miejscach i sytuacjach gdzie takt, troska i moralność nakazywałyby ciszę. Pod względem moralnym posiadają oni bowiem jakiś poważny problem. Podobnie unikaj jak możesz pracowania w hałaśliwych instytucjach oraz długotrwałego przebywania w hałaśliwych krajach." (Wypada tutaj jednak zaznaczyć, że czyjeś głośne mówienie, następujące jednak bez równoczesnego czynienia hałasu i "wiatru" na różne inne sposoby, może być też oznaką osłabionego słuchu, a nie niskiego poziomu energii moralnej.)

B2. Depresja. Częste wpadanie w depresję jest jednym z najbardziej pewnych wskaźników, że czyjeś "μ" spadło już poniżej poziomu, jaki uważać możemy za bezpieczny. Właściwie to częste depresje oznaczają, że sytuacja jest już bardzo poważna, a ściślej że ktoś siedzi już na krawędzi moralnej katastrofy. Od stanów depresji wiecie bowiem już tylko mały krok do samozadanej śmierci z powodu moralnego uduszenia, jak to opisano w podrozdziałach JD1.2 i JD4.2. Osoby o niskim stanie swego "μ", bez ustanku zdają się znajdować w stanie chronicznego przygnębienia i w swym życiu przechodzą od jednej depresji do drugiej. Jeśli więc ktoś zauważy u siebie, lub u innych, tendencję do popadania w depresję, powinien to traktować jako poważny sygnał alarmowy, że istnieje pilna konieczność uruchomienia starań mających na celu powiększenie tego zasobu. Więcej na temat depresji zawarte jest w podrozdziale JE4.1

B3. Sarkazm i uszczypliwość. Aczkolwiek sarkazm i poczucie humoru zewnętrznie wyglądać mogą bardzo podobnie, faktycznie jest zasadnicza różnica moralna pomiędzy nimi. Sarkazm służy wszakże zdaniu komuś bólu bez konieczności poniesienia za to konsekwencji (a więc uczynieniu kogoś nieszczęśliwszym). Natomiast poczucie humoru służy rozweseleniu, a więc uczynieniu kogoś szczęśliwszym. Intelekty o wysokim "μ" nie znają sarkazmu, a jedynie poczucie humoru. Jednak ze spadkiem "μ", intelekty stają się coraz bardziej sarkastyczne, zaś ich sarkazm zastępuje zanikające u nich poczucie humoru. Jedną z cech ich sarkazmu jest, że w formie zewnętrznej stara się on upodabniać do poczucia humoru. W przeciwieństwie jednak do tego poczucia, nastawiony jest on na zaszkodzenie komuś (tj. na bycie bolesnym) a nie na rozbawienie. Zawsze jest też skierowany na kogoś innego i nigdy nie obejmuje lub dotyczy samego jego dawcy. Ponadto, jeśli przypadkiem zostanie odwzajemniony, zwykle wywołuje natychmiastowe obrażanie się jego oryginalnego dawcy i jego agresywność. Im głębszy i bardziej bolesny jest czyjś sarkazm, tym niższe jest "μ" owego intelektu.

B4. Agresywność, kłótniwość, wybuchowość, kaprysy oraz inne atrybuty, jakie świadczą, że emocje biorą górę nad rozumowaniem. U osób, instytucji i krajów o niskim "μ", emocje i kaprysy pełnią wysoką rolę w życiu, zaś udział rozsądku, planowości i konsystencji jest bardzo niski. Intelekty takie obrażają się więc bardzo łatwo, wszystko może ich urazić lub zirytować, szybko wybuchają, pokazują temperament, odpowiadają represjami, itp. Stąd im niższy czyjś zasób "μ", tym wyższą tendencję osoba ta wykazuje we wszczynaniu kłótni pod byle pretekstem, wyżywaniu się na pyskówkach, wdawaniu się w bijatyki, atakowaniu niewinnych oraz innych działaniach, w których może ona dawać upust swoim nabrzmiałym emocjom. Z kolei u tych o wysokim "μ", emocje spadają do drugorzędnej roli, zaś ich

życiem zaczyna rządzić rozsądek. Im też wyższe czyjś " μ ", tym trudniej osoba ta weźmie udział w kłótni czy bijatyce, tym rzadziej pokaze swoje "niskie" emocje, tym mniej będzie agresywna i bardziej pokojowo nastawiona w obcowaniu z innymi, itp.

B5. Niestałość (tj. tendencja do "słomianego zapału") i porywczność. W miarę jak " μ " jakiegoś intelektu zaczyna spadać, pojawiać się u niego zaczyna tendencja do niestałości w zamiarach, poglądach, nastawieniach, sympatiach, zwyczaj raptownego zmieniania swych decyzji, porywczność, itp. Niestałość ta dotyczy wszelkich aspektów postępowania, poglądów i nastawień, nie zaś jedynie życia uczuciowego czy seksualnego. Przykładowo w instytucjach o bardzo niskich " μ ", z jej powodu niemal niemożliwe jest ukończenie jakiegokolwiek długofalowego projektu, wszelkie maszyny i urządzenia używane są tylko tak długo aż się po raz pierwszy nie popsują - bowiem brak potem jest stałości i oddania aby je naprawiać i dalej użytkować, wszystkim się cieszą i zajmują tylko przez krótki okres czasu póki jest to nowe, zaś po lepszym jego poznaniu tracą w tym zainteresowanie, wynajmowani pracownicy lub kooperanci są bez przerwy zmieniani, bowiem brak jest stałości w zakresie doceniania czyichś walorów, usług, czy kooperacji, itp. Podobnie dzieje się z państwami i osobami o niskich " μ ".

B6. Hypokryzja. Polega ona na różnicach w tym, co się mówi a czyni, co się mówi w oczy a tym co się mówi poza oczami, na odejściu upowszechnianego przez kogoś obrazu od rzeczywistości, na tzw. "dbałości o pozory", itp. Zwiększa się ono wraz ze spadkiem " μ ". Jej najważniejszy objaw sprowadza się do rozbieżności pomiędzy czyjąś filozofią propagandową a filozofią życiową, wyrażanej wartością współczynnika zakłamania " ϕ " omówionego w podrozdziale JB7.2. Rozbieżność ta wzrasta wraz ze zmniejszaniem się czyjejs energii moralnej. U intelektów takich jak np. spora część dzisiejszych naukowców, u których " μ " spada poniżej bariery niszczycielstwa, rozbieżność kątowna pomiędzy obu tymi filozofiami może zbliżać się nawet do $\phi=180$ stopni, tj. propagandowo lub oficjalnie pretendują one, że poświęcają się jednej idei (np. zabezpieczeniu pokoju i zwiększaniu jakości ludzkiego życia), a faktycznie swymi działaniami przysługują się idei zupełnie odwrotnej (np. eskalowaniu śmierci i zniszczenia, truci naturalnego środowiska, itp.).

B7. Krzykliwy wygląd i zachowanie. Istnieje bardzo ciekawa regularność związana ze stanem czyjejs energii moralnej: mianowicie im mniej jej ktoś posiada, tym większe wysiłki podejmuje aby zainteresować innych w swojej osobie. Aczkolwiek metody za pośrednictwem jakich ktoś stara się wzbudzić to zainteresowanie, zależne są od wychowania, stanu umysłowego oraz kręgu kulturowego w jakim ktoś się obraca, zawsze jednak obejmować one będą rzucający się w oczy wygląd i zachowanie. W zakresie wyglądu, im mniej energii moralnej komuś już pozostało, tym bardziej zwracając uwagę ktoś ten będzie się starał wyglądać. A więc tym więcej wysiłku będzie wkładał w to, co ubiera oraz tym więcej elementów zaadoptuje w swoim wyglądzie, jakich głównym zadaniem jest zaszokowanie i przykucie uwagi. Jeśli więc przykładowo odnotujemy, że ktoś koloruje swoje włosy nienaturalnie - np. na zielono lub różowo, lub/i nosi brodę lub wąsy chociaż jego religia pozwala na obcinanie włosów, lub/i posiada szokujący tatuaż w jakimś dobrze widocznym miejscu, lub/i nosi ogromne kolczyki w języku, nosie czy uszach (szczególnie jeśli jest mężczyzną), lub/i ubiera się jaskrawo i wyzywająco, lub używa jakiegokolwiek innego wybiegu aby zwracać uwagę na swoją osobę, wówczas powinniśmy być z takim kimś bardzo ostrożni - posiada on bowiem bardzo niski poziom energii moralnej. To samo dotyczy wyzywającego, szokującego, lub przykrego dla innych zachowania - np. głośnego mówienia gdy powinna być cisza, usiłowania znalezienia się zawsze w centrum uwagi (np. u boku przywódcy), nieustannego sprawiania innym przykrości, itp. Jeśli jednak czyjaś energia moralna wzrasta, począwszy od około $\mu=0.4$ dana osoba przestaje odczuwać podświadomą konieczność aby zwracać na siebie uwagę innych, ponieważ uwaga ta jest już do niego/niej przykuwana naturalnie przez pole od zawartej w nim/niej energii moralnej. Dlatego osoby o wysokich " μ " starają się jedynie aby wyglądać czysto, schludnie i ze smakiem oraz aby zachowywać się niepozornie, eliminując ze siebie wszystko, co krzykliwe i nastawione na przykuwanie uwagi innych.

B8. Niezdecydowanie. Jak się okazuje, również i zdolność do podejmowania decyzji jest bardzo silnie uzależniona od posiadania przez kogoś solidnych fundamentów moralnych (zwanych też czasem czymś "szkieletem moralnym", albo "moralnością"). Stąd też osoby które nie posiadają takich fundamentów (albo szkieletu) odznaczają się zarówno niskim " μ ", jak i niezdolnością do podejmowania decyzji. Owa zależność łatwości z jaką ktoś podejmuje decyzje, od posiadanych przez tą osobę fundamentów moralnych, posiada proste uzasadnienie. Każdy kto fundamenty takie posiada, swoje decyzje zwykle opiera na wytycznych, jakie z nich wynikają (tj. w życiu zwykle stara się czynić to, co zdaniem tej osoby jest moralnie poprawne). Natomiast osoby które takich moralnych fundamentów nie posiadają, w swoich decyzjach kierują się jedynie swoimi własnymi interesami (zresztą pojmovanymi niewłaściwie, bo nie uwzględniającymi aspektu moralności). Niefortunnie dla nich, empiryczne doświadczenie szybko ich uczy, że cokolwiek by nie zdecydowali, zawsze później w jakiś sposób okaże to się dla nich niekorzystne (patrz "Prawo Obusieczności" omówione w podrozdziale I4.1.1). Stąd nauczeni owymi przykrymi doświadczeniami wynikającymi z Prawa Obusieczności, w każdej sytuacji wymagającej decyzji nie mogą się zdecydować co byłoby dla nich "najkorzystniejsze", stąd zwlekają z decyzją, szukają sugestii innych osób (tak aby mieli potem na kogo zwalić winę za następstwa, jeśli coś nie wypali), wielokrotnie zmieniają swoją uprzednią decyzję, itp. W rezultacie wyrabiają w sobie tradycję wahania się w nieskończoność, zmiany swego stanowiska i unikania podjęcia końcowej decyzji. Jeśli więc w swoich działaniach natkniemy się na osobę, instytucję, czy państwo, jakie mają niską zdolność do podejmowania decyzji, warto abyśmy pamiętali, że również ich " μ " jest podobnie niskie (nie wspominając już o ich szkielecie moralnym, czyli moralności).

B9. Stopień pokomplikowania i niejednoznaczności. Intelekty o niskim " μ " mają tendencję do ogromnego komplikowania wszystkiego czego tylko się dotkną. Przykładowo osoby o niskim " μ ", wszystkich swoich działań dokonują w sposób bardzo skomplikowany i nielogiczny, tłumaczą i komunikują się w sposób niezwykle zawiły, nigdy nie działają bezpośrednio, ich przyjaźnie, układy, powiązania, itp., są bardzo skomplikowane, ich sprawy nieklarowne i niejednoznaczne, itp. Z kolei instytucje o niskim poziomie energii moralnej komplikują i uniejednoznaczniają swoją strukturę osobową, organizację, zasady promocji, system wynagradzania, rachunkowość, sposoby działania, produkty, cele, itp. W państwach o niskim zasobie energii moralnej niemal wszystko ulega niemożliwemu pokomplikowaniu i wieloznaczności. I tak skomplikowany jest w nich: ich system komunikacyjny, bankowość, prawa, system podatkowy, formalności, procedury załatwiania, polityka, itp. W państwach i u innych intelektów zbiorowych o wyjątkowo niskim zasobie woli (rzędu $\mu < 0.1$), wszystko staje się aż tak pokomplikowane i wieloznaczne, że jest niemal niemożliwe do rozwikłania i zrozumienia, zaś praktycznie każdy kto ma z nimi coś do czynienia zmuszony jest do łamania jakichś ich przepisów i reguł z prostej przyczyny iż stają się one niemożliwe do skrupulatnego wypełnienia. W miarę jednak jak " μ " intelektów wzrasta, tendencja do komplikowania i niejednoznaczności wszystkiego zaczyna się zmniejszać. U intelektów o wysokim poziomie energii moralnej, wszystko staje się proste, przejrzyste, jednoznaczne, logiczne i łatwo zrozumiałe.

B10. Stopień zarobaczenia własnej kwatery. W swoich licznych podróżach po świecie i związanej z tym konieczności mieszkania, życia i pracowania z najróżniejszymi ludźmi, dokonałem dosyć ciekawego odkrycia: "stopień zarobaczenia posiadanej przez jakiś intelekt kwatery, o jaką intelekt ten musi sam zadbać i ją osobiście sprzątać, jest tym wyższy im niższy jest poziom energii moralnej tego intelektu". Wyrażając to innymi słowami, mieszkania i kwatery osób lub instytucji o niskim poziomie energii moralnej, posiadają tym więcej robactwa, im niższy poziom energii moralnej intelektu, który w nich przebywa i któremu przychodzi to mieszkanie czy kwaterę osobiście sprzątać. Przez "robactwo" należy przy tym rozumieć naróżniejsze pasożyty. Mogą nimi być najbardziej dokuczliwe pasożyty, które są stąd najszybciej odnotowywalne przez ludzi, w rodzaju pcheł, a czasami nawet wszy czy pluskiew. Mogą też nimi być także niezwykle ostatnio popularne i szybko

upowszechniające się po całym świecie mikroskopijne stworzonka po angielsku nazywane "mites" - co wymawiać należy jako "maits" (polska zoologiczna nazwa dla "mites" najprawdopodobniej brzmi "moliki"). Oczywiście dalsze popularne odmiany robactwa, jakie nagminnie mnożą się w kwaterach intelektów o niskim poziomie energii moralnej, a stąd jakie mogą stanowić wskaźnik poziomu ich energii moralnej, obejmują muchy i/lub karaluchy, zaś w odniesieniu do całych grup społecznych - również i komary. Na tej zasadzie, także kwatery posiadane przez instytucje o niskim poziomie energii moralnej są zwykle zarobaczone na wszelkie możliwe sposoby. Nie jest więc niczym niezwykłym, gdy po usiadnięciu w takiej instytucji na fotelu, odczuć się daje jak obchodzą nas pchły albo owe mites, czy zobaczyć karaluchy biegające po podłodze. Także terytoria państw o niskim poziomie energii moralnej posiadają średnio wyższy poziom najróżniejszych ludzkich pasożytów ("robactwa") i przykrych dla ludzi owadów (much, karaluchów, czy komarów) niż terytoria państw o wysokim poziomie energii moralnej. W rezultacie, w państwach o niskim poziomie energii moralnej mogą obleźć nas np. wszy podczas zwykłej jazdy w publicznym autobusie czy pociągu, zaś za noc spędzoną w nawet dosyć dobrym hotelu, musimy tam zapłacić daniną własnej krwi. Ogromnie interesujące jest też moje odkrycie opisane w podrzdziale U3.7.1, że ubrania okupujących nas UFOonautów dosłownie aż kapią od mites. Wystarczy więc że taki UFOnauta posiedzi sobie jakiś czas na miękkim krześle na jakim my później usiadziemy, albo nas zgwałci, zaś natychmiast po tym jesteśmy oblezieni przez mnogość tego mikroskopijnego robactwa i musimy drapać się bez ustanku.

Istnieją dwa główne powody dla którego zagęszczenie pasożytów ludzkich, typu pchły, wszy, owe "mites", oraz inne przykre dla ludzi owady, wzrasta wraz z czymś spadkiem poziomu energii moralnej. Pierwsze z nich to wzrost lenistwa towarzyszący niskiej energii moralnej (tj. osoby czy instytucje o niskim poziomie energii moralnej nie potrafią się zdobyć na wystarczająco dużo motywacji, aby systematycznie sprzątać i utrzymywać w czystości swoje kwatery i w ten sposób pozbawiać owo robactwo bazy do rozmnażania się). Drugi zaś to zadominowanie formy nad treścią. Owo dominowanie formy nad treścią powoduje, że osoby czy instytucje o niskim poziomie energii moralnej, nie dokonują systematycznego sprzątnięcia czy mycia. Znaczący nie sprzątają czy myją, tylko ponieważ jest już brudno, czy ponieważ określony czas minął od ostatniego sprzątnięcia lub mycia - a stąd logika lub wiedza wskazuje, że nawet jeśli to nie jest widoczne dla oczu, wszystko musi być już brudne (taka zasada jest zwykle mechanizmem rządzącym dokonywaniem mycia i sprzątnięcia przez osoby i instytucje o dużym poziomie energii moralnej), a sprzątają tylko jeśli brud zaczyna wprost rzucać się w oczy. Ponadto, z powodu owej dominacji formy nad treścią, sprzątnięcie i mycie jest u nich zwykle bardzo powierzchowne (tj. tylko "aby ładnie wyglądało") - nie zaś dogłębne i polegające na faktycznym usuwaniu wszelkich brudów. Przykładowo mieszkania, których właściciele mają niski poziom energii moralnej bardzo rzadko są zmywane, sprzątane i odkurzone, a zwykle tylko jedynie uporządkowywane aby "ładnie wyglądało". Natomiast pranie u nich zawsze odbywa się w zimnej wodzie - tylko aby usunąć widzialny gołym okiem brud, tak aby "wyglądało jak czyste". Niemal nigdy nie polega ono na starannym wygotowywaniu prania - tak aby wyzabić w nim także wszelkie pasożyty i mikroorganizmy (np. owe "mites", które można wytępić tylko poprzez staranne i długotrwałe gotowanie prania), jako że gotowanie prania wymaga zbyt wielu kosztów i zachodu. Podobnie sprawy czystości mają się też w instytucjach i państwach o niskim poziomie energii moralnej.

Z całej mnogości najróżniejszego robactwa pleniącego się w odzieży i kwaterach intelektów o niskim poziomie energii moralnej, najbardziej charakterystyczne są właśnie "mites". "Mites" to niewidzialne gołym okiem mikroskopowe pasożyty o podobnej charakterystyce co świerzby, tj. jakie czuje się czołgające po skórze i jakie powodują silne swędzenie i irytację, jednak jakich gołym okiem nie daje się dostrzec. Można śmiało przewidywać, że w 21-wieku stanowić one będą główne pasożyty ludzkie. Kilka ich cech powoduje, że szczególnie lubują się one w pasożytowaniu na intelektach o niskim poziomie energii moralnej. Najważniejsza z tych cech to ich odporność na chemikalia i wodę. "Mites"

nie mogą być zniszczone przez np. zwykłe pranie w zimnej wodzie, czy poprzez długotrwałe moczenie w silnym roztworze proszku lub mydła. Aby je zniszczyć koniecznym jest więc zagotowywanie prania do stanu niemal wrzenia - czego intelekt o niskim poziomie energii moralnej niemal nigdy nie czynią. Kolejną cechą owych "mites" jest ich ogromna zdolność rozrodcza. Praktycznie, aby utrzymać je pod kontrolą, koniecznym jest pranie odzieży i pościeli w gotującej wodzie nie później niż po dwóch dniach, a także codzienne odkurzanie wykładzin karpetowych i mebli obitych tekstyliami. Intelekt o niskim poziomie energii moralnej niemal nigdy na to sobie nie pozwala, bo w ich opinii prać i sprzątać trzeba tylko, kiedy "wygląda brudne". Następną cechą mites jest, że ich nie widać gołym okiem, a jedynie czuje się je jak czołgają się po skórze i jak powodują świerzbie. To, w połączeniu z dzisiejszym niemal całkowitym brakiem wiedzy i informacji na ich temat, powoduje że intelekt o niskim poziomie energii moralnej nie dopuszcza nawet do siebie myśli o ich istnieniu (zgodnie z pasożytniczą doktryną "uwierzę gdy zobaczę" - patrz podrozdział JB6). Stąd intelekt o niskim poziomie energii moralnej rozpoznać między innymi można, że bez przerwy się drapia - nawet jeśli wyglądają na czystych. Ponadto, jeśli i my skorzystamy kiedyś z ich łóżka, kwatery, lub usiądziemy na ich miękkim fotelu czy kanapie, wówczas również zaczynamy się drapać i wszystko nas swędzi, chociaż czasami nie widzimy gołym okiem, co swędzenie to powoduje.

Oczywiście, jak w przypadku każdej reguły, również i w zakresie zarobaczenia istnieć będą najróżniejsze wyjątki. Powinniśmy z nich zdawać sobie sprawę i uwzględniać je w swoich analizach czy działaniach. Jedna grupa tych wyjątków wynika z sąsiedztwa, czy z otoczenia, w jakim znalazł się dany intelekt o wysokim poziomie energii moralnej. Przykładowo, jeśli rozważyć sublokatora o wysokim poziomie energii moralnej, któremu przyszło mieszkać u zarobaczonyj osoby o niskim poziomie tej energii, wówczas poziom zarobaczenia tego sublokatora będzie w przybliżeniu równy poziomowi jego gospodarza. Wszakże sam sublokator, bez zgody i współpracy swego gospodarza, nie jest w stanie wytepić robactwa w domu należącym do kogoś innego, szczególnie jeśli jego gospodarz cały czas patrzy mu na ręce i długo wymawia każde pranie w gotującej wodzie (wszakże zużywa ono elektryczność lub paliwo). Podobnie wyglądać będzie sprawa czystej osoby pracującej w brudnej instytucji, czy całej rodziny o wysokim poziomie energii moralnej, jakiej przyszło żyć w zabrudzonym środowisku zapełnionym ludźmi o niskim poziomie energii moralnej. Druga grupa wyjątków od powyższej reguły (o wysokości zarobaczenia) wynika z władzy jaką może ewentualnie posiadać osoba o niskim poziomie energii moralnej. Przykładowo jeśli rozważyć osobę o niskim poziomie energii moralnej, która jednak posiada władzę nad swoją służącą o wysokim poziomie energii moralnej, wówczas wobec braku osobistego wkładu pracy w utrzymywanie czystości, taka osoba z niskim "μ" może wymusić od owej służącej wysoki poziom czystości i schludności, lub nawet owa służąca z własnej i nieprzymuszonej woli utrzymać będzie wszystko bardzo czysto i schludne. W takim więc przypadku osoba o niskim poziomie energii moralnej, ciągle posiadająca będzie niski stopień zarobaczenia swojej kwatery. (Zauważ jednak, że jeśli i służąca będzie posiadała niski poziom energii moralnej, wówczas ani takie wymuszenie nie będzie możliwe, ani też samodzielne dążenie służącej do czystości też nie wystąpi.) Różne odmiany tej sytuacji odnosić się również będą do instytucji a nawet całych państw o niskim poziomie energii moralnej.

B11. Działanie rękami innych. Ludzie, u których "μ" spada do coraz niższego poziomu, wykazują wzrastającą tendencję do zamieniania wszystkich ze swojego otoczenia we własnych niewolników i do następnego wystugiwania się ich rękami (czyli do przysłowiowego "wyciągania kasztanów z ognia czyimiś rękami"). W początkowym stadium tendencja ta ujawnia się w formie nieustannego wołania o pomoc. Cokolwiek osoby takie czynią, zawsze zatrudniają innych aby im pomagali, nawet w sytuacjach, kiedy udział innych osób jest w sposób oczywisty zupełnie niepotrzebny. Wysuwają przy tym roszczenia o pomoc w nawet najbardziej banalnych sprawach. Tendencja ta się nasila wraz ze spadkiem ich "μ", zaś w bardziej zaawansowanych stadiach manifestuje się poprzez

tendencje do zamieniania innych dosłownie w rodzaju niewolników którzy powinni biegać na każde zawołanie takiej osoby. Interesujące, że włączanie innych ludzi oraz nieustanne wołanie o pomoc, służy im do całej gamy odmiennych powodów. Przykładowo, maskuje ono fakt niezdolności danej osoby do zrealizowania czegokolwiek, wyświetla jej "osiągnięcia", odwraca od niej uwagę innych, a ponadto dostarcza potencjalnych "kozłów ofiarnych" na czas, kiedy coś w końcu nie wypali - a zwykle wszystko "nie wypala", kiedy realizowane jest przez osoby z niskim "μ", bowiem posiadają one ogromny talent do przekształcania wszystkiego w katastrofę (w takich przypadkach wina zawsze jest zrzucana na tych, którzy pomagali takiej osobie).

Wskaźniki aktualnego poziomu czyjegoś "μ" jakie zostały wyszczególnione powyżej, wystarczają do relatywnie precyzyjnego określenia z jakim rodzajem intelektu mamy do czynienia w danym momencie czasu. Oczywiście, oprócz nich, istnieje też sporo dalszych takich wskaźników, jakich tutaj nie omawiamy. Aby przytoczyć kilka dalszych ich przykładów, to do grupy (A) wskaźników wprost proporcjonalnych, należą również m.in.: (1A) szacunek innych ludzi, (2A) konsystencja (patrz podrozdział I3.6), (3A) klarowność, (4A) jednoznaczność, (5A) nawyk obstawania za prawdą i sprawiedliwością, (6A) nawyk racjonalnego uzasadniania swego stanowiska, (7A) wzajemna proporcja pomiędzy liczbą tych, którzy zwracają się z prośbą o coś do danej osoby, do liczby tych, do których dana osoba zwraca się z prośbą o coś (tj. do osób o dużym poziomie energii moralnej zwykle wielu zwraca się z prośbą o coś, podczas gdy oni sami zwracają się do innych tylko sporadycznie; całkowicie odwrotnie jest jednak z osobami o niskim poziomie energii moralnej, tj. oni sami bez przerwy biegają do innych z jakąś prośbą, podczas gdy do nich z prośbą nie zwraca się niemal nikt - jeśli zaś już ktoś się zwróci, wówczas z całą pewnością jej nie otrzyma), (8A) uczynność, (9A) skromność, (10A) pogoda, (11A) przystępność, (12A) przyjacielskość, itp. Natomiast z grupy (B) wskaźników odwrotnie proporcjonalnych, należą m.in.: (1B) stronnictwo, (2B) tendencja do przekształcania wszelkich swoich stosunków w stosunki typu pan-niewolnik, (3B) propaganda sukcesu (dla intelektów zbiorowych propaganda ta jest nam doskonale znana z czasów gdy komunizm podrygiwał w konwulsjach moralnego zaduszania się; niemniej występuje ona także u indywidualnych osób), (4B) nieużytość, (5B) niezdolność do udzielenia formalnej zgody, (6B) duża rotacja przyjaciół i kooperantów, (7B) napuszenie (np. osoby o niskim poziomie energii moralnej lubują się w kolekcjonowaniu najróżniejszych tytułów i zmuszaniu innych do tytułowania siebie z ich użyciem), (8B) złośliwość (np. w krajach o niskim poziomie energii moralnej policjanci drogowi zaczajają się w ukryciu w okolicach bzdurnych znaków i zakazów, które z uwagi na swą nieżyciowość muszą być nagminnie łamane, po czym wyzywają się tam na biednych kierowcach; zaś w krajach o wysokim poziomie energii moralnej punkt sprawdzeniowy policji drogowej jest poprzedzony odpowiednim znakiem informującym), (9B) mściwość, (10B) tendencja do działania za czyimiś plecami (np. osoby o wysokim poziomie energii moralnej, jeśli już mają coś przeciwko komuś, zwykle wyrażają to w oczy, natomiast osoby o niskim poziomie energii moralnej np. obmawiają kogoś poza plecami podczas gdy w oczy im się tylko przymilają), (11B) żądza władzy (im niższy czyjś poziom energii moralnej tym bardziej żądny jest on władzy - jako że władza i wyzywanie się nad innym jest dla niego substytutem (namiastką) za brak tych jakości życiowych które inni ludzie uzyskują poprzez swój poziom energii moralnej), (12B) kłótniowość, (13B) agresywność, (14B) wandalizm, (15B) niszczytelstwo, itp. Ponieważ jednak te dalsze wskaźniki nie są łatwe do szybkiego oszacowania, nie są one tutaj omawiane.

Tym osobom które nie są jeszcze przekonane, że energia moralna faktycznie istnieje i manifestuje się na zewnątrz w sposób wyjaśniony w niniejszym rozdziale, proponowałbym przeprowadzić interesujący eksperyment przekonujący ich samych. Eksperymentem tym byłoby znalezienie wśród swoich znajomych lub krewnych kogoś, kto zgodnie z rozważaniami rozdziału JA lub podrozdziału JB3.3 tej monografii, powinien posiadać zgromadzony w sobie wysoki poziom energii moralnej, a następnie porównać cechy tej osoby ze wskaźnikami opisanymi w niniejszym podrozdziale. Z reguły niemal każdy zna

kogoś kto nadawałby się do takiego porównania. Poszukiwań dokonywać należy wśród osób, które: (1) z racji wykonywanego zajęcia lub uprawianego hobby posiadają szeroki dostęp do dużej liczby ludzi w potrzebie (np. wśród pielęgniarek, lekarzy, listonoszy, sekretarek, kelnerów, sprzedawców, pracowników społecznych, urzędników załatwiających klientów, "panienek z okienek" bankowych czy pocztowych, itp.), (2) znaczący fragment ich pracy sprowadza się do wykonywania działań fizycznych wymagających pokonania w sobie dużej dozy doznań typu zmęczenie, ból, znudzenie, senność, itp. oraz (3) odznaczają się totalistyczną moralnością jaka motywuje ich do dokonywania wielu totalistycznych dobrych uczynków (tj. są moralni, uczynni, pomocni, życzliwi, pozytywnie nastawieni do innych, pozbawieni egoizmu, itp.). Gwarantuję tutaj, że u takich osób odnotować się da wszystkie oznaki opisywane w tym podrozdziale, jakie towarzyszą wysokiemu poziomowi energii moralnej. Stąd przykładowo wykażą oni szerokie możliwości dokonania lub osiągnięcia niemal wszystkiego cokolwiek tylko zechcą, wysokie poczucie humoru, rodzaj ciepła emanującego na innych (ciepło to jest manifestacją energetycznego pola formowanego przez wysoką koncentrację energii moralnej u danej osoby), itp. To zaś powinno być wystarczającym potwierdzeniem, że wskaźniki zaprezentowane w niniejszym podrozdziale faktycznie ujawniają się w praktyce.

Osoba analizująca przytoczony powyżej zbiór wskaźników, zauważy zapewne w nim niezwykłą regularność dającą się nawet opisać ilościowo. Regularność tą można wyrazić następującymi słowami: "w miarę spadku czyjegoś μ określone zachowanie zastępowane jest przez odpowiadające mu pseudozachowanie". Aby zilustrować co to oznacza, to jeśli czyjeś " μ " spada, wówczas przykładowo jego poczucie humoru jest stopniowo zastępowane przez sarkazm, jego rzeczywista aktywność zastępowana jest przez pozory aktywności (wyrażające się m.in. hałaśliwością), jego rozsądek zastępowany jest przez emocje, jego prawe życie zastępowane jest przez ostentacyjne manifestowanie rzekomego wypełniania praw, jednak łamanie tych praw przy każdej okazji gdy nikt nie patrzy, jego otwarte działanie i mówienie prawdy w oczy zastępowane jest przez hypokryzję i sztuczne przymilanie się na oczach, a jednocześnie obmawianie lub skarżenie się poza plecami, jego naturalne zwracanie na siebie uwagi innych poprzez działanie pola energetycznego zgromadzonej w nim energii moralnej zastępowane jest przez krzykliwy ubiór i zachowanie, jego praktykowanie wiary w życiu zastępowane jest przez dewotkarstwo, jego faktyczne uprawianie pokoju i miłości zastępowane jest przez deklarowanie i mówienie o pokoju i miłości jednak faktyczne uprawianie wojny i nienawiści, itp. Stopień zamiany takich zachowań na odpowiadające im pseudozachowania jest przy tym proporcjonalny do " μ ". Natomiast przy wzroście zasobu energii moralnej proces ten ulega odwróceniu. Z kolei istnienie takiej regularności pozwala na wyprowadzenie interesujących związków ilościowych, stwierdzających np., że "stosunek pseudozachowania do zachowania jest proporcjonalny do czyjegoś μ ", czy że "suma zachowania i pseudozachowania jest stała i proporcjonalna do pojemności moralnej E_{max} czyjegoś intelektu".

Poziom czyjegoś " μ " może też zostać oszacowany z pomocą odmiennych metod od tych opisanych powyżej. Wszakże " μ " reprezentuje zakumulowanie energii moralnej, podczas gdy gęstość energii jaką ktoś w sobie zgromadził może być określona za pośrednictwem całego szeregu najróżniejszych metod. Dla przykładu, niektóre osoby bardzo silnie odbierają ją za pośrednictwem swojej intuicji. Intuicja ludzka działa na zasadzie praw przeciw-świata, zgodnie z którymi "podobne przyciąga, zaś odmienne odpycha". Dlatego ludzie, którzy sami posiadają niskie " μ ", są przyciągani do innych ludzi z równie niskim " μ ". Z kolei ludzie o wysokim " μ ", przyciągani są przez ludzi o wysokim " μ ". (Interesujące jest przy tym, że w przyciąganiu tym zwykle podobny jest nawet rodzaj inteligentnej energii moralnej, jaką dane przyciągające się osoby zgromadziły, a ściślej rodzaj dobrych uczynków i zachowań, jakie wygenerowały u nich tą inteligentną energię moralną.) (To właśnie jest powodem dla jakiego "mroczne charaktery zawsze zadają się z innymi mrocznymi charakterami", podczas gdy "porządni ludzie, zawsze obracają się w kręgu innych porządnym ludzi"). Co bardziej uczuleni ludzie są w stanie nawet dosłownie

odczuć poziom energii moralnej u innych. Poziom ten opisują oni jako rodzaj emanacji - np. osoby o wysokim " μ " emanują z siebie rodzaj poczucia ciepła i bezpieczeństwa, podczas gdy osoby o niskich " μ " emanują ze siebie rodzaj zimna, niepokoju oraz poczucia zagrożenia. (Należy w tym miejscu odnotować, że fakt odczuwania energii moralnej jako rodzaju emanacji, świadczy że musi ona być rodzajem energii, a stąd że daje się mierzyć, a także że daje się przetransportować na innego nosiciela.) Poziom energii moralnej jest w jakiś sposób odbierany również przez zwierzęta, dla przykładu przez psy, koty, konie, itp. Ludzie z wysokim " μ " zdają się przyciągać do siebie zwierzęta, które manifestują wobec nich przyjaźń i zaufanie. Z kolei ludzie o niskich " μ " mają tendencję do przerażania zwierząt, jakie się wyraźnie ich boją i wykazują paniczne zachowania (dla przykładu, psy mają tendencję aby szczeleć na takie osoby i usiłować je zaatakować, koty mają tendencję do panicznego uciekania przed nimi i ukrywania się przed ich wzrokiem).

Znajomość czyjegoś " μ " daje nam natychmiastową informację o poziomie moralności danego intelektu. Praktycznie to zaś oznacza, że możemy zaoszczędzić sobie wielu kłopotów na przyszłość, jeśli szybko wykryjemy i unikać zaczniemy intelektu, których moralność jest w stanie wyrządzić nam kiedyś znaczną krzywdę. Ponadto, pozwala to nam wykryć wysoce moralne intelektu znacznie wcześniej, a stąd skrócić przedział czasu konieczny do nawiązania współpracy z tymi intelektami. To zaś oznacza jedynie korzyści, ponieważ posiadają one potencjał aby okazać się naszymi najbardziej wartościowymi partnerami. W przypadku gdybyśmy zechcieli ocenić jakość moralną danego intelektu w sposób tradycyjny, tj. poprzez poznanie go lepiej i przeanalizowanie stopnia swobody jaką posiada dany intelekt w urzeczywistnianiu swojej woli/zamierzeń, zajęłoby to nam wiele lat obserwacji. Przykładowo, według moich własnych doświadczeń, aby dobrze poznać zasób energii moralnej oraz poziom moralności, panujące w jakimś kraju, koniecznym jest codzienne życie, zarobkowanie i współdziałanie z ludźmi tego kraju, przez okres co najmniej 2 lat. Instytucję zaczyna się poznawać po co najmniej 1 roku ciągłej pracy w niej, zaś indywidualną osobę po co najmniej półrocznej intensywnej znajomości wynikającej w codziennym jej widywaniu. Dlatego turysta, wizytujący, klient, przechodzień, lub nowy kolega z pracy, nie ma najmniejszej szansy na bezpośrednie i szybkie poznanie moralności danego intelektu w tradycyjny sposób. Jednak poprzez użycie pośrednich wskaźników, takich jak te opisane powyżej, każdy jest w stanie poznać tą moralność podczas jednej krótkiej wizyty.

JD1.6.3. Związek pomiędzy " μ " i stanami intelektów

W tym podrozdziale przedyskutujemy najbardziej istotne stany moralne, jakie najróżniejsze intelektu doświadczają, kiedy ich energia moralna " μ " ulega stopniowej zmianie. W pełnym zakresie wartości " μ " jakie intelektu mogą doświadczyc, tj. w zakresie od $\mu=1$ do $\mu=0$, pojawia się aż kilka odmiennych stanów moralnych lub kondycji, jakie dany intelekt nabywa, kiedy wartość jego " μ " osiąga określony poziom. W tym podrozdziale wyjaśnimy sobie te stany/kondycje oraz opiszemy poziomy " μ " przy jakich one się pojawiają. Oczywiście, musimy przy tym pamiętać, że w rzeczywistości ma miejsce rodzaj bardzo gładkiej i ciągłej transformacji z jednej kondycji/stanu do drugiej, a stąd że wartości " μ " przy jakich kondycje te się pojawiają, są jedynie przybliżone (miejmy nadzieję że w przyszłości znajdą się totaliztyczni badacze którzy pomierzą je dokładnie).

Najbardziej wyróżniające się stany/kondycje, jakie doświadczane są przez intelektu, których " μ " zmienia się w pełnym zakresie możliwych wartości, mogą być nazywane: (1) nirwana, (2) adoracja, (3) przyjacielskość, (4) prowokacyjność, (5) marazm, (6) niszcycielstwo, (7) śmierć moralna. Przedyskutujemy teraz każdy z tych stanów/kondycji oddzielnie. Oto one:

1. **Nirwana.** Jest to ogromnie niezwykły stan, jaki doświadczany jest przez osobę która zakumuluje w swoim przeciw-ciele tak wiele energii moralnej, że wartość jej " μ "

przekroczy $\mu > 0.6$. Owa wartość graniczna równa $\mu = 0.6$ jest nawet nazywana "barierą trwałej szczęśliwości" albo "**barierą nirwany**" i oznaczana jest w tej monografii symbolem "nirwany". Ludzie, u których wartość " μ " przekroczyła tę szczególną barierę " $\mu_{\text{nirwany}} = 0.6$ ", zaczynają doświadczać uczucia niewypowiedzianej szczęśliwości, jaka dynamicznie bucha z ich wnętrza. Z powodu owej szczęśliwości, a także z powodu wysokiej koncentracji energii moralnej w ich wnętrzu, osoby takie przyjmują bardzo szczególny wygląd, a także rozprzestrzeniają ze siebie szczególne pole energetyczne, jakie telepatycznie i zmysłowo odbierane jest przez innych ludzi. Ten wygląd oraz pole energetyczne czyni ich bardzo wyjątkowych. Dlatego każdy kto ma honor spotkania kogoś w nirwanie i kto zapoznał się z opisami nirwany z podrödziału JF6, nie powinien mieć najmniejszych trudności z ich rozpoznaniem. Zarówno sama nirwana, jak i wszelkie zjawiska jakie jej towarzyszą, opisane są szczegółowo w rozdziale JF.

2. **Adoracja.** Ten stan osiągnęty jest przez ludzi, u których " μ " osiągnęło wartość około $\mu = 0.5$. Jest to stan, który u osób jakie nieustannie zwiększają swoją energię moralną, pojawia się na krótko przed stanem samej nirwany. Ludzie którzy osiągnęli poziom energii moralnej sięgający około $\mu = 0.5$, jako reguła zawsze praktykują filozofię totalizmu. Otoczeni są oni przez rodzaj potężnego pola energetycznego, podobnego do tego jakie otacza osoby w nirwanie, jakie również czyni ich ogromnie atrakcyjnymi dla wszystkich innych osób z totalistycznymi filozofiami. Dlatego zazwyczaj są oni adorowani i uwielbiani przez totalistyczną część swojego otoczenia. Jednocześnie oni sami ogromnie lubią każdego wokół siebie, jeśli tylko osoba ta praktykuje totalizm. Jedynymi osobami z jakimi się nie lubią i to ze wzajemnością, to wyznawcy pasożytnictwa - szczególnie w zaawansowanym stadium owej filozoficznej choroby. Osoby, których " μ " osiągnęło poziom około $\mu = 0.5$, doświadczają całego szeregu niezwykłych odczuć o przyjemnym charakterze. Odczuwają oni nieprzerwaną satysfakcję z własnego życia, a także odczucie spełnienia. Oczuwają oni także rodzaj statycznej szczęśliwości jaka sprawia wrażenie, że została "sprężona" w ich wnętrzu i jedynie oczekuje okazji aby buchnąć na zewnątrz.

3. **Przyjacielskość.** Jest to chyba najczęściej spotykany stan u pozytywnych i moralnych ludzi dzisiejszych czasów. Zostaje on osiągnięty przez wszystkich tych, których " μ " kształtuje się w okolicach wartości $\mu = 0.4$. Osoby jakie osiągnęły wartość swojego " μ " bliskiej owej wartości $\mu = 0.4$ są przyjacielskie, uczynne, pozytywnie nastawione oraz pogodne. Zajęte są one swoim życiem, dając pozytywny wkład do społeczeństwa i realizując swoje zadania w normalny, pozytywny sposób. Śmieją się i mają częste szczęśliwe momenty i generalnie wiodą szczęśliwe życie.

4. **Prowokacyjność.** Jest to pierwszy negatywny poziom moralności, jaki osiągnęty jest przez ludzi, którzy pozwolili aby ich " μ " ześlizgnęło się do poziomu około $\mu = 0.3$. W typowych przypadkach, osiągnięcie tak niskiego poziomu " μ " przez dojrzałą osobę (tj. nie przez nastolatka, który ciągle gotowy jest słuchać podszeptów swojego sumienia), oznacza, że osoba ta adoptowała już pasożytnictwo w swoim postępowaniu. Ludzie ci zaczynają więc ukazywać cały szereg negatywnych cech i zaczynają być uważani przez swoje otoczenie jako "prowokacyjni" i trudni we współżyciu, aczkolwiek ciągle są oni w stanie wypełniać swoje codzienne działania i obowiązki. Jeśli chcą, ciągle potrafią się zdobyć na grzeczność, aczkolwiek od czasu do czasu mają zwyczaj wybuchać silnymi emocjami. Jednak ich postępowanie i działania zaczynają obrastać rosnącą liczbą nieprzyjemnych zachowań, z jakich niektóre obejmują usiłowania zamienienia innych na swoich niewolników, codzienne stosowanie rozgrywek władzy, zmuszanie innych, uprawianie szantażu, stawianie przed alternatywami, itp. Wszystkie te niemoralne zachowania zaczynają być uzupełniane przez najgorsze z nich, mianowicie przez "moralny wampiryzm", jaki osoby o $\mu < 0.3$ zaczynają powszechnie praktykować, aby uzupełniać swój niedobór energii moralnej. Największy problem w tym stanie jest, że jeśli ktoś zeslizgnął się do niego bez jakiegoś ważnego powodu o charakterze losowym, wówczas oznacza on, że osoba ta już praktykuje filozofię pasożytnictwa. To zaś z kolei oznacza, że osoba ta nie

zakończy swojego ześlizgiwania się w dół na poziomie $\mu=0.3$, a będzie ześlizgiwać się jeszcze niżej.

5. **Marazm.** Ludzie którzy pozwolą aby ich " μ " ześlizgnęło się tak nisko, że osiągają oni poziom około $\mu=0.2$, zaczynają ujawniać cechy ogromnie negatywnego stanu "marazmu". W stanie tym zaczynają komplikować szystko do takiego poziomu, że praktycznie nie są już w stanie ukończyć żadnego zadania. Są jedynie zdolni do mowy, jednak nie potrafią już działać. Zaczynają więc wieść bezproduktywne, pasożytnicze i zakłócające innych, życie. Żyją już jedynie na koszt innych. Jednocześnie doświadczają stany potężnych depresji i odczucia braku zainteresowania innych w ich osobach, jakie w wielu przypadkach wiedą ich np. do pozorowania spektakularnych "samobójstw" (tj. do spektakularnego uszkodzenia swojego ciała na oczach innych ludzi, dokonywanego jednak nie w celu zaszkodzenia sobie, a w celu sprawienia jak największego kłopotu innym i dlatego realizowanego jedynie w okolicznościach, kiedy mają pewność, że inni nie pozwolą im umrzeć). Totalizm stwierdza, że intelekt, które w dojrzałym wieku osiągnęły stan marazmu, są już tzw. "agonalnymi intelektami", jakich moralność jest w tak podupadłym stanie, że nie są już w stanie jej poprawić o swoich własnych siłach.

6. **Niszczycielstwo.** Jest to ostatni stan poprzedzający śmierć moralną. Zostaje on osiągnięty, kiedy " μ " ześlizgnie się do poziomu około $\mu=0.1$. Ludzie którzy pozwolili aby ich moralność stoczyła się aż tak nisko, stają się ogromnie niszczycielscy i to zarówno w stosunku do siebie, jak i w stosunku do swojego otoczenia. Wobec siebie samych wykazują oni tendencje samobójcze, jakie w przeciwieństwie do samobójstw popełnianych podczas marazmu, tym razem faktycznie mają już na celu skończenie własnego życia. Ponadto padają oni ofiarami wszelkich możliwych niszczycielskich nawyków, zbroczeń, itp. Ich psychika jest też już ogromnie niestabilna i zboczona. Nie tylko, że żyją oni w stanie chronicznej depresji, ale także bez przerwy mają napady agresywności i nieprzyjemnego zachowania. Są też ogromnie niebezpieczni, jako że w swoich zboczonych umysłach potrafią wymyślić oraz usiłować zrealizować, praktycznie każdą niszczycielską działalność, jaka leży w ich fizycznych możliwościach.

7. **Śmierć moralna.** Jest ona zawsze "samozadana" w taki czy inny sposób przez swoje ofiary, chociaż często (jak to niemal zawsze ma miejsce w przypadku ludzi o bardzo niskim " μ ", którzy sami już nie są w stanie dokonać niczego) wysługuje się innymi ludźmi lub "wypadkami". Dopada każdego intelektu, jaki pozwala sobie aby jego " μ " spadło do wartości $\mu=0$. Jest ona ogromnie nieprzyjemnym sposobem umierania, jako że pozostawia po sobie ogromnie wiele brzydkiej pamięci u każdego kto zwykł znać dany intelekt. Szczególnie, że przed jej nadejściem owe niemoralne indywidualne intelekt, które zawsze uciekają się do bardzo nieprzyjemnego wampiryzmu moralnego, aby jakoś opóźnić swoją śmierć. Sama śmierć przez moralne uduszenie wcale nie jest jakimś odmiennym sposobem umierania, a dowolną gwałtowną śmiercią o przypadkowej naturze, np. zginieciem w wypadku samochodowym, wypadnięciem z okna, utonięciem, zabłądzeniem zimnej nocy, a jedynie czasami najbardziej wymowną formą moralnego uśmiercenia się poprzez popełnienie samobójstwa.

Istnienie stanów opisywanych powyżej, a także fakt, że " μ " jest jedynym czynnikiem jaki się zmienia podczas czyjegoś przechodzenia od jednego stanu do drugiego, jest szokującym odkryciem, jakie stoi w jawnej sprzeczności ze wszystkim, co nasza konwencjonalna nauka twierdziła dotychczas. Wszakże, zanim totalizm został opracowany, wszystko było opisywane za pośrednictwem ogromnie kompleksowej mieszanki czyjejś osobowości, psychologii, otoczenia, stymulacji, emocji, itp. Dopiero totalizm ujawnił bardzo prosty fakt, że kim jesteśmy i jak się czujemy, głównie zależy od ilości moralnej energii jaką w sobie zakumulowaliśmy, a stąd stanowi bezpośrednio następstwo moralnej zawartości życia, jakie prowadzimy na co dzień.

Powyższe należy uzupełnić informacją, że fakt ześlizgiwania się czyjegoś poziomu energii moralnej niebezpiecznie blisko śmiertelności $\mu=0$, zawsze poprzedzany jest wyraźnie odnotowywalnymi ostrzeżeniami. Do ostrzeżeń tych należą:

- A. Popadanie w coraz częstsze depresje.
- B. Wzrost niestabilności emocjonalnej.
- C. Wrost agresywności.
- D. Pojawianie się tendencji samobójczych.

Jeśli więc owe sygnały ostrzegawcze pojawiają się u kogoś bardzo nam bliskiego, jest to nieomylnym znakiem, że moralność tej osoby schodzi na manowce i że osoba ta jest już blisko moralnego zaduszenia się na śmierć. Jedynym zaś ratunkiem dla takiej osoby, jest podjęcie totalizacyjnych wysiłków odbudowywania jej poziomu energii moralnej.

Dalsze informacje na temat niektórych z opisywanych powyżej stanów lub kondycji, zaprezentowane zostały w podrozdziałach JD1.2 i JD4.2, JA2.4 i JF1.

JD2. Odmiany pasożytnictwa

Motto tego podrozdziału: "Aby zostać pasożytem nie jest wymagany żaden natychmiastowy wysiłek - to jest powodem dla którego jest ich aż tak wielu."

Jak wszystko inne w naszym wszechświecie, pasożytnictwo będzie występowało w wielu odmianach, wersjach i implementacjach. Niniejszy podrozdział JD2 poświęcony zostanie omówieniu najważniejszych z tych odmian i wersji.

JD2.1. Dwie podstawowe wersje pasożytnictwa: prymitywne pasożytnictwo oraz wyrafinowane pasożytnictwo

Jak wyjaśnione zostało w podrozdziałach JB3.4, JB4 i JB5, odkrycie praw moralnych stanowi niezwykle istotny przełom dla naszej cywilizacji. Pośród wielu konsekwencji, które owo odkrycie sprowadza, istnieją także istotne konsekwencje dla pasożytnictwa. Jest tak ponieważ zanim dana cywilizacja dowie się o istnieniu praw moralnych, wyznawcy pasożytniczej filozofii unikają wypełniania praw moralnych poprzez prymitywne ich łamanie. Dlatego wersja pasożytnictwa jaka jest wyznawana przez ludzi, którzy nie wiedzą o istnieniu praw moralnych, może być nazywana "**prymitywnym pasożytnictwem**".

Z kolei, po tym jak dana cywilizacja dowiaduje się o istnieniu praw moralnych, zaś jej obywatele zaczynają być świadomi surowych kar jakie ich oczekują za łamanie tych praw, pasożytnictwo zaczyna się transformować. Przestaje ono prymitywnie łamać prawa moralne, a zaczyna obchodzić je naokoło w sposób wyrafinowany. Dlatego pasożytnictwo praktykowane przez członków cywilizacji, która wie już o istnieniu praw moralnych, może być nazwane "**wyrafinowanym pasożytnictwem**". Nie wypełnia ono praw moralnych, ale również i ich nie łamie. (Jeśli zaś owo wyrafinowane pasożytnictwo pogłębi się aż do poziomu, przy którym wyznające go intelektu zaczynają celowo kaleczyć swoich niewolników aby na zawsze utrzymać ich w poddaniu, wówczas wyrafinowane pasożytnictwo przechodzi w fazę "**szatańskiego pasożytnictwa**", jaka omówiona jest w odrębnych podrozdziałach JD2.4 i JD8.)

Zasadnicza różnica pomiędzy prymitywnym pasożytnictwem, oraz wyrafinowanym pasożytnictwem sprowadza się do ich stosunku do praw moralnych. Prymitywne pasożytnictwo prawa te zwyczajnie łamie, natomiast wyrafinowane pasożytnictwo, prawa te obchodzi naokoło. Natomiast w zakresie posiadania niewolników obie te formy pasożytnictwa istnieją tylko dlatego ponieważ opierają swoje istnienia na niewolnikach. Prymitywne pasożytnictwo zwykle zamienia dyskretnie w niewolników każdą osobę ze swojego otoczenia. Dlatego prymitywni pasożyty mogą sami żyć w ustroju politycznym, jaki niekoniecznie daje się nazwać "ustrojem niewolniczym" - wszakże nieodnotowanie zamieniają oni w niewolników swoich partnerów i sąsiadów. Natomiast wyrafinowani pasożyty już całkiem legalnie i otwarcie dzielą społeczeństwo na kastę panów i kastę

niewolników. Wprowadzają więc oni u siebie już całkiem legalny i otwarty "ustrój niewolniczy".

Dwa kolejne podrozdziały jakie teraz nastąpią, mają na celu objaśnienie najbardziej istotnych cech obu podstawowych wersji pasożytnictwa, zaczynając od "prymitywnego pasożytnictwa" omawianego już w następnym podrozdziale, zaś w dalszym podrozdziale przechodząc do cech "wyrafinowanego pasożytnictwa".

JD2.2. Prymitywne pasożytnictwo

Prymitywne pasożytnictwo jest filozofią, która w swym zwyczaju "nie wypełniania żadnego z praw, chyba że jest się zmuszonym do ich wypełniania", po prostu brutalnie łamie prawa moralne. Powodem jest, że ludzie którzy nieświadomie praktykują prymitywne pasożytnictwo, wypełniają jedynie te prawa, do których wypełniania zostają jakoś zmuszeni, a stąd co do których wiedzą, że jeśli je złamią wówczas zostaną za to ukarani. Oczywiście, nie wiedząc o istnieniu praw moralnych, nie wiedzą również, że zostaną ciężko ukarani za łamanie tych praw. Stąd łamią owe prawa przy każdej okazji i, oczywiście, są za to ciężko karani przez owe prawa. Wynik jest taki, że na przekór nieprzerwanego unikania włożenia jakiegokolwiek wysiłku w to co czynią, ludzie ci ciągle wiodą bardzo mizerne życie, jakie jest zapełnione nieprzerwanym cierpieniem, oraz chroniczną nieszczęśliwością. Są oni "żyjącymi dowodami", że nieprzerwane poszukiwanie przyjemności dokonywane w niemoralny sposób, właściwie to nie przynosi jakiegokolwiek prawdziwej przyjemności, a jedynie przynosi mizerne substytuty przyjemności, plus wiele cierpienia, biedy i nieszczęść, wraz z długami karmatycznymi jakie później przyjdzie spłacać.

Gdybyśmy usiłowali zdefiniować prymitywne pasożytnictwo, moglibyśmy powiedzieć, że jest to **"filozofia która unika wypełniania praw moralnych poprzez prymitywne ich łamanie"**.

JD2.3. Wyrafinowane pasożytnictwo

Wyrafinowane pasożytnictwo, podobnie jak prymitywne, także wyznaje zasadę aby "nie wypełniać żadnych praw, chyba że jest się do tego przymuszonym". Jednak upowszechnia się ono wśród intelektów, które już wiedzą o istnieniu praw moralnych, stąd które wiedzą o surowych karach serwowanych tym, którzy łamią owe prawa. Dlatego, w obawie przed konsekwencjami, wyznawcy wyrafinowanego pasożytnictwa nie mają odwagi po prostu łamać tych praw. Dlatego zmuszeni są oni do znalezienia odmiennej metody ich nie wypełniania. Ta inne droga polega na "obchodzeniu praw moralnych naokoło". Poprzez jej zrealizowanie, ciągle nie są oni zmuszani aby je wypełniać, jednocześnie zaś unikają oni otrzymania ciężkich kar, jakie oczekują za złamanie owych praw o ciężkiej ręce.

Gdybyśmy również starali się zdefiniować wyrafinowane pasożytnictwo, wówczas w prostych słowach moglibyśmy je opisać jako "filozofia, która nie wypełnia praw moralnych poprzez obchodzenie ich naokoło". Jednak definicja ta nie wyraża dokładnie esencji wyrafinowanego pasożytnictwa i dlatego wymaga dodatkowego udoskonalenia.

Wyrafinowane pasożytnictwo ciągle stosuje zasadę, "zawsze podążaj wzdłuż linii najmniejszego oporu intelektualnego". Dlatego, nawet w zakresie wypełniania praw moralnych jego wyznawcy zawsze wybierają drogę jaka wymaga od nich najmniejszego wkładu natychmiastowego wysiłku. Jeśli więc napotkają w życiu sytuację, kiedy obchodzenie praw moralnych naokoło wymaga od nich znacznie więcej wysiłku, niż zwykłe wypełnienie tych praw, wówczas wybierają oni wypełnienie tych praw. Tylko wówczas, kiedy jest łatwiej dla nich obejść prawa moralne niż je wypełnić, wyrafinowani pasożyci wybierają wyjście obejścia danego prawa moralnego. Dlatego wyrafinowane pasożytnictwo

jest filozofią, która zaleca również wypełnianie praw moralnych we wszystkich przypadkach, kiedy obchodzenie ich naokoło wymagałoby zbyt wiele wysiłku.

Powyższe powoduje, że początkowa definicja wyrafinowanego pasożytnictwa musi być nieco zmieniona. Gdybyśmy zdefiniowali to pasożytnictwo z wzięciem pod uwagę także i faktu, że w niektórych przypadkach wybiera ono wypełnianie praw moralnych, wówczas moglibyśmy stwierdzić, że jest ono: **"filozofią intelektów, które wiedzą już o istnieniu praw moralnych, a stąd które zawsze wybierają wyjście jakie wymaga od nich najmniej intelektualnego wysiłku; jeśli wyjście to polega na niewypełnieniu praw moralnych, wówczas wyrafinowane pasożytnictwo nie wypełnia je poprzez ostrożne obchodzenie ich naokoło"**.

W swoim potraktowaniu praw moralnych wyrafinowani pasożyci są bardzo podobni do kategorii kryminalistów, którzy na Zachodzie nazywani są "white collar crime", co tłumaczy się jako "przestępcy w białych kołnierzykach". Jak wiadomo, tacy przestępcy również specjalizują się w oszukańczym obchodzeniu ludzkich praw naokoło, zamiast w brutalnym łamaniu tych praw. Dlatego niezwykle trudno wyegzekwować na nich sprawiedliwość. Wszakże, w sytuacji praworządności, kara może jedynie zostać wymierzona tym, którzy złamali jakieś prawo. Oczywiście, "kryminaliści w białych kołnierzykach" nie obchodzą naokoło wszystkich praw ludzkich, a jedynie te prawa, które stoją na ich drodze, jak np. prawa które nie pozwalają im szybko stać się bogatymi, szybko awansować, lub szybko osiągnąć jakikolwiek inny zysk osobisty. (W filmach, rola licznych charakterów, które lubowały się w obchodzeniu praw ludzkich, stąd które doskonale ilustrowały zasady zawarte w obchodzeniu praw naokoło, była doskonale grana przez aktora nazywającego się Michael J. Fox.)

Filozofia pasożytnictwa tak mocno przesycała już naszą kulturę i prawodawstwo, że również takie coś jak nowoczesny wymiar sprawiedliwości we wielu krajach przekształcił się w zwykłe przetargi na temat sposobów na jakie daje się obejść istniejące prawa ludzkie. W przetargach tych najróżniejsi prawnicy oferują swoje usługi w zakresie znalezienia, oczywiście za słoną odpłatnością, najlepszego sposobu obejścia obowiązujących w danym kraju praw ludzkich. Ten więc, kto jest w stanie wystarczająco dobrze zapłacić, może wyprowadzony zostać przez dzisiejszych prawników z nawet największego kłopotu spowodowanego przez jakieś prawa ludzkie. Ten natomiast, kto nie ma pieniędzy na dobrych prawników, niestety zostaje przez prawa ludzkie ukarany.

Jak to wyjaśniono w podrozdziale JB4, totalizm posiada "deistyczną" ideologię, która uzasadnia dlaczego prawa moralne powinny być pedantycznie wypełniane i dlaczego nie jest dozwolony żaden kompromis w postaci obchodzenia naokoło choćby tylko jednego z nich. Ta totalistyczna ideologia stwierdza, że wszechświat jest zamieszkały przez wszechobecny intelekt, w religiach nazywany Bogiem, który ustanowił wszystkie prawa moralne i nadzoruje ich wypełnianie. Totalizm także uznaje formalny dowód na istnienie owego wszechświatowego intelektu, jaki to dowód został wypracowany przez Koncept Dipolarnej Grawitacji i zaprezentowany w podrozdziale I3.3 niniejszej monografii. Dlatego, w świetle totalizmu, łamanie, obchodzenie naokoło, lub jakakolwiek inna forma niewypełniania choćby jednego z praw moralnych, reprezentuje grzech niepodporządkowania się woli wszechświatowego intelektu (Boga).

Wyrafinowane pasożytnictwo również posiada swoją własną ideologię. Jednak ideologia ta oparta jest o "subtelny formę ateizmu", jaka opisana została w podrozdziale JB4. Stwierdza ona, że wszechświatowy intelekt (Bóg) jest po prostu rodzajem komputerowego mechanizmu wbudowanego w działanie wszechświata, jaki to mechanizm jest wynikiem, a nie przyczyną, obecnego działania wszechświata, oraz że ten intelekt nie posiada swojej własnej samoświadomości, poczucia odrębności, celów, itp. Dlatego, dla takiej "maszyny" nie ma znaczenia czy ktoś wypełnia, czy też nie wypełnia, praw moralnych. Dlatego, zgodnie z wyrafinowanym pasożytnictwem, intelekt nie musi pedantycznie wypełniać praw moralnych, ponieważ te prawa są zamierzone nie do wytyczania kierunku w jakim nasz wszechświat ma się rozwijać, a jedynie są przeszkodami,

które utrudniają nam cieszenie się życiem. Zauważ, że ta ideologia wyrafinowanego pasożytnictwa stosuje się również do prymitywnego pasożytnictwa, nawet jeśli jest ono zbyt prymitywne aby posiadać jakąkolwiek własną ideologię. Wszakże, jeśli ktoś zdecyduje się nie wypełniać nakazów moralności, jednocześnie jednak z religii wie, że moralność posiada swe źródło we wszechświatowym intelekcie (Bogu), wówczas jedną z ukrytych następstw jest, że taki ktoś podważa autorytet i kompetencję tego intelektu (Boga). Oczywiście, w tym przypadku taki ktoś nie powinien być zaskoczonym, że wszystkie intelekty które łamią prawa moralne, w efekcie końcowym są surowo karane.

Ponieważ taka ateistyczna ideologia jest związana z wyrafinowanym pasożytnictwem, decyzja praktykowania tej moralnie chorej filozofii, jest równoznaczna z decyzją przeniesienia się do obozu zajadłych przeciwników wszechświatowego intelektu (Boga). To zaś praktycznie oznacza, że wszyscy ci co praktykują wyrafinowane pasożytnictwo, faktycznie zajmują otwarte stanowisko przeciwko wszechświatowemu intelektowi (tj. przeciwko Bogu). (Co jest bardzo ryzykownym stanowiskiem w obliczu formalnego dowodu na istnienie wszechświatowego intelektu dostarczonego przez Koncept Dipolarnej Grawitacji i publikowanego w podrozdziale I3.3, a także w obliczu materiału dowodowego, że we wszechświecie nie istnieje takie coś jak "przebaczenie" i, że to co my wierzymy iż jest przebaczeniem, faktycznie jest jedynie opóźnieniem czasowym w realizacji kary.) W sensie ideologicznym, praktykowanie jakiegokolwiek formy pasożytnictwa, jest jednoznaczne z negowaniem autorytetu wszechświatowego intelektu (Boga), w opieraniu się zamiarów i planów jakie ów wszechświatowy intelekt (Bóg) stara się osiągnąć poprzez wprowadzenie praw moralnych, oraz jednoznaczne z opowiedzeniem się jako otwarty przeciwnik wszechświatowego intelektu (Boga).

Oczywiście, każda osoba posiada wolną wolę aby wybierać to co uważa za stosowne. Jednak każda osoba posiada także i logiczny umysł aby wydedukować co jest dla niej dobre, a co zakończy się żałością. Wszakże nie trzeba dużo wiedzy aby sobie uświadomić, że szarżując na prawa moralne ma się jeszcze mniejszą szansę niż byk wypinający się przeciwko lokomotywie. To właśnie dlatego, że posiadamy ową wolną wolę i ów umysł, nie istnieje w naszym wszechświecie takie coś jak "wybaczenie". Dlatego cokolwiek ktoś wybierze aby zrobić, będzie za to całkowicie odpowiedzialny, kiedy przyjdzie właściwy czas.

JD2.4. Szatańskie pasożytnictwo

Ponieważ każde pasożytnictwo jest eskalującym procesem, a nie stabilnym stanem, stąd również wyrafinowane pasożytnictwo z czasem się pogłębia i osiąga coraz to większą głębię upadku moralnego, połączoną jednak z coraz to wyższym poziomem rozwoju technicznego. Z czasem w obszarze technicznym osiąga ono stadium podróży międzygwiazdnych. Na takim etapie zmienia ono swoje podejście do niewolnictwa i zamieniania na niewolników jakieś inne, mniej od siebie rozwinięte cywilizacje kosmiczne (patrz podrozdziały A3 i JD8). Jednocześnie, na przekór swego wysokiego rozwoju technicznego, moralnie upada ono aż tak nisko, że zaczyna celowo kaleczyć i mutylować owych niewolników z innych planet, aby na zawsze utrzymać ich w zniewoleniu. Intelekty, które osiągają aż tak zwyrodniałą formę wyrafinowanego pasożytnictwa, kiedy to zdobywają się na celowe uszkodzenie swoich niewolników (jakich hodują na innych planetach chociaż są oni ich krewniakami) aby utrzymać ich na zawsze w zniewoleniu, w niniejszej monografii nazywani są "**szatańskimi pasożytami**".

Aby wyjaśnić to innymi słowami, "szatańscy pasożyty" odznaczają się dwoma istotnymi zbiórami cech. Po pierwsze posiadają oni urządzenia techniczne zdolne do międzygwiazdnych podróży i do nadawania im niewidzialności wzrokowej (a więc urządzenia typu opisywanego w podrozdziale L1 i pokazanego na rysunku L1 magnokraftu

drugiej generacji, zdolnego do urzeczywistniania migotania telekinetycznego, a stąd mogącego wlatywać do naszych mieszkań bez zostania odnotowanym). Po drugie zaś, nie tylko że praktykują oni ustrój niewolniczy i posiadają niewolników jakich eksploatują niemilosiernie - tak jak to czynią też instytucjonalni pasożyci, ale także celowo kaleczą, uszkadzają, mordują, napuszczają wzajemnie na siebie, prowokują do wojen, spychają w dół i zduszają tych niewolników, aby utrzymywać ich w zniewoleniu na zawsze.

Ilustrując to przykładem, osoba w naszym społeczeństwie, która utrzymuje w domu niewolnika (służącego), byłaby jedynie zwyczajnym ludzkim pasożytem. Jednak osoba, która celowo spowodowałaby, że ów niewolnik np. straciłby nogę i w ten sposób stałby się niezdolny do ucieczki z niewoli - musząc pozostać niewolnikiem na zawsze, byłaby niemal "szatańskim pasożytem" (tj. aby stać się pełnym "szatańskim pasożytem" musiałaby ona posiadać także magnokraft zdolny do podróży międzygwiazdnych, być w stanie stać się niewidzialna na każde swoje życzenie, oraz pozyskiwać niewolników z innej planety).

Powyższe ujawnia, że zasadnicza różnica pomiędzy wyrafinowanym pasożytnictwem, a szatańskim pasożytnictwem, sprowadza się do tego: (a) kto dla nich niewolniczy, oraz (b) jak traktują oni niewolników. Wyrafinowani pasożyci w niewolników zamieniają członków własnego społeczeństwa, wprowadzając u siebie kasty i klasy społeczne. Dlatego z reguły traktują ich bez nadmiernego zwyrodnialstwa. Natomiast szatańscy pasożyci, za niewolników biorą mieszkańców kolonii zakładanych przez siebie na innych planetach z przedstawiciel swojej własnej rasy, oraz praktykują otwarte niewolnictwo na swojej planecie. Dlatego ich moralne zwyrodnienie w traktowaniu swoich niewolników, osiąga dowolną głębię upadku. Przykładowo jako reguła kaleczą, mordują i spychają oni w dół swoich niewolników, aby na zawsze utrzymywać ich w poddaństwie. Jeśli zaś chodzi o stosunek do praw moralnych, to wyrafinowani pasożyci postępują tak samo jak szatańscy pasożyci - tj. wszyscy oni obchodzą prawa moralne naokoło.

JD2.5. Instytucjonalne pasożytnictwo

Jeśli pasożytnictwo uprawiane jest przez całą instytucję, wówczas nazywać je powinniśmy "instytucjonalnym pasożytnictwem". Instytucjonalne pasożytnictwo może działać na zasadzie prymitywnego pasożytnictwa, wyrafinowanego pasożytnictwa, albo szatańskiego pasożytnictwa.

Dla instytucjonalnego pasożytnictwa bardzo istotny jest ów przełomowy moment czasu, kiedy to dana instytucja przestaje być instytucją totalizyczną, a zamienia się w instytucję pasożytniczą. Ów moment daje się odnotować po tym, że dana instytucja przestaje się zachowywać jak intelekt o totalizycznej filozofii, a zaczyna się zachowywać jak intelekt o pasożytniczej filozofii. Począwszy więc od owego momentu czasu, owa instytucja wykazuje wszelkie cechy pasożytniczego intelektu, przykładowo zaprzestaje konstruktywnej produkcji lub działania, zaczyna zamieniać rzeczywiste działanie na działanie pozorne, na wszystko reaguje emocjonalnie, wykazuje agresję, na jej spotkaniach lub dyskusjach uprawiane jest wyłącznie narzekanie i brak tam konstruktywnej dyskusji oraz podejmowania decyzji, nikt nie śmie w niej podjąć istotnych decyzji stąd wszelkie ważne decyzje podejmowane są przez bezosobowe komitety lub zarządy, itp.

Zdarzeniem wyzwalającym instytucjonalne pasożytnictwo, czyli zdarzeniem które jest bezpośrednim powodem dla którego dana instytucja z totalizycznej przemienia się w instytucję pasożytniczą, zwykle staje się przesycenie jej kierownictwa, albo jej personelu, przez osoby o zaawansowanym stadium pasożytnictwa. Ja starałem się badać owo zdarzenie wyzwalające na pasożytniczych grupach studenckich, tj. na grupach studenckich które jako całość zachowują się jak osoby o pasożytniczej filozofii. Grupy te relatywnie łatwo odróżnić od grup totalizycznych, bowiem dla nich nie jest już możliwe realizowanie procesu konstruktywnego nauczania. Ponadto grupy te wykazują tendencję do podejmowania prób podporządkowania nauczycieli swojej woli (np. starają się "złapać"

swych nauczycieli na czymś, a potem jako cała grupa oskarżają ich o to przed kierownictwem szkoły). Jak wynika z tych moich badań, jeśli owe grupy posiadają charakter demokratyczny, tj. jeśli nie pojawi się w nich żadna forma przywódctwa, które dyktowałoby pozostałym członkom grupy co powinni czynić, wówczas grupy takie przeradzają się w pasożytnicze, jeśli w ich liczbie znajduje się co najmniej 30% osobników w zaawansowanym stadium pasożytnictwa. Jeśli jednak usunie się w jakiś sposób owych pasożytniczych osobników z danej grupy, grupa ta ponownie przeradza się w grupę totalizyczną. Jeśli zaś grupa posiada wyraźnie zdefiniowanych przywódców którzy utrzymują innych pod swoją kontrolą, wówczas grupa ta jest pasożytnicza jeśli owo przywództwo jest pasożytnicze, zaś powraca do zachowań totalizacyjnych jeśli usunie się jej pasożytniczych przywódców (w takiej odrestaurowanej totalizacyjnej grupie musi być jednak mniej niż 30% osobników o pasożytniczej filozofii).

Informacje jakie dotychczas zdołałem zgromadzić na temat zachowania się całych instytucji, sugerują że całe instytucje zachowują się bardzo podobnie jak owe grupy studenckie. Stąd każda instytucja staje się definitywnie pasożytniczą, kiedy co najmniej 30% jej stanu osobowego praktykuje pasożytnictwo (niezależnie od tego kto w owej instytucji składa się na owe co najmniej 30% jej pasożytniczego personelu), albo też kiedy jej kierownictwo zacznie uprawiać pasożytnictwo. Zauważ, że jeśli dana instytucja posiada tylko jednego kierownika, ciągle przekształca się ona w pasożytniczą instytucję jeśli ów pojedynczy kierownik zaczyna praktykować pasożytnictwo. Jeśli dana instytucja jest bardzo duża, zaś jej kierownictwo jest wieloosobowe, wówczas kierownictwo to zamienia ową instytucję w pasożytniczą (niezależnie od tego jak wielu ma ona pasożytniczych pracowników), kiedy co najmniej 30% indywidualnych kierowników znajduje się w zaawansowanym stadium pasożytnictwa.

JD3. Przewrotne sposoby pasożytów

Wszechświat w jakim żyjemy, nie został stworzony dla pasożytnictwa. Dlatego, aby stopniowo zawładnąć tym wszechświatem, pasożytnicy muszą wymyślać najróżniejsze przewrotne sposoby przeżycia i mnożenia się, na przekór, że prawa moralne są przeciwko nim. Dlatego też oszukują, upowszechniają fałsz, udają moralnych aniołów, mówią o pokoju kiedy faktycznie czynią wojnę, łapią innych w sidła, wymuszają, zniewalają, rabują i czynią setki innych okropnych rzeczy. Dwa z ich sposobów działania są bardzo podstawowe, stąd muszą być wyjaśnione już na tym etapie rozważań w dwóch podrozdziałach jakie teraz nastąpią. Pozostałe sposoby będą wyjaśnione w podrozdziale V4.7.1.

JD3.1. W jaki sposób wyrafinowani pasożytnicy obchodzą naokoło prawa moralne

Aby zrozumieć jedną z wielu odmiennych zasad, z użyciem której wyrafinowani pasożytnicy obchodzą naokoło prawa moralne, rozważ działanie prawa moralnego nazywanego w tej monografii "Prawem Bumerangu", jakie opisane jest w podrozdziałach JA3, I4.1 i I4.1.1. Prawo to stwierdza, że "jakikolwiek uczucia ty wzbudzasz w innych, dokładnie te same uczucia inny wzbudzą w tobie" (co zwykle powoduje, że "jakikolwiek uczucia wzbudzisz w innych, te same uczucia będą również wzbudzone i w tobie samym"). To oznacza, że jeśli przykładowo kogoś bardzo nie lubimy i chcielibyśmy rozbić mu nos, wtedy gdy uczynimy to osobiście, po jakimś czasie zadziała Prawo Bumerangu i coś nam ktoś uczyni co będzie przez nas odczute jakby nasz nos został rozbity (tj. prawdopodobnie nasz nos też zostanie rozbity przez kogoś innego). Jeśli więc respektujemy działanie Prawa Bumerangu i wiemy, że ono nigdy nie "wybacza", wówczas oczywiście zaniechamy osobistego rozbijania komuś nosa. Gdybyśmy jednak uprawiali wyrafinowane pasożytnictwo, wtedy ciągle możemy osiągnąć aby nos nie lubianej przez nas osoby został

rozbity, jednak nasz nos pozostał nienaruszony. Wszystko co w tym celu jest niezbędne, to obejść działanie Prawa Bumerangu, tak aby go nie złamać, jednak ciągle osiągnąć, co się zamierza. Najprostszym sposobem obejścia tego prawa, jest znalezienie jakiegoś sługusa, silnego w mięśniach ale znacznie mniej inteligentnego od nas samych, który nie wie jeszcze o działaniu Prawa Bumerangu, lub wie o nim jednak jest zbyt głupim aby je przestrzegać. Następnie spowodować trzeba, aby ów mniej inteligentny sługus również zaczął bardzo nie lubić tej samej osoby, której my nie lubimy. Oczywiście, będąc na poziomie wyrafinowanego pasożyta, zapewne będzie się już posiadało w swojej dyspozycji najróżniejsze urządzenia jakie pozwolą zasiać wymagane uczucia i myśli bezpośrednio w umyśle owego głupiego sługusa. Przykładowo, dysponować możemy telepatycznym rzutnikiem opisanym w podrozdziale N5.2 niniejszej monografii i w podrozdziale D5.2 traktatu [7/2]. Za jego pomocą zaindukować możemy w owym głupim sługusie negatywne uczucia skierowane na nie lubianą przez nas osobę. Aby były efektywniejsze, uczucia te tak możemy zaprogramować, że będą one zgodne z jakimś wypaczeniem światopoglądowym tego sługusa - np. gdyby był on religijnym fanatykiem wystarczyłoby zaszczerpić w nim przekonanie, że dana osoba zagraża jego religii. W końcu zasugerować mu trzeba (tj. przekazać informację pod rozwagę, jednak przypadkiem nie rozkazać czy nakłaniać), że wszystkie osoby które są przeciwko jego religii powinny chodzić z rozbitymi nosami. Oczywiście nasz mniej inteligentny sługus także nie lubiłby już wspomnianej osoby, stąd bez dłuższych zastanowień rozbiłby jej nos, ściągając na siebie odpowiednią karę zgodną z prawami moralnymi. Natomiast nam samym groziłoby tylko to, iż w przyszłości ktoś będzie nas próbował namówić do rozbicia komuś nosa. Oczywiście gdy ów zwrot przyjdzie do nas samych, ciągle będzie to zależało od nas czy mu ulegniemy. Na podobnej zasadzie wyznawcy pasożytnictwa obchodzą naokoło działanie wszystkich praw moralnych (patrz metody ich działania objaśnione w podrozdziale V4.7.1 niniejszej monografii i w podrozdziale V4.7.1 monografii [1/3]), prowadząc przy tym wygodne i leniwe życie oraz nie rezygnując z wielu przyjemności jakie stają się niemożliwe gdy ktoś ściśle wypełnia stwierdzenia owych praw (np. jedną z tych przyjemności, ukazaną powyżej, jest satysfakcja oglądania swych wrogów obnoszących się z rozbitym nosem).

Powyższy humorystyczny przykład ujawnia więcej niż tylko zasadę obchodzenia praw moralnych. Uświadamia on bowiem, że **nieodłącznym wymogiem uprawiania filozofii pasożytnictwa jest posiadanie sługusów/niewolników**. Sługusi ci są tak niezbędni w owej filozofii, jak niewolnicy byli w ustroju niewolniczym, czy chłopci pańszczyźniani i poddani byli w feudalizmie (które to zresztą systemy, tj. niewolnictwo i feudalizm, faktycznie reprezentowały prymitywne wersje instytucjonalnego pasożytnictwa). Sługusi ci, lub niewolnicy, muszą też być mniej inteligentni od swych panów, tak aby ich posłuszeństwo wynikało z prostej głupoty. Ponadto muszą być utrzymywani w nieustannym posłuszeństwie strachem lub jakąś formą zależności (np. manipulowaniem ich podświadomości, uczuć i poglądów - jak to ma miejsce pomiędzy "szatańskimi pasożytami" z UFO i ludźmi - patrz podrozdział A3). Dlatego esencja pasożytnictwa sprowadza się do wypracowania wielu odmiennych sposobów uzyskiwania władzy nad innymi, czy to poprzez spowodowanie, że obawiają się oni czegoś co pasożyci posiadają, czy też poprzez spowodowanie, że chcą oni posiadać coś co posiadają pasożyci. Opisy tych sposobów zawarte są w podrozdziale JD3.2.

W tym miejscu czytelnik zapewne zaczyna się też zastanawiać, czy wysoko zaawansowani technicznie i naukowo pasożyci są w stanie obchodzić wszystkie prawa moralne, czy tylko niektóre? Wszakże już nawet w opisanym powyżej humorystycznym przypadku rozbijania komuś nosa, koniecznym było bardzo staranne dobranie sługusa, który rozbicia tego dokonał, tak aby był on na tyle głupi i na tyle skłonny do brutalności, iż do tego rozbicia dało się go nakłonić. Co jednak z przypadkiem gdyby zachodziła ekstremalna potrzeba aby kogoś zamordować? Wszakże jeszcze trudniej znaleźć sługusa, który byłby skłonny zabić wskazaną mu osobę. Odpowiedź na te wątpliwości jest, że przy odpowiednio wysokim poziomie technicznego i naukowego zaawansowania jakiejś

cywilizacji, możliwe jest obchodzenie naokoło dosłownie każdego prawa moralnego jakie jest znane tej cywilizacji, włączając w to mordowanie swoich wrogów z uniknięciem przyjęcia na siebie karmy za to morderstwo (patrz opisy działania algorytmu karmy przytoczone w podrozdziale I4.4). Jeden z kilku możliwych mechanizmów z użyciem jakiegoś tzw. "szatańscy pasożyci" z UFO unikają przejęcia karmy za nawet najcięższe przestępstwa mordowania przeciwników ze zniewolonej przez siebie cywilizacji, opisany jest w podrozdziale A4 pod nazwą "scenariusz Titanica". Wykorzystuje on zdolność wehikułów czasu posiadanych przez te istoty do przemieszczania się do przyszłości i powracania ponownie do naszych czasów. Po przemieszczeniu się do odległej przyszłości, istoty te po są w stanie sprawdzić, które zachodzące dzisiaj zdarzenia zadziałają na ich niekorzyść. To umożliwia im aby po powrocie zapobiec zrealizowaniu się tych zdarzeń. Ponadto, po przybyciu do przyszłości wypatrują oni co poważniejszych katastrof jakie oczekują nas już w najbliższym czasie - podobnego kalibru jak zatonięcie transatlantyka "Titanic". Następnie, po cofnięciu się do momentu poprzedzającego nastąpienie takiej katastrofy (np. poprzedzającego odpłynięcie "Titanica"), upewniają się, że w miejscu katastrofy znajdzie się i ten kogo zamierzają zgładzić. Ponieważ to nie oni są odpowiedzialni za katastrofę i jej skutki, obciążenie jej karmą spada na kogoś innego. Oczywiście, podobny skutek można uzyskać z dowolnym zdarzeniem, które posiada potencjał do spowodowania masowych śmierci, a więc ze strzelaniną uliczną w której jakiś szaleniec powystrzela wszystkich którzy znaleźli się w danym miejscu, z zamachem bombowym na jakiś supermarket, z wojną, wybuchem wulkanu, lawiną, oberwaniem się z boczna góry, itp. Poprzez więc znajomość takich przyszłych zdarzeń o potencjale masowych nieszczęść i wypadków, szatańscy pasożyci z UFO opisywani w podrozdziale A3, mogą bezkarnie mordować niewygodnych sobie ludzi bez wzięcia na siebie karmy za te morderstwa. Z uwagi na fakt, że po raz pierwszy ten sposób mordowania ludzi zidentyfikowałem posługując się analogią zatonięcia Titanica, w swoich opracowaniach nazywam go "scenariuszem Titanica" - patrz jego opis zaprezentowany w podrozdziale A4. Wszystko co szatańscy pasożyci muszą uczynić aby za pomocą tego scenariusza dokonać na kimś zamachu, to podsunąć komuś innemu nieodpartą myśl, aby nakłonił przyszłą ofiarę do gwarantowanego znalezienia się w niewłaściwym miejscu o niewłaściwym czasie. Oczywiście, szatańscy pasożyci stosują znacznie więcej takich sposobów - ich szerszy wykaz przytoczony jest w rozdziale V niniejszej monografii, w podrozdziałach V4.5 i V4.5.1 monografii [1/3], oraz w podrozdziale JB3 traktatu [7/2].

W rezultacie badań i empirycznych poszukiwań, wyrafinowani pasożyci są w stanie opracować cały szereg efektywnych metod, z których użyciem możliwe jest obchodzenie praw moralnych naokoło. Niezależnie od metod opisywanych powyżej, jak dotychczas totalizm zdołał zidentyfikować i opisać następujące dalsze sposoby obchodzenia praw moralnych, jakie już obecnie używane są przez szatańskich pasożytów opisywanych w rozdziale V:

1. Wykorzystywanie najróżniejszych niedoskonałości w działaniu kolejnych praw moralnych. Przykład sposobu na jaki może zostać to zrealizowane stanowi tzw. "mock wedding" praktykowany w Indiach oraz objaśniony w podrozdziale I4.4, a także tzw. "nirwana rezonansowa" opisana w podrozdziale JF4.

2. Przekierowanie karmy na jakąś inną osobę. Ta wysoce niemoralna zasada umożliwia wyrafinowanym pasożytom łamanie praw moralnych, oraz powodowanie, że inni, całkowicie niewinni ludzie otrzymują karmę wynikającą z tego łamania. Przykładem tego sposobu obchodzenia praw moralnych, są gwałty kosmitów opisywane w podrozdziale T4 niniejszej monografii i w podrozdziale T4 monografii [1/3]. Gwałty owe są dokonywane w taki sposób, że niewinni ludzie zostają obciążani karmą za ich dokonanie. Zasada wybierania ofiar do takiego przerzucania karmy opisana została w podrozdziale A3 niniejszej monografii.

3. Wykonywanie niemoralnych działań rękami samych ofiar. Ta metoda jest bardzo podobna do metody realizowania niemoralnych rzeczy rękami niewolników (jak to zostało

opisane poprzednio). Jedyna różnica sprowadza się, że to ofiara, a nie niewolnik, dokonuje całej szkody. Najlepszym przykładem tej metody są "wrobienia" opisywane w podrozdziale V4.5 niniejszej monografii i w podrozdziale V4.5 monografii [1/3]. Istnieją jednak inne sposoby wdrożenia tej samej metody, opisywane w podrozdziałach A4 i B3 traktatu [7/2].

Wiedza o istnieniu najróżniejszych metod obchodzenia naokoło praw moralnych i wiedza o zasadach działania tych metod, jest bardzo istotna dla totalistów. Powodem jest, że wyrafinowani pasożyci uwielbiają takie obchodzenie praw moralnych, aby później totaliści otrzymali niezasłużone kary wynikające z owych praw. Dlatego totaliści powinni poznawać podstawowe metody, z których użyciem wyrafinowani pasożyci obchodzą prawa moralne, tak aby rozpoznawali też sytuacje, kiedy któreś z tych praw jest obchodzone naokoło i nie dawali się "wrobić" jako ofiary niezasłużonego ukarania za owo obchodzenie.

JD3.2. Jak pasożyci zmieniają innych ludzi w niewolników

Jak zostało to wyjaśnione w podrozdziale JD3.1, podstawowym wymogiem praktykowania pasożytnictwa jest posiadanie niewolników którzy są posłuszni nakazom pasożytów. Dla zdobycia owych niewolników pasożytnictwo musiało wymyślić najróżniejsze metody zamieniania ludzi w niewolników, powodowania aby obawiali się oni swoich panów, oraz zmuszania ich aby byli posłuszni swoim panom. W dawnych czasach to zadanie było dosyć proste. Jeden kraj wysyłał swoich wojowników aby napadali na inny kraj, zaś każdy kogo wojownicy ci zdołali pochwycić, po prostu zakuwany był w kajdany i zamieniany w niewolnika. Ten sposób działania w taki czy inny sposób praktykowany był aż do czasu, kiedy Abraham Lincoln zniósł niewolnictwo (za co zresztą został zamordowany przez szatańskich pasożytów opisywanych w rozdziale V). Potem stał się on przestarzały, stąd pasożyci zmuszeni byli aby wynaleźć jakieś nowe wybiegi.

W sposób niewidzialny pasożytnictwo panuje na Ziemi od najdawniejszych czasów. Stąd posiadało ono wystarczająco dużo czasu aby wypracować najróżniejsze sposoby, jakie pozwalają zamieniać ludzi w niewolników w sposób przez nich nie odnotowany. Postarajmy się więc teraz nazwać i wyjaśnić najbardziej podstawowe wybiegi jakie pasożytnictwo używa w celu zniewalania ludzi. Oto lista najważniejszych z nich:

(1) Wprowadzenie pieniędzy i zmuszenie ludzi, aby za wszystko płacili. Jak wszystko w świecie fizycznym, pieniądze mogą być użyte w sposób totaliztyczny, lub też w sposób pasożytniczy. Sposób totaliztyczny polega na wykorzystaniu ich jako środka prostego i sprawiedliwego podziału dóbr jakie zostały wypracowane. Natomiast pasożytniczy sposób polega na wykorzystywaniu ich dla zamiany ludzi na niewolników. Prawdopodobnie najprostsza droga takiego zniewalania pieniędzmi, polega na przekonaniu lub celowym napaściu ludzi, aby się zadłużyli, a następnie zmuszania ich aby spłacali owo zadłużenie pod groźbą najróżniejszych reperkusji. Takie długi, oraz uzależnienie od dochodu jakie one wprowadzają, efektywnie zamieniają ludzi w niewolników. Dla przykładu, osoba która właśnie zaciągnęła ogromny dług aby kupić sobie dom, nie odpowie "nie" swojemu pracodawcy, niezależnie co ten pracodawca jej nie nakazałby. I to właśnie jest esencją finansowego niewolnictwa - użycie pieniędzy lub długów aby zmusić kogoś do bezwzględnej posłuszeństwa.

(2) Utrzymywanie stromej piramidy hierarchii społecznej. Stroma hierarchia pozwala aby postawić pilnujące psy wokół każdego. W ten sposób każdy jest dokładnie obserwowany i zmuszany do wykonywania cokolwiek jego władca mu poleci.

(3) Użycie technik monitorujących. Ludzie mogą być także obserwowani z użyciem ukrytych kamer, mikrofonów, sprawdzania ich emaili, sprawdzania ich korespondencji, itp. Wszystko to może być użyte jako narzędzia zamieniania ludzi w niewolników - jeśli użyte jest to na pasożytniczy sposób.

(4) Podział świata na zamknięte kraje, ideologie, religie, itp. Jest to najbardziej sprawdzony w działaniu sposób zamieniania ludzi w niewolników, jakie pasożytnicze

społeczeństwa dotychczas wymyśliły. Im mniejszy jest dany kraj, tym mniej wolności mają jego obywatele i tym większe jest ich niewolniczenie. W niektórych pasożytniczych reżymach, nawet dodatkowo "przepustki podróżne" mogą być wprowadzane, jakie dodatkowo zniewalają ludzi oraz utrzymują ich w jednym miejscu przez cały okres ich życia.

(5) Zgłaszanie roszczeń do wszystkiego i następnie nakładanie restrykcji na tych co z tego korzystają. Np. twierdzenie, że ta ziemia lub strefa morska należy do danej rasy, narodu, lub kraju, ponieważ historycznie zamieszkiwali ją pierwsi. Albo twierdzenie, że dana idea jest własnością danej osoby lub instytucji bowiem opatentowała ją pierwsza, itp.

(6) Zachęcanie do nałogów i hazardów (tj. wyszukiwanie i upowszechnianie substancji i działań do jakich ludzie nawykają, a następnie uzależnianie ludzi od dostępu do tych substancji lub działań).

Oczywiście, istnieje ogromna ilość sposobów zniewalania ludzi, jakie przebiegle używane są przez pasożytów - tj. niepomnie więcej niż tylko te, które objaśniono powyżej. Niektóre dalsze obejmują:

(7) Utrzymywanie struktury klasowej w społeczeństwie.

(8) Uniemożliwienie bezpłatnej edukacji.

(9) Uniemożliwienie upowszechniania totalistycznych poglądów.

(10) Członkostwo w tajnych stowarzyszeniach i specjalne traktowanie wybrańców do jakiego ono zobowiązuje.

(11) Pozwolenia, zgody, licencje, "przepisy rządowe".

(12) System legalny i prawny.

(13) Copyright i prawa autorskie.

(14) Przyrzeczenia, słowa honoru, straszenie, szantażowanie.

JD4. Poziomy zaawansowania prymitywnego pasożytnictwa

Z powodu istnienia dwóch odmiennych wersji pasożytnictwa, w tej monografii nazywanych "prymitywnym pasożytnictwem" oraz "wyrafinowanym pasożytnictwem", istnieje muszą również dwa odmienne mechanizmy osiągania stadium zaawansowanego pasożytnictwa, oraz dwa odmienne zbiory atrybutów jakie opisują pasożyty którzy osiągnęli poszczególne stadia składające się na owe mechanizmy. W podrozdziałach jakie nastąpią, najpierw opisany będzie mechanizm, a potem atrybuty, prymitywnego pasożytnictwa.

JD4.1. Wydarzenie wyzwalające pasożytnictwo u indywidualnych ludzi

W podrozdziale JD1.2 opisany został typowy "cykl filozoficzny w dół". Dopada on intelektu, które nie wiedzą jeszcze o istnieniu praw moralnych. Cykl ten powoduje, że intelektu które początkowo wyznają intuicyjny totalizm, stopniowo przekształcają swoją filozofię w pełne pasożytnictwo. W owym cyklu zawsze występuje rodzaj przełomu moralnego. Przełom ten ma formę jakiegoś "**zdarzenia wyzwalającego**", które inicjuje upadek do pasożytnictwa. W sensie mechanizmu działania zawsze powoduje ono zniszczenie poczucia odpowiedzialności u danej osoby. **Zanim zdarzenie wyzwalające ma miejsce, dana osoba poczuwa się do osobistej odpowiedzialności za wyniki wszystkiego w czym bierze udział i na co posiada wpływ. Natomiast po owym zdarzeniu wyzwalającym, dana osoba zaczyna przerzucać odpowiedzialność z siebie na kogoś, lub coś, innego.** Z kolei przerzucenie odpowiedzialności na kogoś lub coś innego wyzwala cały łańcuch przyczynowo skutkowy, jaki rozpoczyna się od zaniku motywacji, a kończy na nieustannym podążaniu po linii najmniejszego oporu intelektualnego we wszystkim co dana osoba czyni, a stąd na pełnym wpadnięciu w szpony pasożytnictwa.

Istnieje niezliczona ilość zdarzeń które mogą się przekształcić w takie zdarzenia wyzwalające upadek do pasożytnictwa. Wymieńmy tutaj ich najważniejsze kategorie i przykłady, jakie mogą dopaść indywidualnych ludzi.

1. Urodzenie się w środowisku, które praktykuje instytucjonalne pasożytnictwo (np. w którymś z krajów muzułmańskich, lub w jakiejś pasożytniczej rodzinie). Urodzenie takie jest jedną z najczęstszych powodów czyjegoś upadku do pasożytnictwa. Powodem jest, że pasożytnicze środowisko nieodwołalnie narzuci wszystkim swoim członkom praktykowanie pasożytnictwa. Przykłady typowych zdarzeń wyzwalających z tej kategorii obejmują: urodzenie się w kraju, w rodzinie, lub w religii, która praktykuje instytucjonalne pasożytnictwo, albo urodzenie się w cywilizacji która praktykuje instytucjonalne pasożytnictwo. (Jest to trochę tak jak urodzić się w rodzinie kryminalistów - nie ma się wówczas niemal żadnego wyboru poza również zostaniem kryminalistą.)

2. Dobrowolne wejście w skład grupy, która praktykuje instytucjonalne pasożytnictwo. Jego następstwo jest niemal takie same jak w przypadku urodzenia się w pasożytniczym środowisku. Tyle tylko, że w przypadku dobrowolnego wejścia w skład pasożytniczej grupy zawsze mamy możliwość zmiany zamiarów i wycofania się z tej grupy. (Taka możliwość nie istnieje, jeśli urodzimy się w pasożytniczym środowisku.) Przykłady typowych zdarzeń wyzwalających z tej kategorii obejmują: zatrudnienie się w instytucji która praktykuje instytucjonalne pasożytnictwo, wejście w skład zespołu złożonego w całości z pasożytniczych kolegów, wyemigrowanie do kraju, który praktykuje instytucjonalne pasożytnictwo, członkostwo w pasożytniczym gangu, zmiana religii na taką która praktykuje instytucjonalne pasożytnictwo, oraz wiele więcej.

3. Wystawienie się na nacisk kogoś kto praktykuje jakąkolwiek formę pasożytnictwa. Przykłady typowych zdarzeń wyzwalających z tej kategorii obejmują: wejście w skład pasożytniczej grupy studenckiej, zostanie zatrudnionym w instytucji w której cała dyrekcja już znajduje się w zaawansowanym stadium pasożytnictwa, rozpoczęcie pracy jako podwładni pasożytniczego przełożonego, małżeństwo z osobą praktykującą pasożytnictwo.

4. Wyzbycie się osobistej odpowiedzialności. Przykłady obejmują: wyjście za mąż i przerzucenie większości obowiązków na współmałżonka, promowanie z robotnika fizycznego na pracownika biurowego, zostanie rodzicem lub współmałżonkiem połączone z porzuceniem pracy.

5. Zostanie wytraconym z codziennej rutyny moralnej. Przykłady obejmują: przejście na emeryturę i poprzez to drastyczne zmienienie swojego stylu życia, utrata pracy i stanie się bezrobotnym.

6. Wpadnięcie w nałóg. Przykłady obejmują: stanie się hazardzistą, narkomanem, alkoholikiem, a niekiedy nawet zwyczajne rozpoczęcie palenia papierosów.

7. Utrata kogoś bliskiego, kto motywował nasze poczucie odpowiedzialności. Przykłady obejmują: utratę kochanego rodzica, współmałżonka, kogoś bardzo bliskiego, rozwód, zgubienie lub kradzież ulubionej własności, a czasami nawet śmierć ulubionej maskotki.

Oczywiście, dla każdej indywidualnej osoby nie każde z tych zdarzeń okazuje się zdarzeniem wyzwalającym. Jednak każde z nich jest zdolne wyzwolić w jakichś osobach proces ześlizgiwania się w objęcia pasożytnictwa.

JD4.2. Kolejne stadia w zaawansowaniu się pasożytnictwa u indywidualnych ludzi

Po tym jak pojawi się zdarzenie wyzwalające, dana osoba zaczyna się zwolna ześlizgiwać w szpony pasożytnictwa, stopniowo przemieniając się z intuicyjnego totalizty w prymitywnego pasożyta. Proces ten jest bardzo naturalny i nie wymaga on od swojej ofiary żadnego wysiłku ani zamierzonego wkładu. Po prostu rozwija się on samoczynnie w dotkniętej nim osobie, tak jak śmiertelne choroby rozwijają się w zarażonych nimi ludziach. Stopniowo przejmuje on wszelką intelektualną działalność danej osoby, przekształcając ją

w rodzaj bezmyślnego, bezcelowego żywiołu, który jedyne co potrafi to staczać się w dół pola moralnego zgodnie z linią najmniejszego oporu. Z powodu owej cechy pasożytnictwa, niezależnie od tego, że jest ono wyróżniającą się filozofią licznych ludzi, jest ono również rodzajem śmiertelnej choroby moralnej o objawach "trędownego ducha". Oczywiście, mechanizm jaki powoduje takie stopniowe przekształcanie się totaliztycznego intelektu w pasożytniczego osobnika, jest napędzany przez karzące działanie praw moralnych. Dlatego mechanizm ten jest powtarzalny i zawsze przyjmuje taki sam przebieg - tak jak dla biologicznych chorób objawy jakie towarzyszą danej chorobie są zawsze bardzo podobne. Jako taki może on być zidentyfikowany, zdefiniowany, wyjaśniony i opisany. Niniejszy podrozdział ma na celu opisanie mechanizmu jaki powoduje, że ludzie zamieniają się w pasożytów moralnych. Ponadto wyjaśnia on wyróżniające się stadia przez które przechodzą intelektu w procesie stawania się pasożytami moralnymi.

Prymitywne pasożytnictwo jest tym jakie dotyka ludzi zamieszkujących planetę Ziemię. Obecnie reprezentuje ono najbardziej popularną filozofię na naszej planecie (a także najbardziej popularną chorobę moralną). Zgodnie z moimi obserwacjami, obecnie na naszej planecie jest nim już zarażona przytłaczająca większość dorosłych osób po 40-tce. Mechanizm jaki powoduje, że ludzie padają ofiarami tej choroby moralnej, to "cykl filozoficzny w dół" opisywany w podrozdziale JD1.2. Jak było to już opisywane w owym podrozdziale JD1.2, ludzie którzy weszli w ów "cykl filozoficzny w dół", w typowych przypadkach przechodzą poprzez następujące stadia: (1) narodziny z filozofią intuicyjnego totalizmu, (2) dorastanie, (3) totaliztyczny okres życia, (4) wydażenie jakie wyzwala pasożytnictwo, (5) stopniowe pełzanie w zaawansowane pasożytnictwo, (6) stan agonalny, oraz (7) śmierć poprzez moralne zaduszenie. Jak zostało to tam wyjaśnione w podrozdziale JD1.2, zasadniczy proces przekształcania się intuicyjnego totalizty w prymitywnego pasożyta ma miejsce w stadium (5) "stopniowego pełzania w zaawansowane pasożytnictwo". Stąd przeanalizujemy teraz owo stadium (5) i postaramy się opisać najważniejsze zjawiska jakie mają w nim miejsce.

Piąte stadium w "cyklu filozoficznym w dół" zainicjowane zostaje przez jakieś "zdarzenie wyzwajające", jakie niszczy balans moralny danej osoby. Przykładem takiego zdarzenia może być promocja do pozycji, która daje danej osobie władzę nad innymi ludźmi, ale jednocześnie która przenosi na owych innych ludzi odpowiedzialność za wyniki działań przyszłego pasożyta. Wszakże esencja każdego zdarzenia wyzwajającego zawsze sprowadza się do **zjęcia osobistej odpowiedzialności z danej osoby i przerwania tej odpowiedzialności na kogoś lub coś innego**, np. na współmałżonka, na partnera, na nauczyciela, na komitet, na podwładnych, na państwo, na obowiązujące przepisy, itp. Z kolei owo pozbycie się bezpośredniej i osobistej odpowiedzialności za swoje działania, wyzwala cały łańcuch przyczynowo-skutkowy, który kończy się wylądowaniem w szponach zaawansowanego pasożytnictwa. Łańcuch ten zaczyna się od zaniku motywacji spowodowanej brakiem poczucia odpowiedzialności. Potem brak motywacji powoduje podążanie po linii najmniejszego oporu intelektualnego. Końcowym wynikiem podążania po linii najmniejszego oporu jest zamordowanie własnego sumienia. Z kolei pozbycie się wpływu sumienia na czyjeś działania stopniowo wywraca do góry nogami cały system wartości moralnych danej osoby. W rezultacie więc takiego zdarzenia wyzwajającego, w mentalności przyszłej ofiary pasożytnictwa zaczyna zachodzić cały łańcuch przemian, jakie będą objaśnione poniżej w kolejności w jakiej faktycznie one następują. Oto one:

A. Mordowanie motywacji. Jeśli ktoś nieostrożnie pozbędzie się odpowiedzialności za wyniki własnych działań, wówczas nieodwołalnym następstwem tego braku poczucia odpowiedzialności jest spadek motywacji. Przerzucanie na kogoś, lub na coś, odpowiedzialności za to co czynimy, faktycznie jest więc równoznaczne ze stopniowym mordowaniem własnych motywacji. Kiedy przykładowo ktoś bez poczucia odpowiedzialności staje przed jednym z dwóch wyborów jakie zawsze posiadamy w stosunku do każdej działalności, mianowicie "zrealizować, albo nie zrealizować", wówczas natychmiastową przyjemność obiecuje mu wybór "nie realizować". W poprzednich czasach,

na przekór wiedzy iż "unikanie działania" obiecuje przyjemność natychmiastowego oddawania się lenistwu, ta sama osoba ciągle popychana była do działania przez poczucie własnej odpowiedzialności. Jednak "zdarzenie wyzwalające" odebrało jej poczucie odpowiedzialności. Dlatego też nie istnieje już nic w niej samej, co popychałoby tę osobę do działania. Jedynym powodem, że pasożyty ciągle coś czynią, są już tylko niskie pobudki - najczęściej zaś strach przed kimś lub czymś, oraz pożądanie. Dlatego pasożyty w tym pierwszym stadium zaawansowania swojej choroby moralnej, zaczynają unikać jakiegokolwiek działania wymagającego wysiłku i nie generującego natychmiastowej przyjemności. Z kolei owo nieprzerwane unikanie czynienia czegokolwiek, zabija stopniowo ich motywacje. W wyniku owego stopniowego zabijania, dany pasożyt nie jest w stanie wygenerować w sobie motywacji aby dokonać czy uczynić cokolwiek. Osoby, które osiągnęły taki stan zwykle opisujemy jako będące w "**stanie marazmu**". Z kolei, ponieważ osoba ta nie posiada już żadnych motywacji do wkładania wysiłku w swoje działania, wszystko co osiąga dokonuje już tylko poprzez nakazy innym, szantażowanie innych, intrygi, komplikowanie sytuacji, itp. Dlatego życie pasożyta w owej fazie zaczyna się wypełniać intrygami, wszelkie sprawy osobiste zaczynają być coraz bardziej pokomplikowane i pogmatwane, itp.

Ludzie którzy zaawansowali się do owej pierwszej fazy pasożytnictwa, zaczynają demonstrować cały szereg atrybutów które są wskaźnikiem braku u nich motywacji. Wymieńmy teraz choćby tylko najbardziej powszechne z nich:

- Spychanie winy i odpowiedzialności na innych. Najbardziej istotny atrybut pasożytów którzy weszli w pierwsze stadium zaawansowania się owej choroby moralnej, jest że zaczynają oni demonstrować zasadę "każdy jest winnym poza mną samym". Zasada ta wynika z faktu, że wejście na drogę pasożytniczą zawsze wiąże się z całkowitą utratą poczucia odpowiedzialności. Z kolei owa utrata, między innymi manifestuje się zpychaniem odpowiedzialności za wszystko co nie wyszło, z siebie samego na kogoś, lub na coś, innego. (Tj. pasożyty sami dobrowolnie nigdy nie przyjmują osobistej odpowiedzialności za nic co nie wypaliło, chociaż zawsze pierwsi zgłaszają się do nagród za wszystko co się udało.) Manifestacją tej zasady jest, że cokolwiek niepożądanego zdarza się wokół nich, nawet jeśli jest to coś, co w sposób oczywisty demonstruje ich odpowiedzialność i winę, ciągle ktoś inny zawsze będzie przez nich oskarżany.

- Niemożność zrealizowania jakiegokolwiek działania bez czyjegoś nadzoru i groźby. Jest to kolejna wyróżniająca się cecha pasożytów pojawiająca się po ukończeniu pierwszej fazy ich choroby moralnej. Samodzielnie, tj. bez kogoś patrzącego im na ręce kogo np. się obawiają, nie są oni już w stanie skompletować jakiegokolwiek działania. Zarzucają więc oni każdy swój ochotniczy zamiar wkrótce po tym jak się wyklaruje. Stąd wkrótce dają się poznać z porzucania wszystkiego co zaczęli - chyba że ktoś, kto ma nad nimi władzę, nadzoruje ich bez przerwy. Dla przykładu, mogą być członkami kilku różnych organizacji, jednak nie uczęszczają na spotkania żadnej z nich. Mogą zapisać się na kursy lub studia, jednak uczęszczają jedynie na pierwsze wykłady. Zaczynają nielimitowaną liczbę projektów, jednak nigdy nie dokończą żadnego z nich (chyba, że nadzorowani są przez kogoś kogo się boją i kto dopilnowuje aby dokończyli to co zaczęli). Aby ukrywać przed innymi tą swoją niezdolność do samodzielnego dokonania czegokolwiek, zawsze starają się wejść w skład zespołu i pretendować, że pracują razem z tym zespołem. Oczywiście, po dołączeniu do jakiegoś zespołu, inni wykonują całą pracę, oni zaś jedynie przeszkadzają, zaś na końcu biorą na siebie wszelkie zasługi.

- Niemożność polegania na nich. Na pasożytach w tej fazie zaawansowania ich choroby moralnej, nie daje się już polegać. Do czegokolwiek bowiem nie przyjdzie, zawsze to zawalą. Słownie będą wmawiali, że coś czynią, wykonują nawet wiele hałasu i wiatru, tak jakby faktycznie coś czynili, kiedy jednak przyjdzie do pokazania wyników, okazuje się, że nic nie zostało zrobione.

- Zastąpienie faktycznego działania pozorami działania. Dla przykładu, pasożyty w tej fazie ciągle mogą wychodzić na spacer, jednak aby uniknąć niepotrzebnego

(w ich wierzeniach) wysiłku będą oni wolno przejeżdżali przez park swoim samochodem. Będą też chodzili do pracy. Jednak zamiast rzetelnie wykonywać swoje obowiązki, będą bez przerwy czytali gazety, brali udział w niezliczonych zebraniach - które spędzają na bezproduktywnym gadulstwie, wyskakiwali na miasto, lub grali gry komputerowe.

- Niezdolność do nauki. Dla przykładu, jeśli ktoś, kto jest w tej fazie zaawansowania pasożytnictwa, pracuje jako nauczyciel, wówczas uczy on/ona jedynie przedmiotów jakie już zna. Jednak nawet dla tych przedmiotów, nigdy nie udoskonala notatek, oraz nie uaktualnia swoich informacji. Taka osoba zdecydowanie również odmawia uczenia nowego przedmiotu, lub udania się na kurs jaki kończy się egzaminem, albo wyjechania na konferencję gdzie on/ona musiałaby publicznie zaprezentować swoje najnowsze osiągnięcia (jakie nie istnieją), itp.

To pierwsze stadium pasożytnictwa jest ogromnie istotne dla przyszłego losu danej osoby. Jest tak, ponieważ osoby które ześlizgnęły się jedynie do owej pierwszej fazy, ciągle mogą powrócić samodzielnie do drogi totalizycznej, jeśli w jakiś sposób przywrócone im zostanie poczucie odpowiedzialności. Jeśli bowiem w ich sytuacji zajdzie jakieś zdarzenie, które zmusi ich do przyjęcia z powrotem odpowiedzialności za to co czynią, ciągle są w stanie wrócić do zasad totalizycznego postępowania jedynie w rezultacie swojego własnego wysiłku. Ciągłe mają oni wszakże w sobie resztki zdolności motywacyjnej, tak że po powrocie poczucia odpowiedzialności, są w stanie zacząć ponownie słuchać swojego sumienia, które ciągle przecież u nich działa.

B. Mordowanie własnego sumienia. Po tym jak motywacje zostają zamordowane, dana osoba nie czuje się już na siłach wykonywać co jej sumienie nakazuje i stąd coraz częściej zaczyna wybierać drogę w dół pola moralnego. Powodem wybierania działań jakie podążają zgodnie z linią najmniejszego oporu intelektualnego jest brak impulsu motywacyjnego aby czynić inaczej. Dla ludzi z planety Ziemia, którzy nie są świadomi istnienia praw moralnych, ich przeciw-organ sumienia jest podstawowym wskaźnikiem moralnie poprawnego zachowania. Doradza on im jak wypełniać owe prawa moralne bez faktycznego bycia świadomym ich istnienia. Dlatego, tak długo jak dana osoba słucha podszeptów własnego sumienia, intuicyjnie podąża ona totalizyczną drogą i prowadzi relatywnie "moralne" życie. Niefortunnie, uśmiercenie swoich motywacji powoduje, że osoba ta zaczyna coraz częściej dokonywać wyboru, że zamiast słuchać własnego sumienia i wkładać w coś wysiłek, wybiera ona ignorowanie nakazów sumienia, a stąd unikanie wkładania w cokolwiek swego wysiłku i jednocześnie szukanie darmowej przyjemności. Dla przykładu, jeśli ma okazję wpaść w towarzystwo narkomanów, wówczas powtarzalnie konfrontuje ona wybór aby wysłuchać podszeptów sumienia i nie zażywać narkotyków, albo też aby zagłuszyć sumienie i doświadczyć nie zapracowanej przyjemności poprzez zażywanie narkotyków. Jeśli dla przykładu osoba ta została matką, wówczas powtarzalnie konfrontuje ona wybór albo osobistego dokonywania wynikających z tego obowiązków, albo też stopniowego spychania rosnącej liczby tych obowiązków na swojego męża. Jeśli przykładowo ktoś znalazł zatrudnienie w instytucji, która już została obezwładniona przez dyrekcję w stadium zaawansowanego pasożytnictwa, wówczas może on ulegać nieustannemu naciskowi tej dyrekcji, aby zaprzestać słuchania własnego sumienia i zacząć dokonywać niemoralnych rzeczy. W taki stopniowy sposób, raz po razie, dana osoba czyni "wyjątek" nie usłuchania "tylko tym razem" co jej organ sumienia ma do powiedzenia na dany temat. Oczywiście, powtarzalne niesłuchanie sumienia, z czasem zaczyna być przyzwyczajeniem, stąd stopniowo zadusza ono ten przeciw-organ. Na końcu więc owego stadium ześlizgiwania się w objęcia pasożytnictwa, dana osoba nie tylko całkowicie zaprzestaje słuchania co sumienie jej podpowiada, ale wręcz traci zdolność do odczytania i zrozumienia podszeptów tego przeciw-organu. Wynik jest taki, że taka osoba traci zdolność do odróżniania tego co moralne od tego co niemoralne, tego co dobre od tego co złe, tego co pożyteczne od tego co pasożytnicze, itp.

Ludzie którzy zaawansowali się aż do tego stadium pasożytnictwa, wykazywać zaczynają cały szereg atrybutów, jakie dostarczają informacji o fakcie ich tak

znacznego ześlizgiwania się w dół pasożytniczej drogi. Wymieńmy teraz najbardziej istotne z nich:

- Wiara w własną doskonałość. Po zabiciu swojego sumienia, każdy pasożyt zaczyna narastająco silnie wierzyć, że on sam staje się coraz bardziej doskonały, zaś jego własne postępowanie coraz bardziej zbliża się do wzorca doskonałości. Ta nedorzeczna wiara narasta wraz z zaawansowaniem się ich choroby moralnej. Powodem jej jest to, że po tym jak zamordują swoje sumienie, nie są już w stanie określić czy dane postępowanie jakie właśnie podjęli jest "moralne" czy też "niemoralne". Wszakże to właśnie sumienie poprzednio informowało ich o wartości moralnej każdego pojedynczego działania jakie podejmowali. Dlatego, po zamordowaniu swego sumienia, zaczynają oni wierzyć, że wszystko co sami czynią jest doskonałe. Ci zaś ludzie którzy czynią inaczej niż oni są winni i powinni zostać ukarani za swoje postępowanie.

- Usiłowania, aby na pokaz zachowywać się etycznie. (Zauważ, że zachowanie etyczne jest rodzajem zachowania moralnego wykazywanego w stosunku do innych ludzi, jakie wykształciły i ugruntowały w nas tradycja, kultura i wychowanie.) Istnieje ciekawostka tej fazy ześlizgiwania się w pasożytnictwo, jaka pozwala nawet odróżnić osoby, które dopiero w nią weszły, od bardziej zaawansowanych pasożytów. Jest nią, że ofiary tej fazy pasożytnictwa ciągle pamiętają z dawnych czasów zasady etyki i ciągle w miejscach publicznych starają się postępować etycznie. Oczywiście, poprzednio zasady te uprawiali ponieważ sumienie im tak nakazywało, obecnie zaś jedynie pamiętają z dawnych czasów na czym etyczne zachowanie z grubsza polegało. Dlatego też w owym stadium ześlizgiwania się w pasożytnictwo, pasożyty starają się postępować etycznie, jednak czynią to jakby "z przyzwyczajenia", lub "z pamięci", a nie "od serca". Etyczne zachowanie wykazują więc obecnie, jedynie kiedy są obserwowani lub sprawdzani przez innych ludzi. Jednak natychmiast po tym jak przestają być obserwowani lub sprawdzani, przestają także zachowywać się w etyczny sposób. Aby wyjaśnić to na przykładzie, totalizta który powiedzmy znalazł portfel z pieniędzmi w środku, zwróciłby ten portfel niezależnie od okoliczności w jakich by go znalazł - po prostu ponieważ organ sumienia by mu nakazał aby tak uczynił. Jednak osoba, która znajduje się już w owej drugiej fazie pasożytnictwa, zwróciłaby portfel, tylko kiedy by była widziana przez innych jak go podniosła. W przeciwnym wypadku, kiedy nikt by nie widział jej podnoszącej ten portfel, nie zwróciłaby go właścicielowi, lub zwróciła jedynie dokumenty a zatrzymała pieniądze.

- Rozpoczęcie uprawiania filozofii propagandowej. Pasożyty, po zaawansowaniu swego ześlizgiwania się w tą chorobę moralną, zaczynają formować filozofię propagandową. Dlatego zaczynają wykazywać dwa odmienne zachowania, tj. swoje faktyczne - jakie stają się narastająco niemoralne, oraz zachowanie propagandowe - które ciągle z grubsza wygląda jak moralne. Swoje niemoralne zachowanie prowadzą w każdej sytuacji, kiedy nie patrzy na nich nikt kogo się boją. Natomiast zachowanie moralne pokazują tylko wówczas, kiedy patrzą na nich nieznani nim ludzie, lub ludzie których się obawiają.

- Chamskie zachowanie po pijanemu. Osoby które zabiły swoje sumienie, zachowują się cywilizowanie tylko dla propagandy, a ściślej ponieważ obawiają się reakcji innych na swoje prawdziwe zachowanie. Kiedy zaś się np. upiją, obawa ta u nich zanika i zaczynają się zachowywać po chamsku. Nie mają wszakże już sumienia które kontrolowałoby to co czynią.

Ludzie którzy przeszli już przez tą fazę pasożytnictwa, ciągle mogą powrócić do totalizmu, chociaż przyjdzie im to z wielką trudnością. Praktycznie wymaga to od nich całkowitej zmiany otoczenia na takie, które wystawi ich na codzienny przykład moralnego postępowania, oraz zmiany całej dziennej rutyny na rutynę jaka obciąży ich nieustającą odpowiedzialnością za coś, co bardzo cenią. Przykładowo, dla niektórych mogłoby to nastąpić tylko jeśli zmienili pracę i równocześnie zmienili miejsce zamieszkania. Z kolei tak dramatyczna zmiana może tylko mieć miejsce, kiedy pojawi się jakiś potężny bodziec.

Ponieważ u większości ludzi taki bodziec nie zaistnieje, niewielu jest w stanie wyrwać się z tej choroby moralnej jeśli ześlizgnęli się w nią już aż tak głęboko.

C. Mordowanie etyki. Po tym jak sumienie zostaje zamordowane, zaś dany pasożyt całkowicie przestaje go słuchać, następnym stadium ześlizgiwania się w pasożytnictwo jest stopniowe zabicie etyki. Powodem jest, że będąc pozbawionym ukierunkowania ze strony sumienia, z upływem czasu dana osoba zapomina całkowicie czym jest zachowanie etyczne (moralne), a za tym zaczyna zachowywać się nieetycznie (niemoralnie) nawet w obecności innych ludzi. Ów proces nieetycznego/niemoralnego zachowania z czasem staje się coraz głębszy, zaś przy końcu owego stadium taka osoba przestaje być zdolna do etycznego zachowania się o własnej sile i zachowuje się etycznie tylko jeśli otrzyma taki nakaz od kogoś kto posiada nad nią moc i kontrolę.

Ludzie którzy ześlizgnęli się już do owej fazy pasożytnictwa, zaczynają wykazywać cały szereg atrybutów które są dla niej unikalne. Wymieńmy więc tutaj najbardziej odnotowalne z nich:

- Nie ufanie innym. Najbardziej rzucającym się w oczy atrybutem tej fazy pasożytnictwa jest, że jej ofiary zaczynają wyznawać zasadę, że "nie powinienem ufać nikomu". To oznacza, że zaczynają oni sprawdzać każdego, zaczynają bardziej wierzyć w dowód na papierze niż w słowa innych ludzi, itp. Powodem takiego nieufnego zachowania jest, że po zamordowaniu własnej etyki, zaczynają oni wierzyć, że także wszyscy inni ludzie są równie nieetyczni jak oni sami. Dlatego, zaczynają oni praktykować zasadę, że "sprawdzanie innych jest lepsze niż wiara w ich słowa" i zgodnie z nią przestają ufać w czyjekolwiek słowa.

- Publiczna nieetyczność. Kolejną rzucającą się w oczy cechą osób w owym stadium zaawansowania pasożytnictwa jest, że publicznie zaczynają się oni zachowywać w nieetyczny sposób, chociaż ciągle jeszcze wypełniają bezpośrednio nakazy kogoś kto posiada nad nimi moc i kontrolę. Aby przytoczyć tutaj jakiś przykład takiego zachowania, to mogą spóźniać się do pracy jako zasada, jednak przyjdą do pracy na czas, lub nawet przyjdą podczas weekendu, jeśli ich szef tak im nakaże. Mogą otwarcie zabierać z biura, lub od innych ludzi, wszystko co potrzebują, jednak wykonają pracę do jakiej otrzymali wyraźny nakaz od swojego przełożonego i za jaką zostaną rozliczeni. Mogą "pożyczać" małe sumy pieniędzy od "przyjaciół" z czystym zamiarem aby ich nigdy nie zwrócić, jednak ciągle będą płacili czynsz za wynajmowane mieszkanie.

- Umożliwianie korupcji. W tym stadium, a także w następnych stadiach, pasożyci łatwo dają się skorumpować, jak również będą oni zachęcali innych do korupcji.

- Niemożność odróżnienia moralnego od niemoralnego, dobrego od złego, itp. Tracą oni tą umiejętność całkowicie. Dla przykładu, większość takich ludzi z którymi dyskutowałem sprawy moralności, głęboko wierzy, że moralne jest wszystko, co im wydaje się być łatwe i przyjemne, a więc co nie wymaga od nich żadnego wysiłku. Jednocześnie niemoralne dla nich jest wszystko, co zmusza ich do włożenia w to jakiegokolwiek trudu.

Ludzie którzy ześlizgnęli się do tego stadium pasożytnictwa, ciągle mogą być przywrócenii do totalizmu. Praktycznie jednak taki powrót jest tylko możliwy jeśli są zamknięci w jakiejś instytucji militarnego typu, która wmusza w nich odpowiedzialność, dyscyplinę, ciężki reżym pracy, oraz dostarcza im okazji codziennego obserwowania wzorców moralnego postępowania. Niewielu ludzi idzie do takiej instytucji, dlatego też niewielu posiada jakąkolwiek szansę na odnowę.

D. Mordowanie racjonalności. Po tym jak motywacje, sumienie i etyka zostają już zamordowane, ostatnia rzecz jaka pozostaje do zamordowania jest zdolność do racjonalnego myślenia. Na owym stadium życie danego pasożyta staje się tak skomplikowane w nawet najbardziej elementarnych sprawach, że traci on zdolność do rozwiązania nawet najprostszych problemów. Z kolei, będąc niezdolnym do ich rozwiązania, przestaje być zdolnym do podejmowania racjonalnych decyzji na ich temat. Ponieważ proces ten powtarzany jest nieskończoną liczbę razy, racjonalne myślenie danej osoby stopniowo zostaje zamordowane. Brak racjonalnego myślenia jest więc oznaką

osiągnięcia ostatniego, najbardziej zaawansowanego stadium pasożytnictwa. Następstwem ześlizgnięcia się aż do tego stadium pasożytnictwa jest też, że ktoś kto je osiągnie, całkowicie przestaje być zdolny do generowania energii moralnej. Dlatego dalsze życie tej osoby może się odbywać tylko jeśli albo konsumuje ona wcześniejsze oszczędności tej energii, albo jeśli wampiruje ona tą energię od innych ludzi. To powoduje, że współczynnik "μ" takiej osoby spada szybko w dół. Z kolei niska wartość "μ" uwalnia agresywność i impulsywność. Brak zdolności do dokonywania racjonalnej oceny, w połączeniu z ową buchającą od środka niekontrolowaną agresywnością, powoduje że w tym najbardziej zaawansowanym stadium pasożytnictwa, pasożyci zaczynają agresywnie atakować ludzi, którzy w ich oczach posiadają wszystko czego oni sami nie mają, mianowicie totalistów. Pasożyci więc, którzy osiągnęli to stadium, dają się poznać po nieprzerwanym atakowaniu, prześladowaniu i poniżaniu totalistów ze swego otoczenia.

Ludzie, którzy osiągnęli to najgłębsze stadium pasożytnictwa, wykazują cały szereg atrybutów jakie są znakami rozpoznawczymi pełnego pasożyta. Wymieńmy tutaj najbardziej rzucające się w oczy z nich.

- Niezdolność do racjonalnego myślenia. Jest to "znak firmowy" najwyższego stadium pasożytnictwa. Pozwala on odróżnić ofiary tego najbardziej zaawansowanego stadium omawianej choroby moralnej, od ofiar poprzednich stadiów. Niezdolność ta manifestuje się na wiele odmiennych sposobów. Dla przykładu, zaawansowani pasożyci nie są w stanie samodzielnie zaprojektować, zaplanować, lub wymyślić cegokolwiek, stąd kopiują oni wszystko od innych. Jednak nawet podczas kopiowania nie czynią tego racjonalnie, a wprowadzają najróżniejsze zmiany jakie są szokująco nieracjonalne. Dlatego, dla przykładu ktoś kto zaobserwuje jak rozmieszczają oni swoje meble, może niekiedy zostać zaszokowany ich nielogicznością lub niewygodą. Jeśli projektują jakieś wyłączniki, wówczas np. lewy wyłącznik będzie dla prawego urządzenia, zaś prawy wyłącznik będzie dla lewego urządzenia. Jeśli skopiują skądś projekt na chodnik, wówczas aby był on ładniejszy ukształtują go w rodzaj litery "M", a potem prześladowają każdego, kto stara się skracać sobie drogę poprzez przechodzenia trawnika u podstawy tej litery (zamiast maszerować przez pełny zygzak owej litery). Jeśli skopiują skrzyżowanie autostrad, wówczas powtórzą wiernie wszystko za wyjątkiem wjazdu do następnej autostrady jaki umieszczą tuż po wyjeździe z owej autostrady, tak aby zjeżdżający kierowcy musieli się przebijać przez kolumnę wjeżdżających samochodów. Oczywiście, jak to ma miejsce po każdym stadium pasożytnictwa, ofiary tej choroby moralnej są niezdolni do uświadomienia sobie własnych niedoskonałości, stąd silnie wierzą, że każdy wokół nich myśli bardzo dziwnie, podczas gdy oni są jedynymi ciągle pozostałymi na świecie, którzy nadal myślą poprawnie.

- Zastrzeżenia do każdego. Dla przykładu, pasożyci w tej ostatniej fazie pasożytnictwa nie są w stanie odróżnić pomiędzy ludźmi którzy dokonują dużo dobrej roboty, od typowych kryminalistów. Powodem jest, że nie będąc w stanie myśleć racjonalnie, ich jedynym kryterium oceny są ich własne uczucia. Stąd w każdej osobie odnotowują oni jedynie nic nie znaczące sprawy, których w niej nie lubią, jednocześnie zaś nie są w stanie uszeregować tych małych spraw we właściwej proporcji do pozostałych spraw dotyczących danej osoby. Ponieważ zaś każda osoba posiada coś w sobie, czego pasożyci nie lubią, praktycznie więc taktują każdego jako potencjalnego wroga, z którym tylko czasowo zawarli rozejm.

- Nieprzyjemne zachowanie. Ponieważ nie ufają oni nikomu i nie lubią niemal każdego, zachowują się bardzo nieprzyjemnie w stosunku do wielu ludzi, za małym wyjątkiem tych, których się obawiają (np. za wyjątkiem swoich szefów). W stosunku do tych, których się obawiają, wykazują brak respektu jedynie poza ich plecami.

- Życie dla dzisiaj. Pasożyci w tym najbardziej zaawansowanym stadium tracą zdolność dla osądzania złożonych sytuacji, oraz zdolność do ustawiania ich we wzajemnej proporcji do siebie. Dlatego, m.in. nie są oni w stanie zaplanować przyszłości poza dniem dzisiejszym, poza "teraz", poza "natychmiast", itp.

- Niemoralna filozofia propagandowa w stosunku do znanych im ludzi jakich się nie obawiają. Z braku racjonalnego myślenia przestają być w stanie ocenić niewłaściwość własnego zachowania. Dlatego też ich zachowanie jakie pokazują innym znanym im ludziom, których się nie obawiają, staje się niemal tak samo niemoralne jak ich faktyczne zachowanie.

- Impulsywna agresywność. Wykazują częstą agresywność, jaką zwykle kierują przeciwko tym, którzy reprezentują cechy jakich oni sami nie posiadają (tj. niemal jako reguła - przeciwko osobom o totaliztycznej filozofii).

Problem z tym zaawansowanym stadium pasożytnictwa jest, że faktycznie jest ono już nieuleczalne. Jak dotychczas nigdy nie spotkałem się z przypadkiem, że ktoś osiągnął to stadium, jednak był w stanie odwrócić proces ześlizgiwania się w dół pola moralnego i uniknąć przekształcania się w agonalny intelekt, jaki następuje po tej fazie. Ponieważ jednak osoby, które osiągają ten stan pełnego pasożytnictwa, jednocześnie zaczynają praktykować wampiryzm moralny, ciągle może zejść im sporo czasu zanim ich "μ" ześlizgnie się do tak niskiego poziomu, że ich niestosowność staje się oczywista dla każdego wokół nich.

W swoich badaniach dokonałem dosyć interesującej obserwacji dotyczącej ludzi którzy osiągnęli opisywany tutaj stan pełnego pasożytnictwa. Zgodnie z tą obserwacją, opisywani w podrozdziale A3 i rozdziale V **"szatańscy pasożyci" wybierają do roli swoich kolaborantów i sprzedawczyków tylko ludzi, którzy znajdują się już w stanie pełnego pasożytnictwa**. Często zastanawiałem się dlaczego szatańscy pasożyci wysługują się w tej haniebnej roli jedynie ludźmi w stadium pełnego pasożytnictwa i doszedłem do wniosku, że przyczyn jest aż kilka. Wymieńmy tutaj najważniejsze z nich. Pierwszą jest, że ludzie tacy zupełnie utracili rozeznanie dobra i zła. Bez mrugnięcia więc okiem wykonują nawet najbardziej świńskie polecenia zawarte w telepatycznych nakazach szatańskich pasożytów. Nawet też chwili się nie zastanawiają, kiedy przyjdzie im zadrzeć, prześladować i szkodzić jakiemuś bliźniemu faktycznie bez żadnego racjonalnego powodu. Tymczasem wyegzekwowanie takich niemoralności od totalizty, który wypełnia prawa moralne, byłoby wprost niemożliwością. Drugą przyczyną jest, że tacy pełni pasożyci dawno wyłączyli racjonalne myślenie, zaś w swoich działaniach kierują się wyłącznie uczuciami i impulsami od chwilowych zachcianek. Łatwo więc ich telepatycznie zaprogramować, jako że nie są już w stanie odróżnić takich telepatycznych nakazów od swoich chwilowych kaprysów i zachcianek. Trzecią przyczyną jest, że tacy pełni pasożyci posiadają bardzo niskie "μ". To zaś oznacza, że brak energii moralnej "μ" czyni ich przesiąkniętymi złem, nienawiścią bliźnich, negatywnym myśleniem, zgorzknieniem i wszystkim tym co zdrajca i kolaborant musi posiadać aby ochoczo wysługiwać się zajądłemu wrogowi swoich bliźnich (patrz też podrozdział JD1.6.3).

Każdy z procesów opisanych powyżej stanowi jednocześnie wyróżniające się stadium prymitywnego pasożytnictwa. Po tym jak ktoś osiągnie najwyższe stadium pasożytnictwa, w którym całe racjonalne myślenie jest już zabite, dana osoba zamienia się w pełnego pasożyta. Od tego momentu taki intelekt osiąga stan agonalny, zaś dalsze jego istnienie jest jedynie możliwe ponieważ wysysa on energię moralną od innych i wiedzie żywot moralnego wampira. Dlatego ostatnie dwa stadia jakie prymitywnie pasożyci osiągają w swoim pasożytniczym życiu to:

Intelekt agonalny i śmierć moralna. Te dwa stadia były już dyskutowane w podrozdziale JD1.2, dlatego nie istnieje potrzeba aby powtarzać je tutaj. Jednak jest wartym przypomnienia, że indywidualne osoby w stadium intelektów agonalnych zawsze intensywnie uprawiają "moralny wampiryzm" na innych ludziach. Zasada owego moralnego wampiryzmu opisywana jest w podrozdziałach JA7.1 i I5.5. Zawsze polega ono na wzbudzeniu głębokich emocji u innych ludzi (zwykle emocje te są nieprzyjemnego rodzaju) i następnym wysysaniu energii moralnej z owych innych ludzi. Jednak nawet najbardziej energiczny wampiryzm nie jest w stanie podtrzymać życia pasożyta na zawsze, chociaż w sprzyjających okolicznościach, kiedy istnieje ktoś na kim taki wampir jest w stanie żywić

się nieustannie, może to rozciągać się na wiele lat. Dlatego każdego pasożyta w końcu spotyka bardzo nieprzyjemną śmierć, jaka pozostawia wiele nieprzyjemnej pamięci dla każdego, kto miał z nim do czynienia.

JD4.3. Instytucjonalne pasożytnictwo i wymuszana korupcja filozoficzna indywidualnych ludzi

Intelektury grupowe, takie jak instytucje, całe państwa, lub całe cywilizacje, również mogą przechodzić przez opisane w podrozdziale JD4.2 cztery stadia prymitywnego pasożytnictwa. Tyle tylko, że dla nich manifestacje każdego stadium są nieco odmienne. Także dla instytucji cały proces ześlizgiwania się w dół jest bardziej szybki niż w przypadku indywidualnych intelektów. Właściwie to w zaledwie kilku latach, a w ekstremalnych przypadkach nawet kilku miesiącach, niemal każda instytucja jaką zaczęła ześlizgiwać się po ścieżce pasożytnictwa może przetransformować się z wibrującej życiem organizacji totalizycznej, w ponury intelekt agonalny, który wkrótce potem umiera poprzez moralne zaduszenie. Podczas tak krótkiego czasu, instytucje takie mogą przechodzić przez wszystkie cztery stadia zaawansowania pasożytnictwa, w najbardziej drastycznych przypadkach ześlizgując się do następnego stadium niemal każdego roku. Szczególnie podatne na tą chorobę moralną są wszelkie instytucje rządowe, włączając w to instytucje edukacyjne jakie są opłacane przez rząd. Zwykle zdarzeniem wyzwalającym w takich instytucjach jest zatrudnienie na pozycji naczelnego dyrektora kogoś kto już osiągnął stadium zaawansowanego pasożytnictwa, a stąd kto odwiedzie daną instytucję od odpowiedzialności za to co czyni. Inne częste zdarzenie wyzwalające jest zatrudnienie naczelnego dyrektora, który jest wystarczająco niekompetentny aby oddać pozostałe pozycje kierownicze w ręce ludzi jacy osiągnęli już stadium zaawansowanego pasożytnictwa, a stąd jacy również pozbawią tej instytucji odpowiedzialności za to co czyni. Oto poszczególne stadia, przez które przechodzą intelektury grupowe na swojej drodze do pełnego pasożytnictwa instytucjonalnego.

A. Mordowanie motywacji. Po tym jak pasożytnicze kierownictwo danej instytucji odcina ją od odpowiedzialności za własne poczynania, instytucja ta przystępuje do stadium zabijania swoich motywacji. Stadium to najbardziej manifestuje się poprzez jej pretendowanie. Dana instytucja zaczyna czynić wszystko dla pokazu a nie dla wyników. Zamiast więc czynienia tego do czego została powołana, wypatruje wymówek dla jakich nie powinna tego czynić. Oczywiście zawsze też znajduje liczne wymówki, stąd bez przerwy zawęża swoją produkcję lub wyniki, bez przerwy zmniejsza swój personel produkcyjny, jednocześnie zaś zwiększa swoje kierownictwo i administrację. Stąd zamiast rzeczywistego wydatku, wytwarza ona wiele papieru, oraz wydatek pozorny.

To pierwsze stadium instytucjonalnego pasożytnictwa jest ogromnie istotne. Powodem jest, że instytucje które weszły w to stadium ciągle mogą być przywrócone do totalizmu poprzez zwykłą wymianę całego ich kierownictwa, oraz poprzez zatrudnienie nowych dyrektorów z totalizyczną filozofią. Jeśli ich kierownictwo się zmieni na jakieś inne, które zacznie wykazywać odpowiedzialność za swoje działania, instytucje takie same w sobie zwykle ciągle posiadają wystarczającą ilość motywacji aby się same odnowić bez żadnych drastycznych posunięć.

B. Mordowanie sumienia. Jest to drugie stadium jakie pojawia się w danej instytucji zaraz po tym jak zamorduje ona swoje motywacje. Manifestuje się ono poprzez tendencję danej instytucji do dokonywania niemoralnych rzeczy. Oczywiście, owe niemoralne rzeczy dokonywane są przez pasożytnicze kierownictwo, które działa w imieniu owej instytucji.

Po zaawansowaniu tego drugiego stadium instytucjonalnego pasożytnictwa, powrót do totalizmu jest ciągle możliwym, chociaż już znacznie trudniejszy. Wymaga ono bowiem nie tylko całkowitej wymiany całego kierownictwa, ale także i pasożytniczych zasad i tradycji jakie w międzyczasie dana instytucja sobie wypracowała. W praktyce, taki powrót

do totalizmu jest jedynie możliwy jeśli dana instytucja jest przejęta przez inną, totaliztyczną, która narzuci jej nie tylko całe swoje kierownictwo, ale również i swoje zasady i sposoby działania.

C. Mordowanie etyki. Po tym jak sumienie jest całkowicie zabite, zaś dana instytucja na co dzień czyni rzeczy niemoralne, kolejne stadium instytucjonalnego pasożytnictwa polega na stopniowym zabiciu etyki. Powodem jest, że bez stosowania się do wskazań sumienia, z upływem czasu kierownictwo danej instytucji zapomina, że ma służyć ludziom zamiast ich niszczyć. Dlatego zaczyna dokonywać nieetycznych rzeczy w coraz bardziej otwarty sposób. Zaczyna postępować bez skrupułów i bez żadnego respektu dla zasad, etyki, a nawet dla prawa. Dla przykładu, może ono usuwać z pracy swoich najlepszych pracowników tylko dlatego, że nie posiadają oni "układów", podczas gdy pozostawia w pracy leniwych i nieobowiązkowych pracowników tylko ponieważ są oni krewnymi lub przyjaciółmi naczelnego dyrektora. Zmniejsza, przeciąża i nie opłaca ono pracowników produkcyjnych, jednocześnie zaś rozbudowuje i pozbawia wszelkich obowiązków i odpowiedzialności coraz liczniejszych kierowników. Staje się też rzucająco niesprawiedliwe we wszelkich sprawach związanych z premiami, korzyściami, promocjami, itp.

Po osiągnięciu tego stadium instytucjonalnego pasożytnictwa, proces odnowy jest już niemal niemożliwy. Praktycznie wymaga on bowiem usunięcia całego stanu osobowego, oraz rozpoczęcia produkcji od początku z całkowicie nowym personelem. Dlatego, w przypadku instytucji, jest bardziej racjonalnym pozwolić im aby umarły, oraz stworzyć nowe od samego początku, niż przejąć taką starą instytucję i usiłować ją odnowić. Jeśli bowiem ktoś przejmie taką pasożytniczą instytucję w trzecim stadium zaawansowania jej choroby moralnej, bez względu na to co by nie uczynił - poza wylaniem na bruk całego jej składu osobowego i tak instytucja ta z czasem upadnie.

D. Mordowanie racjonalizmu. Po tym jak motywacje zostają zabite, ostatnią rzeczą jaka ciągle pozostaje do zabicia jest racjonalne myślenie. Zabijane jest ono na samym końcu, w czwartym i ostatnim stadium instytucjonalnego pasożytnictwa. Mechanizm tego zabijania jest podobny jak u indywidualnych intelektów. Poprzez uśmiercenie motywacji, sumienia i etyki, wszystko w danej instytucji staje się tak pokomplikowane, że traci ona zdolność do rozwiązania nawet najprostszych problemów. Z kolei nie będąc w stanie rozwiązać ich, nie jest ona również w stanie podjąć racjonalnych decyzji na ich temat. Poprzez więc niezliczone powtarzanie tego procesu, dana instytucja stopniowo zabija w sobie racjonalne myślenie i działanie. W wyniku tego, kiedykolwiek logika podpowiada, że coś powinno działać w niej w dany sposób, w instytucji tej faktycznie działa to w sposób dokładnie odwrotny do logiki. Jednym więc z następstw tego zaduszania racjonalności i logiki, jest że kiedy proces ten zostaje zakończony, dana instytucja całkowicie przestaje generować energię moralną. Dlatego jej dalsze życie podtrzymywane jest już tylko poprzez wampirowanie na wszystkich, którzy znajdują się w kręgu jej wpływów.

Instytucje które osiągnęły to najbardziej zaawansowane stadium pasożytnictwa, zaczynają wykazywać cały szereg atrybutów jakie są rodzajem "znaku firmowego" pełni instytucjonalnego pasożytnictwa. Wymieńmy poniżej choćby najbardziej wymowne z nich:

- Kurczenie się. Instytucja taka bez przerwy się kurczy. Dla przykładu, jeśli jest to fabryka lub instytucja edukacyjna, bez przerwy zamyka ona coraz więcej swoich wydziałów, sprzedaje najróżniejsze budynki i własność, wyrzuca pracowników produkcyjnych, kasuje swoje projekty, zawęża budżet, itp. Jeśli jest to państwo, wówczas bez przerwy zamyka ono swoje zakłady przemysłowe, zarządy coraz większej liczby przedsiębiorstw uciekają z niego za granice, jego rząd rozprzedaje wszystko co do niego należy, wydatki na wszystko są ucinane, projekty publiczne są anulowane, itp. Jedyne co w kraju takim nieustannie wzrasta, to podatki, biurokracja, bezrobocie, przestępstwa i bezprawie.

- Sytuacja "czarnej dziury". Instytucja taka zamienia się w rodzaj kosmicznej "czarnej dziury" w której wykonanie jakiegokolwiek "ruchu" staje się już niemal niemożliwe.

(Tj., staje się podobna do systemu gwiazdnego, który bez przerwy podążał ruchem zgodnym z linią najmniejszego oporu, a stąd osiągnął stan astronomicznej "czarnej dziury" - patrz opisy z podrozdziału JB6). Jeśli przykładowo instytucją tą jest całe państwo, wówczas traci ono zdolność do umożliwienia jakiegokolwiek ruchu na swoim terytorium. Dla przykładu, państwo jakie osiągnęło już stan pełnego pasożytnictwa, nie jest w stanie budować niczego, ponieważ jego środowisko legalne jest ogromnie nieprzyjazne dla budowniczych, zaś wszystko w nim zdaje się być zakazane i nawet najprostsze działanie związane jest z koniecznością dosłownego "przebijania się" przez dżunglę zakazów, przepisów, wymagań rządowych, pozwoleń, itp. Wszystko w nim jest też opłacane przez użytkownika, na przekór ogromnie wysokich podatków. Jest ono też paraliżowane przez galopującą stagnację, jako że dokonanie czegokolwiek nowego, co nie leży w codziennej rutynie jego obywateli, napotyka na taki opór ludzki i na tyle przeszkód najróżniejszej natury, że nawet najbardziej przedsiębiorczy i totalitarni dają w końcu za wygraną i zaniechują swoich wysiłków. Całe społeczeństwo takiego państwa jest przygnębione i trudno spotkać w nim obywatela, który byłby zadowolony z życia, roześmiany i nie gotów do narzekania na coś przy każdej nadarzającej się sposobności. Nawet młodzież jest w nim już przesycona pasożytnictwem i nie potrafi zdobyć się na wykonanie czegokolwiek dla idei, dla własnego dobra, czy jako przysługę dla przyjaciół. Młodzież ta wykazuje interesujący "syndrom pasożyta", jaki polega na wypatrywaniu jakiejś natychmiastowej korzyści materialnej dla siebie we wszystkim co czyni i odmawianiu dokonywania czegokolwiek, co korzyści takiej nie obiecuje. Najbardziej intrygującym objawem państwa w pełnym pasożytnictwie jest znikanie w nim wieczorami ludzi na chodnikach dużych miast. W normalnym (totalitarnym) państwie, ulice dużych miast są wieczorami pełne życia, kawiarnie są otwarte, sklepy mają oświetlone wystawy, zaś tłumy ludzi spaceruje po chodnikach, rozmawiając, śmiejąc się i ciesząc życiem. Natomiast w krajach o pełnym instytucjonalnym pasożytnictwie, wieczorami chodniki wielkich miast są niemal całkowicie puste, ich kawiarnie i sklepiki są pozamykane, zaś większość światła jest pogaszona.

- Maksymalizacja niewygody. W pasożytniczych instytucjach wszystko zaczyna działać w taki sposób aby być maksymalnie niewygodne i problematyczne dla ludzi. Zwykłem pracować w całym szeregu instytucji, jakie osiągnęły taki stan pełnego/zaawansowanego pasożytnictwa i muszę przyznać, że praca w nich jest prawdziwą zmorą. Praktycznie wszystko w takich instytucjach jest problemem. Jedyne sprawy jakie mogą w nich zostać załatwione, to te które daje się osiągnąć poprzez wypełnienie typowego formularza i zrealizowanie typowej procedury - jednak broń boże nie wymagają one czyjejs zgody lub podpisu. Nawet w sprawach, które są prawami pracowników, koniecznym jest zmaganie się i walka. Dla przykładu, rozważmy taką prostą sprawę jak wzięcie corocznego urlopu, do którego każdy pracownik ma prawo. Staje się on problemem, ponieważ na przekór, że dany pracownik posiada do niego prawo, ciągle ktoś musi podjąć decyzję aby pozwolić mu udać się na urlop i stąd podpisać kawałek jakiegoś papieru. Oczywiście, w instytucjach o pełnym pasożytnictwie, żaden pasożytniczy kierownik nie chce podjąć odpowiedzialności podpisania czegokolwiek. Wszakże bez przerwy są oni tam "trenowani" w niepodejmowaniu żadnej decyzji. Stąd każdy kierownik wynajduje wymówki aby odmówić podpisania. Wynik jest taki, że nawet najbardziej podstawowe prawo, takie jak prawo do urlopu, dosłownie musi być wywalczone i siłą wydarte z owej instytucji, na przekór że powinno być dawane automatycznie. Stąd liczne prawa jakie pracownicy posiadają, w takich instytucjach nie są przez nich egzekwowane, ponieważ ludzie nie posiadają energii aby przebijać się przez niezliczone bariery jakie stwarzane są w każdym obszarze. Dla przykładu pracownicy nie domagają się zwrotu niewielkich wydatków jakie ponieśli na rzecz instytucji, nie domagają się o płacenie im nadgodzin, oraz wielu z nich nie dopomina się nawet o zwiększenie zarobków. Powodem zawsze przy tym jest, że nie mają oni siły aby walczyć z tymi niezliczonymi przeszkodami jakie zostaną postawione na ich drodze w nawet najbardziej prostych sprawach. Oczywiście, ma to także swoje następstwa. Przykładowo nikt w instytucjach takich nie kwapi się na pracę poza godzinami.

Nikt nie jest też gotowy aby coś zakupić lub uczynić dla dobra danej instytucji. Każdy też pracownik produkcyjny ucieka z niej natychmiast, jak tylko znajdzie jakąś bardziej totalistyczną instytucję.

Po tym jak jakaś instytucja osiągnie to najwyższe stadium instytucjonalnego pasożytnictwa, proces odnowy jest już niemożliwy do przeprowadzenia. Musi ona być odstawiona na boczne tory i pozostawiona aby sama umarła poprzez moralne zaduszenie. **Totalizm usilnie rekomenduje, aby w odniesieniu do instytucji, które już osiągnęły stadium zaawansowanego pasożytnictwa, jak najszybciej zakończyć proces ich agonii poprzez oficjalne ich rozwiązywanie lub zamykanie - i to tak szybko jak to tylko możliwe.** Największy błąd jaki tylko można popełnić w odniesieniu do takich instytucji, to próbować je "ratować" ze względów politycznych. Takie ratowanie kończy się bezpowrotnym topieniem ogromnych funduszy, które instytucja ta szybko marnotrawi, oraz pogłębianiem problemów wynikających z najróżniejszych następstw sztucznego utrzymywania przy życiu instytucji, jaka jest coraz mniej zdolna do wypełniania swoich funkcji.

Intelekt agonalny i śmierć moralna. Te dwa ostatnie stadia, dla instytucji są podobne jak dla indywidualnych osób. Jedyna różnica jest, że większość instytucji posiada większą trudność z wydłużeniem swojego życia jako wampir moralny, niż pojedyncze osoby. Dlatego zwykle nie są one w stanie przedłużyć swojego życia przez tak znaczny okres czasu jak indywidualni pasożyty, a stąd umierają znacznie szybciej. Jedynym wyjątkiem są tutaj instytucje rządowe, które są sztucznie utrzymywane przy życiu przez polityków, nawet jeśli osiągnęły one już stadium intelektu agonalnego, a także na przekór, że nie wypełniają one funkcji do jakich zostały oryginalnie ustanowione - patrz opisy takich sztucznie "ożywianych" instytucji pasożytniczych zawarte w podrozdziale JD4.4. Oczywiście, energia moralna wymagana dla wydłużania życia takich intelektów agonalnych musi być upuszczana z pracowników takich instytucji. Dlatego zatrudnienie w takich instytucjach agonalnych jest rodzajem zmory dla każdego kto w nich pracuje.

W intelektach grupowych, takich jak rodzina, organizacja, fabryka, czy państwo, które osiągnęły już najwyższe (czwarte) stadium instytucjonalnego pasożytnictwa, pasożytnictwo staje się ich "filozofią codzienną". Dzieje się tak, nawet jeśli dana instytucja nie jest świadoma posiadania jakiegokolwiek "codziennej filozofii", lub nawet jeśli oficjalnie instytucja ta ma jakoby wyznawać całkiem odmienną "oficjalną filozofię". Dlatego, należy tutaj zaakcentować, że każda instytucja jaka osiągnęła pełne pasożytnictwo, praktykuje **instytucjonalne pasożytnictwo** na co dzień.

Instytucjonalne pasożytnictwo jest wyjątkowo niebezpieczne, ponieważ wmusza ono pasożytniczą filozofię wszystkim indywidualnym osobom, które znajdują się w sferze wpływów danej pasożytniczej instytucji. Dla przykładu, jeśli instytucjonalne pasożytnictwo jest praktykowane przez kapitana i oficerów jakiegoś statku, wówczas wszyscy marynarze na owym statku są w niebezpieczeństwie zarażenia się tą chorobą moralną. Podobnie jest z pasożytniczymi rodzinami, fabrykami, organizacjami, religiami, państwami i cywilizacjami. Dlatego, jeśli ktoś posiada bardzo słabe fundamenty moralne, jakie wyniósł ze swego domu rodzinnego i ma pecha zatrudnić się na dłuższy czas w jakiejś pasożytniczej instytucji, wówczas osoba taka również staje się pasożytem. (To z tego właśnie powodu młodzi ludzie powinni unikać podejmowania pracy w instytucjach rządowych - szczególnie zaś w tych jakie istnieją już od niepamiętnych czasów, jak np. urzędy podatkowe czy administracje państwowe.) Tak samo dzieje się z pasożytniczymi religiami. Jeśli ktoś ma pecha aby urodzić się w religii, lub przyjąć religię, która jako codzienną filozofię praktykuje instytucjonalne pasożytnictwo, wówczas religia taka dosłownie wmusza pasożytnictwo w owego wiernego. Wynik jest taki, że ogromna większość wyznawców takiej religii, osiąga stadium zaawansowanego pasożytnictwa, kiedy są ciągle jeszcze relatywnie młodzi. Popularna nazwa dla wyznawców takich religii, którzy osiągnęli już stan zaawansowanego pasożytnictwa o religijnym charakterze, to "religijni fanatycy" - patrz podrozdział JC12.3. Jak się okazuje, religijni fanatycy to po prostu ludzie o zaawansowanym stadium

Pasożytnictwa, w których pasożytnictwo to wmuszone zostało im przez religię, jaka uprawia instytucjonalne pasożytnictwo.

Najgorsza sytuacja jest oczywiście, kiedy całe państwo lub nawet cywilizacja osiąga stadium pełnego instytucjonalnego pasożytnictwa. Miałem możliwość obserwowania takich państw. Najbardziej ostatni przypadek jaki jest mi znany, osiągnął stan pełnego pasożytnictwa około połowy lat 1990-tych. W czasach pisania niniejszej monografii państwo to przechodziło przez najróżniejsze złożone procesy socjalne, które dla naukowca jak ja, są wyjątkowo ciekawe do obserwowania i analizy. Dla przykładu, znaczna proporcja młodych ludzi z owego państwa, którzy przeszli przez swój "kryzys nastolatków" najniższego "μ", kiedy ich państwo znajdowało się już w stadium pełnego instytucjonalnego pasożytnictwa, nigdy nie zdołało otrząsnąć się ze swojego stadium "dorastania" (opisanego jako stadium 2 w podrozdziale JD1.2) i nigdy nie osiągnęło już totaliztycznego stadium 3. W wyniku tego, młodzież ta weszła bezpośrednio z ich stadium 2 ("dorastania") w swoje stadium 5 ("pełzającego pasożytnictwa"). Proces ten stał się poważnym problemem owego kraju, bowiem znalazł on się w sytuacji, że musi zająć się raptownie rosnącą liczbą "młodych emerytów" o pasożytniczej filozofii i całkowitym braku odpowiedzialności za swoje działania. Owi "młodzi emeryci", nie tylko że są całkowicie bezproduktywni, ale także wykazują wszelkie pasożytnicze tendencje - jak przestępczość, narkotyki, zbrodnie; nie posiadają też motywacji aby się uczyć lub dokonywać cokolwiek produktywnego. Stanowią oni poważny problem. Innym interesującym zjawiskiem owego państwa o instytucjonalnym pasożytnictwie, jakie to zjawisko może nawet zostać użyte jako atrybut identyfikujący państw, które osiągnęły stan instytucjonalnego pasożytnictwa, jest ucieczka totaliztycznych obywateli za granicę. Państwo jakie obserwuję, w 2000 roku doświadczyło ogromnej emigracji "ucieczkowej" i raptownie straciło najbardziej energicznych, motywowanych, umiejętności i produktywnych ludzi. Właściwie to "sól narodu" uciekała z niego. Interesujące jest, co stanie się z nim w następnej kolejności.

Instytucjonalne pasożytnictwo posiada szczególne znaczenie dla naszej cywilizacji. Powodem jest, że w sytuacji gwałtownie zwiększającej się liczby pasożytów w naszym społeczeństwie, już wkrótce stan takiego instytucjonalnego pasożytnictwa może zostać osiągnięty przez całą naszą cywilizację. To z kolei oznacza, że los ludzkości może faktycznie się potoczyć w dół dokładnie według ścieżki opisywanej w podrozdziale A3.

JD4.4. Zachowanie pasożytniczych instytucji jakim pozwala się na wampirowanie bez końca

Większość instytucji, które osiągnęły już stadium (6) "intelektu agonalnego" i stadium (7) "śmierć poprzez moralne zaduszenie", wcześniej czy później wymiera, zaś ich miejsce zajmowane jest przez nowonarodzone, totaliztyczne instytucje. Istnieje jednak rodzaj grupowych intelektów (tj. instytucji), którym po osiągnięciu stanu "intelektów agonalnych", nie pozwala się umrzeć, stąd wiodą one swoje pasożytnicze życie zawieszane bez końca w stanie "nieprzerwanego stanu agonalnego". Powodem jest, że ludzie, którzy zgodnie z zaleceniami totalizmu powinni pozwolić im umrzeć i zostać zastąpionymi przez intelektu nowe, dla najróżniejszych powodów sztucznie podtrzymują ich życie. Przykłady takich sztucznie ożywianych intelektów grupowych obejmują:

(A) Najróżniejsze instytucje rządowe, które na przekór osiągnięcia stanu agonalnego i na przekór niezdolności do wypełniania nałożonych na nie funkcji, dla których oryginalnie zostały stworzone, są utrzymywane przy życiu w sposób sztuczny przez polityków. Grupa ta obejmuje również i instytucje edukacyjne jakie finansowane są przez rząd.

(B) Najróżniejsze religie, które na przekór przekształcania się w instytucje pasożytnicze, ciągle zmuszają swoich wiernych do podtrzymywania ich istnienia pod groźbą śmierci fizycznej dla ciał, oraz wiecznego potępienia dla ich dusz.

(C) Pasożytnicze kraje, w obrębie jakich znaczna większość intelektów grupowych już praktykuje instytucjonalne pasożytnictwo. Kraje takie nie posiadają wystarczająco dużo totalizacyjnych intelektów aby zrealizować proces odnowy, stąd nieustannie ześlizgują się one w dół w coraz głębsze instytucjonalne pasożytnictwo. Nie mają one innego wyboru niż pozostawać pasożytniczymi na przekór, że większość ich obywateli nie lubi ich pasożytniczego zachowania i opuściła by je natychmiast gdyby miała ku temu jakąkolwiek możliwość.

(D) Całe cywilizacje, jakie osiągnęły instytucjonalne pasożytnictwo. Z moich dotychczasowych badań wynika, że jeśli instytucjonalne pasożytnictwo praktykowane jest przez całą cywilizację, wówczas cywilizacja ta nie jest już w stanie dokonać swojej własnej odnowy i przejść na totalizm. Dlatego coraz głębiej zapada się ona w pasożytnictwo, aż osiągnie stan kiedy dokona własnej samozagłady. Dlatego pasożytnicze cywilizacje, oraz wszyscy ich mieszkańcy, faktycznie z chwilą kiedy wchodzi w stan zaawansowanego pasożytnictwa, mają już na sobie wypisany wyrok samozagłady. Pozostaje jedynie kwestią czasu, jak długo jeszcze pożyją, zanim wyrok ów zostanie wykonany.

Wiele z takich agonalnych intelektów nie otrzymuje szansy aby umrzeć i jest sztucznie podtrzymywana przy życiu niemal w nieskończoność, czyli aż do czasu kiedy uda im się dokonać własnej samozagłady. Oczywiście, ponieważ nie generują one swojej własnej energii moralnej, wampirują one tą energię od tych, którzy znajdują się w ich mocy. Przeanalizujemy więc teraz najważniejsze zagadnienia związane z istnieniem i działalnością takich pasożytniczych instytucji.

Istnieje cały szereg bardzo interesujących procesów jakie mają miejsce w owych instytucjach z nieprzerwanym stanie agonalnym. Najbardziej interesujące z owych procesów obejmują:

1. **Uzasadnienie dla swego istnienia.** Wszystkie długowieczne instytucje pasożytnicze, aby przetrwać przez tak długo w swym nieprzerwanym stanie agonalnym, muszą wynajdować jakieś dobrze brzmiące uzasadnienia dla swojego istnienia, potem zaś muszą wmówić swoim niewolnikom aby uwierzyli w to uzasadnienie. Zgodnie z zasadą używania jedynie niskich emocji, niemal zawsze uzasadnieniem tym jest jakaś forma straszenia. I tak dla przykładu, pasożytnicze kraje najczęściej straszą swoich niewolników/mieszkańców innymi krajami. W tym celu np. wmawiają im, że ich kraj stanowi "jedyne kraje" czy "jedyne rządy", który utrzymuje daną ideologię na ich obszarze, lub utrzymuje daną (jedyną poprawną) religię na owym obszarze, lub utrzymuje wolność owego narodu, lub odstrasza wrogów od tego kraju, itp. Pasożytnicze religie utrzymują swoich wiernych w posłuszeństwie poprzez straszenie ich piekłem, karą Boga, itp. Z kolei pasożytnicze instytucje edukacyjne straszą każdego obrazami kraju lub prowincji bez żadnych możliwości edukowania swoich obywateli. Przedmiot owego straszenia może się różnić, zależnie od okoliczności danej pasożytniczej instytucji. Jednak zasada zawsze pozostaje ta sama: wykorzystywania mocy dostępnej jej maszyny propagandowej aby szerzyć strach przed zmianą i aby utrzymywać poddanych w wierze, że dana instytucja jest "jedyną która może utrzymać ..." cokolwiek jest najbardziej charakterystyczne dla danych poddanych lub dla danej instytucji.

Aby uzasadnić swoje istnienie w przekonujący sposób, takie pasożytnicze instytucje bez przerwy wynajdują najróżniejsze ideologie. W ideologiach tych podkreślają swoje różnice od innych i uwypuklają zagrożenia ze strony owych innych. Ponieważ zaś zawsze istnieje wiele wymówek na jakich takie pasożytnicze ideologie mogą być oparte, nasza planeta jest zapełniona przez najróżniejsze pasożytnicze instytucje, z których każda sformułowała odmienną ideologię i z których każda wpoila strach w swoich poddanych, motywując ich tym strachem aby popierali tą ideologię i utrzymywali tą instytucję przy życiu. W wyniku tego wierzymy, że posiadamy niezliczone ideologie na naszej planecie, oraz że każda z nich jest inna. Dla przykładu, że posiadamy komunistyczną ideologię, socjalistyczną ideologię, religijną ideologię (praktykowaną przez niektóre państwa, jakie utrzymują rządy religijne), demokratyczną ideologię, kapitalistyczną ideologię,

imperialistyczną ideologię, itp. Jednak **w rzeczywistości, na całej naszej planecie istnieje tylko jedna ideologia, mianowicie pasożytnicza, a jedynie metody i narzędzia działania jakimi się ona posługuje w poszczególnych przypadkach wywodzą się z odmiennych źródeł.** (Zauważ, że totalizm nie potrzebuje rozwijać swojej ideologii, stąd ideologie pasożytnictwa nie posiadają konkurenta.) Owe metody i narzędzia jakimi pasożytnictwo się posługuje są wszakże wynikiem okoliczności w jakich dana ideologia się narodziła. Potrzeba uzasadnienia swojego istnienia powoduje więc, że każde pasożytnicze państwo podkreśla wszelkie różnice ideologii jakiej używa, w stosunku do ideologii innych państw. Jednak jeśli ktoś porówna życie w pasożytniczym kraju jaki praktykuje daną ideologię, oraz życie w kraju jaki praktykuje odmienną pasożytniczą ideologię, okazuje się, że wcale nie ma pomiędzy nimi żadnych różnic. W każdym bowiem przypadku w krajach takich panuje opresja, biurokracja, korupcja, braki, zacofanie, chaos, niesprawiedliwość, przestępstwo, itp. W każdym też z nich, ich poddani wiodą tak samo mizerne życie. Jedyne różnice jakie daje się odnotować wynikają z aktualnego stadium w jakim pasożytnictwo danego kraju się znajduje, a stąd z poziomu niemoralności jaki kraj ten właśnie osiągnął.

Oczywiście, wszelkim instytucjom w totaliztycznym stadium swojego cyklu żywego także potrzebne są uzasadnienia dla swojego istnienia, aczkolwiek dla wielu z nich uzasadnienia takie nie muszą nawet być sformułowane na papierze. Uzasadnienia te mogłyby być uważane za ich ideologię. Jednak instytucje totaliztyczne nie muszą przekonywać ludzi, że owe ich ideologie są nadrzędne, oraz że powinny być utrzymywane przy życiu, ponieważ każdy jest szczęśliwym, że takie totaliztyczne instytucje istnieją. Wszakże udzielają one pomocy każdemu, kto jej potrzebuje, lub kto jest z nimi związany.

2. Pozorne odnowy. Pasożytnicze instytucje oczywiście nie są w stanie ukrywać bez końca swojej własnej niekompetencji i niezdolności do spełniania funkcji dla jakich zostały powołane. Dlatego też od czasu do czasu, ci od których ich istnienie jest zależne, denerwują się i starają się je zlikwidować. Aby więc przetrwać owe próby likwidacji, takie pasożytnicze instytucje wypracowały sobie iście diableskie sposoby przekonywania innych, że właśnie rozpoczęły proces własnej odnowy (oczywiście, ponieważ znajdują się już w stanie zaawansowanego pasożytnictwa, faktycznie nie są już w stanie zdobyć się na faktyczną odnowę). Aby wywrzeć wrażenie realizowania takiej odnowy, realizują one zawsze "odnowę pozorną". Pozorna odnowa polega na wykonywaniu całego szeregu działań, które wyglądają jak odnowa, jednak faktycznie które są jedynie pustymi gestami. Dla przykładu instytucje bez przerwy mogą dokonywać własnej "reorganizacji". Jednak jeśli ktoś uważnie prześledzi ową "reorganizację", okazuje się, że nigdy nie usuwa ona pasożytniczego kierownictwa, a jedynie albo przesuwa określonych kierowników na odmienne pozycje, albo też zmienia nazwy jakie ich pozycje noszą. Z kolei pasożytnicze kraje mogą mieć przykładowo dwie partie, które dla pozorowanej odnowy zamieniają się stołkami, chociaż ich politycy pozostają ci sami i tak samo pasożytniczy. (Obie te partie z taką samą zaciętością będą przy tym niszczyły wszelkie młode totaliztyczne partie, jakie mogłyby się narodzić i rozpocząć proces faktycznej odnowy.) Partie te mogą też ogłosić wybory, jednak dać narodowi wybór tylko ich własnych kandydatów, którzy poprzednio rządzą już krajem i doprowadzili go do ruiny. Mogą też dokonywać posunięć propagandowych, które pozornie wyglądają jak odnowa, jednak które jedynie polegają na zmianie nazw i haseł.

3. Eskalująca opresja. Ponieważ wszelkie pasożytnicze intelekty potrzebują niewolników, od których mogą wampirować wszystko co niezbędne im do życia, zawsze produktem ubocznym takiego sztucznie przedłużanego życia agonalnych intelektów jest galopująca opresja. Przywileje są stopniowo odbierane ludziom którzy są "własnością" danej pasożytniczej instytucji, podziały społeczne są wprowadzane lub powiększane, kasty i klasy są tworzone i uwypuklane, nowe więzienia budowane, policja jest mnożona, zaś szpiegowanie na poddanych jest nasilanie, itp. Interesującą obserwacją jakiej zdołałem dokonać, to że totaliztyczne kraje zawsze stopniowo zwiększają wolny czas swoich obywateli - znaczy zwiększają długość weekendów, zwiększają ilość świąt i długość

urlopów swoich pracowników, it. Z kolei pasożytnicze kraje, wśród innych rozlicznych sposobów opresji swoich obywateli, zawsze zmniejszają ilość wolnego czasu tych obywateli, mianowicie wydłużają ilość dni pracy w tygodniu, zmniejszają długość płatnych urlopów, usuwają wolne soboty, kasują święta publiczne, itp.

4. Istnienie jako wampirów moralnych. Aby uzupełniać energię moralną jakiej owe pasożytnicze instytucje nie są w stanie gromadzić samemu, zaczynają one bez przerwy wysysać tę energię od każdego kto wpada w ich moc. Dla przykładu, pasożytnicze instytucje rządowe wysysają tę energię od swoich pracowników. Z kolei pasożytnicze kraje rabują ją od swoich obywateli.

5. Zwiększanie kosztów utrzymywania kierownictwa. Takie pasożytnicze instytucje zawieszane w nieprzerwanym stanie agonalnym, wykazują tendencję aby bez przerwy powiększać swoje "kierownictwo" (tj. "głowę"), kosztem swoich "poddanych" (tj. "ciała"). Dla przykładu pasożytnicze rządy bez przerwy powiększają swój aparat rządowy, wielkość rządzącej oligarchii - znaczy liczbę ministrów i wielkość parlamentu, liczbę sił policyjnych, liczebność biurokratów, itp. Wynik jest taki, że aby utrzymać tę coraz bardziej anormalną "głowę", ciało musi dostarczać coraz większej liczby zasobów. Jeśli więc dana instytucja jest przez kogoś finansowana, wówczas instytucja ta każdego roku będzie domagała się większego finansowania, na przekór, że stopniowo zawęży ona swoje działanie. Jeśli zaś jest to pasożytniczy kraj, wówczas bez przerwy będzie zwiększał on swoje podatki, nakładał taryfy i opłaty, czynił wszystko "płacone przez użytkowników", sprzedawał rządową własność, wycofywał fundusze z projektów publicznych i kierował je na finansowanie rządzącej oligarchii, kasował rządowe zamówienia i plany publicznych wydatków, itp.

6. Zbiorowe decyzje. Pasożytnictwo zaczyna się w momencie, kiedy ktoś zrzuca z siebie osobistą odpowiedzialność. W miarę też swego pogłębiania, pasożyci coraz bardziej panicznie boją się ponosić jakąkolwiek odpowiedzialność i zrzucają ją na kogoś lub coś innego. Dlatego też w pasożytniczych instytucjach wszyscy kierownicy unikają podjęcia jakiegokolwiek decyzji. Powodem jest, że panicznie boją się wzięcia odpowiedzialności za wyniki tej decyzji. Wszakże, jeśli z decyzji tej wyniknie cokolwiek niepożądanego, jak zwykle w życiu się zdarza, oskarżenie spadnie na głowę tego co podjął decyzję i w ten sposób mógłby utracić on swoją pozycję w pasożytniczej hierarchii. Dlatego pasożytnicze instytucje wymyśliły "decyzję zbiorową" - znaczy decyzję podjętą przez specjalnie powołaną dla tego celu grupę ludzi. Grupa ta nazywana jest odmiennie dla każdej pasożytniczej instytucji: panel, komitet, rada nadzorcza, sejm, itp., jednak jej funkcja zawsze pozostaje ta sama: zwalnianie kierownictwa z odpowiedzialności za podjęcie decyzji. W przypadku decyzji grupowej, cokolwiek niepożądanego z niej wyniknie, wina zawsze jest zwalana na ową grupę - znaczy na nikogo w szczególności. Dlatego też, w miarę jak pasożytnictwo danej instytucji się pogłębia, liczba decyzji jakie podejmowane są przez grupy decyzyjne również wzrasta. W instytucjach o pełnym pasożytnictwie, praktycznie żadna decyzja nie jest podejmowana poza grupami decyzyjnymi. W ten sposób pozycje kierownicze w owych instytucjach są całkowicie figuratywne. Kierownictwo to opłacane jest za podejmowanie decyzji i za przyjmowanie odpowiedzialności za ich wyniki, jednak faktycznie to żaden z nich nie podejmuje jakiegokolwiek decyzji i przerzuca całą odpowiedzialność za owe decyzje na najróżniejsze grupy i komitety.

Badania nad takimi pasożytniczymi instytucjami w stanie agonalnym, jakim nie pozwala się umrzeć, są ogromnie interesujące i bardzo ważne. Są one wszakże w stanie odpowiedzieć dlaczego cywilizacje, które osiągnęły stan takich intelektów, nie są już zdolne do samodzielnego powrotu do totalizmu, a jedynie wegetują jako pasożyci aż do czasu, kiedy uda im się z powodzeniem dokonać samozagłady. Niestety, takie badania są bardzo nieprzyjemne i niebezpieczne. Wszakże badający musi stać się częścią takiej upadającej instytucji i musi wystawić siebie na wszystkie formy eksploatacji, prześladowań i niewolniczenia, jakie owa instytucja wywiera na każdego, kto znajdzie się w jej mocy. Musi także być gotowy aby wraz z ową instytucją pójść na dno. Sytuacja dokonującego takich

badan trochę więc przypomina sytuację badacza paniki, który dla lepszego przyglądnięcia się panikującym ludziom zaciągnął się na dziurawy statek, który z całą pewnością wkrótce zatoni. Jest więc jedynie kwestią czasu, kiedy owo zatonięcie nastąpi i czy podczas spowodowanej nim paniki dany badacz zdoła uratować swoje obserwacje, czy też pójdzie z nimi na dno.

JD5. Poziomy zaawansowania wyrafinowanego pasożytnictwa

Wyrafinowane pasożytnictwo różni się pod wieloma względami od prymitywnego pasożytnictwa. Przykładowo, jest ono już filozofią "formalną" jakiej trzeba się dopiero nauczyć, a nie filozofią "naturalną" czy "spontaniczną" tak jak prymitywne pasożytnictwo. Dokładnie wie też już o karach oczekujących za łamanie praw moralnych i obawia się tych kar. Dlatego wyrafinowani pasożyty zmuszeni są przez ów strach przed karami do albo przestrzegania praw moralnych, albo też do obchodzenia ich naokoło. Z kolei, ponieważ nie łamią oni zwyczajnie praw moralnych, tak jak czynią to prymitywni pasożyty, nie przechodzą oni też przez te same stadia pasożytnictwa. Dlatego w niniejszym podrozdziale przeanalizowane zostanie przez jakie stadia moralnego rozkładu przechodzą wyrafinowani pasożyty, oraz co będzie charakteryzowało owe stadia.

JD5.1. Poziomy zaawansowania wyrafinowanego pasożytnictwa u indywidualnych ludzi

Prymitywne pasożytnictwo można by nazwać filozofią "naturalną", ponieważ jej wyznawcy praktykują ją w sposób naturalny podążając za chwilowymi impulsami swoich uczuć i zwyczajnie ulegając lenistwu oraz przyjemnościom nieróbstwa. Tymczasem wyrafinowane pasożytnictwo jest już filozofią formalną, której wyznawcy muszą dopiero uczyć się zasad tej filozofii - tj. nie są w stanie jej realizować w sposób "naturalny" pod wpływem chwilowych impulsów. Dlatego odwrotnie niż to jest w przypadku prymitywnego pasożytnictwa, wyznawcy wyrafinowanego pasożytnictwa muszą wypełniać kilka warunków wstępnych, mianowicie:

A. Muszą oni urodzić się i żyć w cywilizacji, która już od dawna praktykuje instytucjonalne pasożytnictwo i stąd która od najmłodszych lat naucza swoich obywateli wzorców pasożytniczego postępowania. Warto przy tym zauważyć, że ponieważ pasożytnictwo jest śmiertelną chorobą moralną która zawsze kończy się samozagładą, **cywilizacja która jako całość praktykuje instytucjonalne pasożytnictwo jest cywilizacją śmiertelnie chorą**, jakiej choroba wyraża się zboczeniami moralnymi. O cywilizacji takiej można więc powiedzieć to samo co o osobach praktykujących pasożytnictwo, a więc że ma "trędowatego ducha", lub że jest cywilizacją z "robaczywym duchem". Można też o niej powiedzieć, że jej dni są już policzone, chociaż w rzeczywistości cywilizacje pasożytnicze ciągle mogą przetrwać nawet miliony lat, zanim uruchomią swoją samozagładę.

B. Ich cywilizacja musi doskonale wiedzieć o istnieniu praw moralnych, wiedzieć o karach za łamanie tych praw, oraz znać najróżniejsze sposoby obchodzenia tych praw naokoło. Stąd jej młodzi obywatele od samego początku są indoktrynowani, że w życiu należy obchodzić prawa moralne naokoło, oraz instruowani jak to czynić. Dlatego w cyklu filozoficznym ludzi z tego społeczeństwa nie będzie już istniał okres totalistycznego życia.

C. Ich cywilizacja albo nie wie o istnieniu prawa moralnego, że "każdy ponosi osobistą odpowiedzialność za wyniki wszelkich zdarzeń na jakie posiada wpływ i jakie zachodzą w jego/jej obecności", albo też ignoruje działanie tego prawa moralnego. W rezultacie, każdy obywatel tej cywilizacji już od najmłodszych lat zwala z siebie osobistą odpowiedzialność za cokolwiek.

D. Ich cywilizacja posiada już "wbudowane" w nią zachowania i instytucje, które umożliwiają każdemu jej członkowi nie przyjmowanie za nic osobistej odpowiedzialności. Przykładowo wszelkie zarządzanie w niej jest realizowane wyłącznie na zasadzie "demokratycznej", w której nikt nie bierze już za nic odpowiedzialności, podczas gdy całą odpowiedzialność za wszystko przejmą na siebie powołane w tym celu instytucje. Np. jeśli ktoś jest w jakichkolwiek kłopotach, istniała będzie instytucja jaka miała będzie na celu wyciągnięcie ich z tych kłopotów, tak że żaden indywidualny obywatel nie będzie zobowiązany do udzielania jakiegokolwiek pomocy innemu obywatelowi. Itp., itd. Od najmłodszych lat obywatele tej społeczności będą więc trenowani w nie przyjmowaniu na siebie za nic osobistej odpowiedzialności. Wszakże społeczeństwa praktykujące instytucjonalne pasożytnictwo nie wiedzą co to takiego osobista odpowiedzialność. To zaś spowoduje, że w ich cyklu filozoficznym nie zajdzie już potrzeba zaistnienia "wydarzenia wyzwającego pasożytnictwo" które zrzuca odpowiedzialność z barków indywidualnych ludzi.

E. Ich cywilizacja musi być cywilizacją ateistyczną. Stąd nie posiadają oni posiadali religijnego motywu takiego jak totaliści aby wypełniać wszystkie prawa moralne i przypadkiem nie usiłować obchodzić ich naokoło.

W wyniku działania powyższych warunków wstępnych, wyrafinowani pasożyci nie podążają więc już tą samą ścieżką upadku moralnego jak czynią to prymitywni pasożyci. Dlatego wyrafinowane pasożytnictwo będzie charakteryzowało się odmiennymi stadiami przez jakie przechodzi ono swoją chorobę moralną. Omówmy teraz te z owych stadiów wyrafinowanego pasożytnictwa jakie dotychczas udało się już zidentyfikować.

1. **Stadium produktywne** (zabijania produktywności). Jest ono stadium normalnego pasożytniczego życia. W społeczeństwie praktykującym wyrafinowane pasożytnictwo jest ono odpowiednikiem dla "totalistycznego okresu życia" u dzisiejszych mieszkańców naszej planety. W tym stadium wyrafinowani pasożyci początkowo wypełniają większość praw moralnych, chociaż nie dokonują tego z przekonania tak jak to czynią totaliści, a z wyrachowania - ponieważ zgodnie z ich kalkulacjami mniej wysiłku wymaga ich wypełnienie niż obejście naokoło. Jedynie więc obchodzą oni naokoło te prawa moralne jakie stoją na drodze do ich celów osobistych. Dlatego w tym stadium początkowo są oni produktywni, generują energię moralną, zaś niektórzy z nich mogą nawet osiągać relatywnie wysokie wartości swojego "μ". Są też w stanie dawać swój wkład w społeczeństwo niemal tak samo jak czynią to niektórzy totaliści. Ponieważ jednak wypełniania praw moralnych dokonują oni bez przekonania i z czystego wyrachowania, w przeciwieństwie do totalistów wymagają oni stromej hierarchii, ciągłego nadzoru, oraz społeczeństwa, które zamienia ich w niewolników. Jeśli więc nie zostają jakoś zmuszeni do pracy, z rozkoszą będą oddawali się leniuchowaniu.

W tym stadium, owi produktywni pasożyci bez przerwy poddawani są wpływowi i demoralizującemu przykładowi ze strony bardziej od nich podupadłych pasożytów, będących już w bardziej zaawansowanym stadium swojej choroby moralnej. Nawet więc jeśli początkowo relatywnie często wypełniają prawa moralne, demoralizujący przykład płynący od owych bardziej już podupadłych pasożytów wywiera na nich nieustanny nacisk aby obchodzili owe prawa coraz częściej, oraz aby zwalali na innych swoje obowiązki. Wynik tego nacisku jest taki, że z czasem stopniowo pozbywają się swoich obowiązków i zamiast obchodzić tylko niektóre prawa moralne, praktycznie zaczynają obchodzić niemal wszystkie, poruszając się coraz bardziej stromo w dół pola moralnego. W wyniku tego produktywność ich działań stopniowo zanika.

2. **Stadium bezproduktywne** (zabijania aktywności). Jest to stadium zwyrodniałego życia. W społeczeństwie praktykującym wyrafinowane pasożytnictwo jest ono odpowiednikiem dla "stadium filozoficznego pełzania w pasożytnictwo" u dzisiejszych mieszkańców naszej planety - patrz opisy z podrozdziału JD4.2. To stadium rozpoczyna się, kiedy dany wyrafinowany pasożyt tak bardzo nawyka do obchodzenia praw moralnych i do zrzucania na innych swoich obowiązków, że traci on wszelką motywację aby poruszać

się w kierunku innym niż linia najmniejszego oporu intelektualnego. Z kolei nie będąc w stanie wygenerować w sobie żadnej motywacji, traci on chęć do aktywnego dokonania czegokolwiek. W ten sposób stopniowo staje się całkowicie beczynny. Po zaprzestaniu zaś swojej aktywności, przestaje zarówno generować własną energię moralną, jak i traci właściwą ocenę sytuacji. Dlatego, zamiast być w stanie właściwie ocenić swoje postępowanie i określić czy powinien przestrzegać czy też obchodzić określone prawa moralne, taki pasożyt zaczyna obchodzić naokoło wszystkie prawa moralne, lub nawet łamać niektóre z tych praw. To zaś, połączone z niemożnością generowania samemu jakiegokolwiek energii moralnej, stopniowo zrównuje jego stan z pełnym prymitywnym pasożytnictwem (tj. najwyższym 4-tym stadium prymitywnego pasożytnictwa, opisywanego w podrozdziale JD4.2).

Po zaawansowaniu tego stanu, "μ" takich pasożytów szybko spada do bardzo niskiego poziomu. Stają się więc oni agresywni, impesywni, nieracjonalni i niemożliwi do współżycia. Na dodatek będą niemal zawsze beczynni, ponieważ zupełnie utracą zdolność do samodzielnego wykonania jakiejś pożytecznej pracy bez bycia nadzorowanym i zmuszonym do tego. Dla tych powodów pozostali pasożyty nie będą mieli innego wyjścia niż przenieść ich do specjalnych "instytucji rehabilitacyjnych" będących czymś w rodzaju "obozów pracy", w jakich spędzają pozostały im jeszcze czas życia. W obozach tych znajdował się będzie znaczny procent takiego pasożytniczego społeczeństwa, być może nawet około połowy wszystkich żyjących obywateli pasożytniczej cywilizacji. W przypadku naszej planety - jeśli osiągnie ona stadium wyrafinowanego pasożytnictwa instytucjonalnego, obozy takie będą przyszłościową wersją naszych obecnych "domów starców", jednak poszerzonych o sporo elementów "obozów koncentracyjnych". Przykładowo ich rozmiary oraz gęstość upakowania pensjonariuszy muszą zostać odpowiednio zwielokrotnione, aby pomieścić wszystkich tych, którzy osiągną już ów końcowy poziom moralnego zwyrodnienia. Muszą też być ogrodzone i strzeżone przez wartowników. Ponadto ich dzienne rozkłady zajęć będą zmuszone objąć także wielogodzinną wymuszaną i ściśle nadzorowaną pracę produkcyjną wszystkich ich pensjonariuszy, jaka umożliwi im stanie się samowystarczalnymi pod względem ekonomicznym, a stąd tolerowanymi przez pasożytnicze społeczeństwo.

3. Intellekty agonalne i śmierć moralna. Ponieważ tacy bezproduktywni pasożyty nie są w stanie wygenerować jakiegokolwiek energii moralnej, jednocześnie zaś z uwagi na pasożytniczy charakter społeczeństwa jakiego są członkami, nikt nie pozwala im wampirować na swojej energii, relatywnie szybko w swoich instytucjach rehabilitacyjnych osiągają oni stan śmierci moralnej poprzez moralne zaduszenie z braku energii moralnej. Oczywiście, aby nadażyć z pozbywaniem się ciał owych licznych pensjonariuszy, którzy osiągną ostateczny koniec swojego cyklu filozoficznego, a z którymi ich pasożytnicze rodziny nie będą chciały mieć nic wspólnego, owe instytucje rehabilitacyjne będą zmuszone posiadać także własne krematoria.

Powinno zostać odnotowane, że przebieg wydarzeń w wyrafinowanym pasożytnictwie jest odmienny niż w pasożytnictwie prymitywnym. Jednak wynik końcowy jest dokładnie taki sam. W obu tych wersjach pasożytnictwa, dotknięte nimi intelekty doświadczają ten sam los zostania najpierw całkowicie sparaliżowanymi, ponieważ poprzez podążanie zawsze po linii najmniejszego oporu intelektualnego z czasem tracą oni zdolność do generowania z siebie jakiegokolwiek motywacji. Ponieważ w wyniku tego paraliżu tracą one także zdolność do generowania potrzebnej im do życia energii moralnej, wkrótce po tym muszą one umierać z powodu moralnego zaduszenia owym brakiem energii moralnej.

Istnienie wyrafinowanego pasożytnictwa, które nie łamie praw moralnych a ostrożnie obchodzi je naokoło, wymaga udoskonalenia naszej terminologii na temat co jest zachowaniem "moralnym" lub "niemoralnym". Zgodnie z definicją przytoczoną w podrozdziale JA2, "moralny" oznacza **"konsystentny w skrupulatnym wypełnianiu praw moralnych"**. Natomiast przez wyrażenie "niemoralny" należy rozumieć **"notorycznie łamiący prawa moralne"**. W świetle tych definicji, "moralni" lub "niemoralni" mogą być tylko ci, co albo wypełniają, albo też łamią prawa moralne, nie zaś ci, co obchodzą je naokoło. Przykładowo, w obecnej chwili na Ziemi wszyscy jesteśmy w mniejszym lub większym stopniu "niemoralni", a to z prostej przyczyny, że nie uznajemy praw moralnych i łamiemy je nagminnie w swoim postępowaniu. Owo nieuznanie praw moralnych i ich nagminne łamanie, niestety następuje również i przez osoby głęboko religijne. Wszakże jeśli sprawę rozważyć z naukową ścisłością i dokładnością, jak dotąd żadna religia na Ziemi nie uświadamiała ludziom istnienia praw moralnych, nie definiowała ich działania i nie zawierała skrupulatnych wytycznych w jaki sposób je przestrzegać (aczkolwiek wiele religii zawiera charakterystyczny dla nich zbiór wymogów religijnego postępowania, część z zaleceń którego może luźno pokrywać się z treścią praw moralnych).

Jak więc zakwalifikować wyrafinowanych pasożytów. Wszakże ani nie wypełniają oni praw moralnych, nie mogą być kwalifikowani jako "moralni". Nie łamią też tych praw, nie mogą być kwalifikowani jako "niemoralni". Do ich opisu konieczne jest więc wprowadzenie jeszcze jednego wyrażenia. Totalizm nazywa ich "pseudo-moralni". Zwrot "pseudo-moralny" oznacza więc kogoś kto "ani nie wypełnia skrupulatnie praw moralnych, ani też brutalnie ich nie łamie, a ostrożnie obchodzi je naokoło". Kogoś kto jest pseudo-moralny nie daje się więc opisać ani wyrażeniem "moralny" ani też wyrażeniem "niemoralny". Stąd też, jeśli przyjdzie nam mieć do czynienia z jakąś pseudo-moralną istotą, (np. z jednym z szatańskich pasożytów omawianych w podrozdziale A3), wówczas przy naszym dotychczasowym systemie pojęciowym nie potrafimy się zdecydować jaka naprawdę istota ta jest. (Proszę odnotować, że instynktownie takie pseudo-moralne intelekty zwykle są odbierane jako "szatańskie" przez totalistów - którzy dobrze wsłuchują się w swoje sumienie, oraz jako "dobre" przez prymitywnych pasożytów - którzy nie słuchają swojego własnego sumienia.)

Ja posiadałem rzadką możliwość świadomego mienia wielokrotnie do czynienia z wyznawcami wyrafinowanego pasożytnictwa (tj. z "szatańskimi pasożytami" z UFO opisywanymi w podrozdziale A3). Dokonałem też porównania ich moralności z moralnością "niemoralnych" ludzi. Jak się okazuje, dla wyrafinowanych pasożytów wartość "współczynnika zakłamania (ϕ)" opisywanego w podrozdziale JB7.2, osiąga poziom $\phi=180$ stopni. Tymczasem dla zwyczajnych ludzi jakich wypowiedzi analizowałem, nawet jeśli okazywali się oni bardzo niemoralnymi, współczynnik ten szacowany mógł być jako zazwyczaj nie przekraczający $\phi=90$ stopni, zaś wartość zbliżoną do $\phi=180$ stopni osiągał on jedynie w wypowiedziach niektórych wyjątkowo notorycznych polityków (np. dyktatorów). Powyższe szacunkowe porównanie wartości "współczynnika zakłamania" u wyrafinowanych pasożytów i u niemoralnych ludzi prowadzi do stwierdzenia, że pseudo-moralność jest gorsza od niemoralności. Stwierdzenie to może zostać wyrażone w formie ogólniejszego prawa jakie zdaje się obowiązywać w zakresie pseudo-moralności, a jakie stwierdza, że **"praktykowanie pseudo-moralności prowadzi do ilościowo większych odchyień od postępowania moralnego niż praktykowanie niemoralności"**. Sprawdzanie się tego prawa w praktyce najprawdopodobniej wynika z braku skali odniesienia. Istoty które praktykują pseudo-moralność nie mają skali porównawczej co do wielkości zła jakie sobą wyrządzają i co do szkodliwości tego zła dla innych. Stąd nieustannie powiększają oni to zło niemal w nieskończoność. Natomiast ludzie, którzy praktykują niemoralność, zwykle doskonale sobie zdają sprawę zarówno z ilości wyrzadanego przez siebie zła, jak i ze szkodliwości tego zła dla ludzi nim dotkniętych. Aby zilustrować to na przykładzie, rozważmy ziemską wersję pseudo-moralności, czyli tzw. "przestępców w białych kołnierzykach". Gdybyśmy przeformułowali dla tych przestępców

poprzednie stwierdzenie o pseudo-moralności, tak aby odnosiło się ono do nich, wówczas wynikowe sformułowanie stwierdzałoby: "praktykowanie pseudo-prawości prowadzi do ilościowo większych nadużyć niż praktykowanie przestępczości". Praktycznie to oznacza, że przestępcy w białych kołnierzykach sprzeniewierzają miliony, podczas gdy to co rozkradają zwykli złodzieje w porównaniu z ich łupami stanowi jedynie grosze. Na dodatek zwykli złodzieje zazwyczaj w końcu zostają złapani i ukarani, podczas gdy przestępcom w białych kołnierzykach w świetle prawa ich sprzeniewierzenia uchodzą najczęściej na sucho. (Chociaż zawsze są oni w końcu dopadani przez działanie praw moralnych jakie łamią przy okazji obchodzenia naokoło praw ludzkich.)

JD6. Następstwa pasożytnictwa

Szerzenie się pasożytnictwa wśród ludzi powoduje określone następstwa. Niniejszy podrozdział stara się omówić najważniejsze z nich.

JD6.1. Pasożytnicze inklinacje kobiet

Interesującym zjawiskiem jakie bez trudu daje się obecnie zaobserwować, to że kobiety w znacznie wyższym stopniu niż mężczyźni wykazują jakby naturalne predyzpozycje aby wpadać w pasożytnictwo i aby wieść pasożytniczy tryb życia. Gdyby starać się opisać filozoficzne predyzpozycje mężczyzn i kobiet w świetle tego co dotychczas wiadomo nam na temat totalizmu i pasożytnictwa, możnaby stwierdzić, że obie te płcie typowo balansują na krawędzi pomiędzy tymi dwoma filozoficznymi skrajnościami. Jednak mężczyźni zwykle w balansie tym wykazują tendencję do osiągania równowagi trwałej, natomiast kobiety typowo wykazują tendencję do równowagi nietrwałej. To zaś oznacza, że kobiety znacznie łatwiej wytrącić z tego balansu i skierować na drogę pasożytnictwa, niż mężczyźni. Taka sytuacja wprowadza dla nas określone konsekwencje, na jakie niniejszy podrozdział stara się choćby zwrócić uwagę czytelnika.

Aczkolwiek generalizowanie nigdy nie sprawdza się w każdym indywidualnym przypadku, a stąd w wielkim świecie istnieje sporo bardzo specjalnych kobiet, do których nie odnosi się to na co usiłuję zwrócić uwagę w niniejszym podrozdziale, ciągle możliwe jest wprowadzenie modelu jaki dałoby się nazwać "typową kobietą". Taka "typowa kobieta" odznacza się całym szeregiem typowych cech, jakich niektóre przykłady obejmują m.in.:

- Większa od mężczyzn zmienność poglądów, impulsowość, oraz kierowanie się w życiu głównie uczuciami zamiast logiką i rozumem. Dla przykładu, tylko reklamówki adresowane do kobiet są w stanie zwiększyć swoją efektywność jeśli zawierają slogan w rodzaju "ponieważ jesteś tego warta".

- Wyższa podaność kobiet na poddawanie się nakazom i na skrupulatne wykonywanie poleceń z góry, bez faktycznego przebadania moralnej zawartości owych nakazów (stąd zapewne bierze się owo staropolskie przysłowie "gdzie diabeł nie może tam kobietę wyslij). Przykładowo jest powszechnie znaną wiedzą ludową, że mężczyźni znacznie bardziej niż kobiety są skłonni nie wypełnić rozkazów swoich przełożonych, jeśli mają moralną wątpliwość co do właściwości tych rozkazów. To zapewne powoduje że kobiety bardziej od mężczyzn m.in. poddają się telepatycznym rozkazom szatańskich pasożytów z UFO zalecającym np. "kpij z UFO, nigdy nie wierz że wehikuly te istnieją, ani nie miej nic do czynienia z ludźmi którzy badają UFO". (Prawdopodobnie właśnie dzięki posłuchowi dla tego telepatycznego nakazu, niemal nie istnieje takie coś jak "żeński badacz UFO".) Dlatego aby wykryć co zawierają telepatyczne nakazy jakimi okupujący Ziemię szatańscy pasożyty nieustannie bombardują naszą cywilizację, wystarczy jedynie odnotować jakie obszary standardowo nie są badane przez kobiety, chociaż niektórzy mężczyźni je zgłębiają (np. badania UFO czy darmowej energii), oraz realizowaniu czego

kobiety standardowo się oddają z dużym uporem chociaż gro mężczyzn ich unika (np. ćwiczenia duchowości, czy wywoływanie duchów).

- Brak ambicji twórczych i chęci do zmienienia niedoskonałego świata jaki się zastało. To właśnie z powodu owego braku ambicji twórczych, kobiety są doskonałymi konserwatorami tradycji, jednak kiepskimi innowatorami. Stąd niewiele kobiet śledzi najnowsze osiągnięcia w nauce i technice, czy sprawdza zasadność nowych idei w rodzaju Konceptu Dipolarnej Grawitacji czy totalizmu. Ponadto niewiele kobiet na świecie może poszczycić się wkładem w przyszłość naszej cywilizacji, typu wkładu danego przez Ałę Byron, czy Marię Curie-Skłodowską. Tymczasem taki wkład jest dosyć typowy wśród męskich badaczy.

- Brak dbałości o prawdę czy o słowo honoru, połączona z wysoką tendencją do takiego przekręcania faktów i do takiego obracania kota ogonem, aby te najlepiej służyły chwilowym interesom danej kobiety, oraz do następnego wypierania się wszystkiego co tylko przestaje służyć ich interesom. Ta predyspozycja powoduje, że same kobiety zwykle nie pozwalają aby na nich polegać, oraz że wiedza ludowa nie zaleca aby polegać na ich słowie.

- Brak podatności na wpływ nadrzędnych idei w rodzaju konieczności walki o wolność, niepodległość, sprawiedliwość, prawdę, itp. Stąd nie ma wielu kobiet takich jak Joanna D'Arc, zaś większość istotnych zmian na naszej planecie została wprowadzona przez mężczyzn.

- Lubowanie się kobiet w przyjemnościach życia, w dogadzaniu sobie, w smacznym jedzeniu, w zasobności materialnej, w błyskotkach i klejnotach, oraz przedkładanie tych materialistycznych stron życia nad ideałami czy postępem. Przykładowo obecnie młode dziewczęta znacznie łatwiej niż młodzi chłopcy wpadają w nałóg palenia czy alkoholizmu.

Z całą pewnością właśnie powyższe cechy typowych kobiet zdecydowały, że szatańscy pasożyci z UFO starają się obecnie przetransformować cywilizację ludzką w cywilizację wyłącznie kobiecą (po szczegóły patrz opisy z podrozdziału A3).

Równowaga nietrwała, jaką powyższe cechy nadają kobietom w ich balansie pomiędzy totalizmem i pasożytnictwem, wprowadza określone następstwa, z których powinniśmy przynajmniej zdawać sobie sprawę, jeśli nie uwzględniać je w swoich działaniach i badaniach. Przykładowo kobiety znacznie łatwiej niż mężczyźni zapoczątkowują wpadanie w pasożytnictwo, zaś po jego zapoczątkowaniu znacznie szybciej od mężczyzn osiągają stan pełnego pasożytnictwa. Stąd wymagają one znacznie większego nadzoru i dyscypliny na podatnych etapach swego życia (szczególnie zaś podczas dorastania), niż mężczyźni. Nie jest też wskazane aby wystawiać je na wpływ pasożytniczego otoczenia czy pasożytniczych rówieśniczek. Zapewne intensywniej od mężczyzn kobiety powinny być chronione przed doświadczaniem wydarzeń wyzwających wpadanie w pasożytnictwo (opisywanych w podrozdziale JD4.1), zaś w przypadku nieuchronności takich doświadczeń, bardziej niż mężczyznom potrzebne jest im wsparcie i ukierunkowanie filozoficzne. Bardziej też niż mężczyznom potrzebna jest im edukacja moralna (np. znajomość totalizmu), tak aby wiedziały o moralnych niebezpieczeństwach jakie na nie czyhają. Kobiety też znacznie łatwiej niż mężczyźni poddają się telepatycznemu manipulowaniu, co oznacza że szatańscy pasożyci wykorzystują je szerzej od mężczyzn dla osiągania swoich niecznych celów. (Przykładowo większość konstruktywnych badaczy UFO najzacieklejsze ataki otrzymuje właśnie od swoich partnerek.) Należy też pamiętać, że kobiety reprezentują ponad połowę populacji naszej planety, stąd znacząco przyczyniają się one do ciężenia cywilizacji ludzkiej w kierunku instytucjonalnego pasożytnictwa. Oczywiście wszystko co tutaj stwierdzone, wcale nie reprezentuje żadnych nowych rewelacji, bowiem wiedza ludowa wie o tym już od tysiącleci i przekazuje nam tą wiedzę w najróżniejszych formach (aczkolwiek w ostatnich czasach podjęcie jakiegokolwiek rzeczowej dyskusji faktów na ten temat jest natychmiast terroryzowane przez ruch feministyczny). Jednak totalizm dodał do tej wiedzy ludowej zupełnie nową jakość, bowiem zaczął ujawniać mechanizm jaki prowadzi do takiego stanu

rzeczy, a stąd zaczął wyjaśniać "dlaczego" tak się dzieje, oraz jakie mechanizmy stoją za tymi zjawiskami. Stąd zaś jest już tylko mały krok do wypracowania efektywnych metod zapobiegania owym niepożądanym zjawiskom.

JD6.2. Podstawowe atrybuty instytucjonalnego pasożytnictwa

Każda instytucja jaka opanowana zostaje całkowicie przez pasożytów, a stąd jaka zaczyna praktykować instytucjonalne pasożytnictwo, wykazuje całą gamę unikalnych atrybutów, które różnią się od tych charakteryzujących totalizacyjne instytucje. W niniejszym podrozdziale zamierzam wymienić i objaśnić najważniejsze atrybuty instytucji jakie praktykują instytucjonalne pasożytnictwo. Czytelnik, który zatrudni się w takiej instytucji, lub ją odwiedzi, będzie więc w stanie łatwo rozpoznać ich atrybuty, oraz otrzyma ostrzeżenie, że ma do czynienia właśnie z pasożytniczą organizacją. Oto więc podstawowe atrybuty organizacji które praktykują instytucjonalne pasożytnictwo.

1. **Ciężka "głowa"** (tj. nadmiernie rozdęte kierownictwo i biurokracja). Każda organizacja jaka praktykuje instytucjonalne pasożytnictwo, zawsze z czasem zaczyna wytwarzać bardzo ciężką "głowę", znaczy rozbudowuje swoje kierownictwo i administrację centralną, lub cokolwiek reprezentuje kastę panów w owej instytucji. Jednocześnie, faktyczne "ciało" owej instytucji, jakie reprezentuje kastę niewolników tej instytucji, a stąd jakie dokonuje faktycznej produkcji i działań podtrzymujących jej istnienie, zaczyna stawać się coraz mniejsze i słabsze. Dla przykładu, jeśli instytucją ową jest jakaś instytucja nauczająca, wówczas ogromnie rozbudowuje ona swoje kierownictwo i administrację, jednocześnie zaś stopniowo zmniejszała ona będzie grupę ludzi, którzy faktycznie dokonują nauczania lub wspomagają nauczanie, czyli nauczycieli i ich pomocników technicznych. Jeśli pasożytnicza instytucja ma dokonywać produkcji, wówczas ponownie ogromnie rozbuduje ona swoje kierownictwo i administrację centralną, jednak będzie miała jedynie kilku robotników, którzy wykonują faktyczną produkcję.

2. **Przerzucenie na ciało krytycznych dla przetrwania obowiązków głowy.** Na przekór, że owa "głowa" w pasożytniczych instytucjach staje się tak ogromna, faktycznie to wypracowuje ona tak ogromną biurokrację, że potrafi bezproduktywnie zatrudniać sama siebie i nie jest już w stanie dostarczać żadnych usług niezbędnych swemu "ciału". Tymczasem istnieje rodzaj krytycznych obowiązków, jakie muszą być wykonane aby dana instytucja przeżyła, oraz dla jakich wykonania dana "głowa" została powołana w pierwszym rzędzie. Owe krytyczne dla przetrwania obowiązki, głowa w pasożytniczych instytucjach zawsze więc stopniowo **przerzuca** na "ciało" owych instytucji. Stąd owych kilku ludzi, którzy zostają w niej dla wykonywania faktycznej pracy, stopniowo obciążanych jest coraz większą liczbą biurokratycznych obowiązków, bowiem oprócz własnej pracy, z czasem dokonywać też oni muszą wszelkich działań, jakie powinna dla nich wykonywać owa "głowa". Dla przykładu, jeśli jest to instytucja nauczająca, wówczas na przekór, że rozbudowuje ona ogromne wydziały dla centralnej administracji i spraw studenckich, tak naprawdę to poszczególni nauczyciele zmuszani są stopniowo do wykonywania również wszelkich prac administracyjnych i do prowadzenia wszelkich spraw studenckich.

Z moich obserwacji wynika, że poziom zaawansowania pasożytnictwa (P) w danej instytucji, daje się nawet oszacować właśnie ze stopnia zaawansowania owego procesu przerzucania na ciało krytycznych obowiązków głowy. Aby oszacować ten poziom, wystarczy więc sprawdzić, jaki procent całości (H) swojego czasu pracy, ludzie którzy w danej instytucji reprezentują jej ciało (a więc którzy faktycznie dokonują pracę dla jakiej instytucja ta istnieje), zmuszeni są poświęcać na biurokratyczne działania (B) jakie nie stanowią ich bezpośrednich obowiązków, a właśnie powinny stanowić obowiązki głowy, tj.:

$$P=(B/H)100\% - iC \quad (1JD6.2)$$

Przykładowo, jeśli dana pasożytnicza instytucja jest instytucją nauczającą, aby wyznaczyć jej poziom zaawansowania pasożytnictwa (P), wystarczy jedynie sprawdzić, jaki procent całego swego czasu pracy (H) jej nauczyciele zmuszeni są poświęcać na biurokratyczne

działania (B), jakie nie są bezpośrednio związane z nauczaniem. (Tj. jakie nie są ani bezpośrednim uczeniem studentów, ani też przygotowywaniem się do owego uczenia, a np. są organizowaniem i dokonywaniem naboru studentów, reklamą danej instytucji, pisaniem sprawozdań i wypełnianiem formularzy, zabieganiem o finansowanie dla sprzętu i pomocy jakich potrzebują, zamawianiem podręczników, materiałów, pomocy i urządzeń, uczeniem się ISO i przepisów jakości, przechodzeniem najróżniejszych treningów, kursów i egzaminów nie mających nic wspólnego z dziedziną jaką nauczają, przyjmowaniem, oprowadzaniem i zdawaniem zewnętrznych i wewnętrznych inspekcji, przygotowywaniem, moderowaniem i dokumentowaniem formalnych egzaminów, itp.) W podobny sposób równanie (1JD6.2) odnosi się także do robotników z instytucji produkcyjnych.

W równaniu (1JD6.2) bardzo interesująca jest stała "iC". Reprezentuje ona iloczyn poziomu pasożytnictwa (C) w państwie w jakim dana instytucja operuje, oraz stopnia ingerencji (i) tego państwa w zachowania pracowników produkcyjnych danej instytucji. Jak się bowiem okazuje, nawet w instytucjach całkowicie totalitarnych, jakiś procent czasu pracy jej pracowników produkcyjnych zjadany jest przez wymogi biurokratyczne wynikające ze stopnia zaawansowania pasożytnictwa (C) w państwie w jakim instytucja ta działa. Przykładowo, w państwowych instytucjach nauczających (znaczy o wysokim "i") działających w państwach o wysokim poziomie zaawansowania pasożytnictwa (C), nauczyciele zmuszeni są spędzać znaczny procent swego czasu na przygotowywanie formalnych egzaminów, na moderowanie i dokumentowanie tych egzaminów, oraz na dopełnianie najróżniejszych wymogów wymyślanych przez owe państwa jakoby dla kontrolowania poziomu nauczania. Tymczasem w państwach totalitarnych, proces oceniania studentów jest niejako produktem ubocznym samego procesu uczenia i nie wymaga dodatkowego dokumentowania i biurokracji. Z kolei ocena procesu nauczania odbywa się przez samych studentów, którzy wiedzą doskonale jaki poziom jest wymagany w życiu poza instytucjami nauczającymi, a stąd którzy wybierają sobie szkoły i nauczycieli kierując się właśnie poziomem ich nauczania. Podobnie jest w państwach totalitarnych z instytucjami produkcyjnymi, w jakich kontrola jakości jest częścią procesu produkcji i projektowania, zaś jej sprawdzianem jest zachowywanie się rynku.

Zauważ jednak, że istnieją wyjątki w owym delegowaniu w dół pracy istotnej dla przetrwania danej instytucji. Dotyczą one obszarów, jakie związane są z monopolem władzy nad innymi ludźmi, np. takich jak zarządzanie funduszami i budżetem, czy wszelkie sprawy związane z przyjmowaniem do pracy i zwalnianiem ludzi.

3. Monopol władzy u głowy. Na przekór, że pasożytnicze instytucje spychają w dół na swoje "ciała" nieprzerwanie zwiększającą się listę obowiązków, nigdy nie delegują one w dół jakiegokolwiek obowiązku, który zawiera klucz do władzy nad innymi ludźmi. Przykładowo należy tutaj wszystko co związane z finansowaniem, wynajmowaniem nowych pracowników, zwalnianiem istniejących pracowników, rozdzielaniem nagród i premii, itp. Wszystko to w organizacjach jakie praktykują instytucjonalne pasożytnictwo zawsze jest realizowane przez ich "głowę" i ich administrację centralną. Wszakże dzięki temu owa "głowa" utrzymuje swoją władzę nad "ciałem" i egzekwuje swoje przywileje jako kasta "panów" w danej instytucji.

4. Podwójne standardy. Organizacje, które praktykują instytucjonalne pasożytnictwo zawsze wypracowują w sobie dwa przeciwstawne systemy wymagań i zasad zachowania, oraz dwa przeciwstawne układy standardów. Najłatwiej owe dwa nawzajem sprzeczne systemy standardów odnotować poprzez porównanie tego co się w danej instytucji oficjalnie mówi, z tym co się faktycznie w niej czyni. Wyniki tego porównania ujawniają bowiem sytuacje bardzo podobne do niektórych humorystycznych filmów dla dzieci, jakie w artystyczny sposób starają się zilustrować sprzeczność pomiędzy deklaracjami a faktycznym działaniem. Przykładem takiego filmu mogłaby być sytuacja, w której przywódca i jego wojownicy podejmują zgodną decyzję, że na dany sygnał uderzą na wroga, zaś potem uzgadniają ze sobą wszelkie szczegóły nadchodzącego ataku. Kiedy

jednak sygnał jest dany, wszyscy wojownicy, a także i ów przywódca, zgodnie jak jeden mąż, odwracają się do tyłu i dają nogi.

Jeden z tych przeciwstawnych standardów zawsze reprezentuje "oficjalną filozofię" danej instytucji. Opisuje więc on dokładnie jak instytucja ta powinna się zachowywać w określonej sytuacji jaką może napotkać. W dzisiejszych czasach (tj. w 2002 roku) zwykle jest on formułowany w układ standardów typu ISO 2000. Jednakże na codzienny użytek ta sama instytucja wypracowuje też odmienny system zasad jakie stosowane są w codziennych działaniach i stąd jakie reprezentują jej "codzienną filozofię" (patrz podrozdział JB7.2 dla definicji "codziennej filozofii" i "oficjalnej filozofii"). Interesującym aspektem tych dwóch systemów zasad jest, że są zawsze niemal dokładnie do siebie przeciwstawne. Dla przykładu, jeśli standardy ISO opisują, że dana sprawa powinna być prowadzona w moralny i przejrzysty sposób, faktycznie w rzeczywistym życiu ta właśnie sprawa jest prowadzona przy zamkniętych drzwiach i na zasadach Klu-Klux-Klanu. Z kolei, jeśli oficjalna filozofia nakazuje, aby daną sprawę przeprowadzać w niemoralny i wysoko pasożytniczy sposób, faktyczne życie wypracowuje dla niej drogę na "skrót", która pozwala aby sprawę tą przeprowadzić też w moralny i sprawiedliwy sposób - jeśli z jakichś powodów okaże się to konieczne. Te podwójne standardy są zawsze obecne i praktykowane, w każdej organizacji objętej instytucjonalnym pasożytnictwem. Zdają się one być ogromnie istotne dla zasady działania każdej pasożytniczej instytucji. Są one wszakże podstawowym narzędziem tej instytucji używanym do utrzymywania władzy nad podległymi jej niewolnikami. Jest tak ponieważ zawsze dostarczają one kaście panów, czyli pasożytom przy władzy, zdolność do ukarania lub do nagrodzenia każdego niewolnika jakiego sobie wybiorą (znaczy pozwala ona wynagradzać każdą osobę która im wydatnie pomaga, lub ukarać każdą osobę która im się sprzeciwi). Dla przykładu, jeśli ktoś uczyni coś co jest zgodne z oficjalnymi standardami tej instytucji, wówczas zależnie od życzenia przełożonych osoba ta może zostać ukarana ponieważ nie czyni tego w sposób jak wszyscy inni to czynią, lub zostać nagrodzona za dokładne wypełnianie oficjalnych standardów. Z kolei jeśli ktoś czyni coś dokładnie tak jak wszyscy inni to czynią, wówczas zależnie od "widzimisię" jego przełożonych z kasty panów, ten ktoś może zostać ukarany za nie wypełnianie oficjalnego systemu standardów, lub zostać nagrodzony za przykładową pracę w kolektywie. Wykorzystując owe podwójne standardy, każda pasożytnicza instytucja zasiewa strach i bezwzględne posłuszeństwo u swoich poddanych.

Istnieje jeden interesujący atrybut owych "podwójnych standardów" wypracowywanych przez każdą pasożytniczą instytucję. Atrybut ten jest warty dokładniejszego omówienia, ponieważ uświadamia on szatańskie metody ugruntowywania niemoralności przez owe instytucje. Jest nim fakt, że każdy oficjalny standard jaki wypracowany zostaje przez pasożytniczą instytucję i jaki reprezentuje jej oficjalną filozofię, jest zawsze albo całkowicie pasożytniczy (tj. zawsze reprezentuje on przemieszczanie się w dół pola moralnego), albo też co najmniej zawiera jakąś klauzulę albo praktyczną przeszkodę, jaka pozwala aby zamieniony on został na taki całkowicie pasożytniczy standard kiedykolwiek pojawi się ku temu potrzeba. Aby wyjaśnić tutaj dokładniej o co mi chodzi, najpierw przytoczmy tutaj przykład takiego całkowicie pasożytniczego przepisu, jaki usilnie spycha naszą cywilizację w dół pola moralnego. Jest nim tzw. "Przepis o zachowaniu prywatności" (po angielsku "Privacy Act"), który jest usilnie wdrażany we wszystkich pasożytniczych organizacjach. Idzie on zdecydowanie w dół pola moralnego, ponieważ jego intencją jest zatajanie prawdy oraz nieudzielanie jakiegokolwiek istotnej informacji o szatańskich czynach jakie ktoś dokonał. Jako drugi przykład wskażmy teraz przepis jaki jest totaliztyczny, jednak jaki zwykle zaopatrywany w pasożytniczą klauzulę tak że ciągle jest on w stanie spychać nas w dół. Jest nim tzw. "przepis o wolności informacji" (po angielsku "Freedom of Information Act"), który został wmuszony pasożytniczym instytucjom. Zawiera on totaliztyczną intencję, ponieważ pozwala ludziom poznać prawdę (przynajmniej w teorii). Niestety, pasożytnicze organizacje zawsze zaopatrują ten przepis w klauzulę, że informacja jaka jest udostępniania nie może narażać na szwank

bezpieczeństwa danej instytucji. Owa klauzula praktycznie zamienia ów totalitarny akt na pasożytnicze prawo. Wszakże pozwala ona aby zakwalifikować jako "zagrożenie dla bezpieczeństwa" każdą informację, której tylko dana instytucja nie chce udostępnić. Dlatego nawet jeśli ktoś zmusi daną pasożytniczą organizację do udzielenia informacji na bazie owego przepisu o wolności informacji (tj. na bazie "Freedom of Information Act"), wszystko co ten ktoś otrzyma, to nagłówki oficjalnych dokumentów w jakich cała treść została starannie zamazana. Dla tego powodu przepis o "wolności informacji" ("Freedom of Information Act") zaopatrzony taką "klauzulą bezpieczeństwa", także reprezentuje pasożytniczy standard, ponieważ pozwala aby efektywnie ukrywać prawdę i nie ujawniać każdej informacji, której dana pasożytnicza instytucja nie chce ujawnić. Jeszcze inny podobny przykład, to praktyczny sposób na jaki państwa praktykujące instytucjonalne pasożytnictwo praktycznie obchodzą naokoło tzw. "Artykuł 26 uniwersalnej deklaracji praw człowieka", o prawie każdego do edukacji (po angielsku "Article 26 of the Universal Declaration of Human Rights", on "Everyone has the Right to Education"). Teoretycznie, i na papierze, w owych państwach każdy ma prawo się uczyć. Jednak praktycznie, w państwach tych edukacja jest zwykle odpłatna, zaś opłaty za kształcenie są na tyle wysokie, aby jedynie najbogatszych było stać na edukowanie swojego potomstwa. (Jednym z państw, w którym wprowadzono taką praktyczną przeszkodę w zdobywaniu edukacji, jest m.in. Nowa Zelandia.)

5. Nakładanie się przeciwstawnych przepisów. Kiedykolwiek jakaś pasożytnicza instytucja opracuje jakieś prawa, zawsze musi się upewnić, że w każdej sprawie istnieje nakładanie się co najmniej dwóch przeciwstawnych przepisów. Owo nakładanie się przepisów jest tak przy tym zaprojektowane, że jeśli dana sytuacja jest oceniana z punktu widzenia jednego z tych przepisów, wówczas powinna być rozwiązana poprzez udanie się w jednym kierunku. Jeśli jednak jest ona oceniana z punktu widzenia drugiego przepisu, wówczas powinna być rozwiązana poprzez udanie się w całkowicie przeciwstawnym kierunku. (Odnotuj, że w tym zakresie pasożytniczy twórcy prawa postępują dokładnie odwrotnie niż to czynią to prawa moralne. Prawa moralne są bowiem tak zaprojektowane, że każde z nich stwierdza dokładnie to samo na temat danej sytuacji - stąd właśnie bierze się "zasada moralnej jedności" opisywana w podrozdziałach JA1 i JA2.1.) Pasożytnicze instytucje wprowadzają całkowicie celowo takie nakładanie się przeciwstawnych przepisów. Powodem jest, że potrzebują one przepisów aby utrzymywać swoich niewolników w posłuszeństwie. Jednocześnie jednak nie życzą sobie istnienia przepisów, które kaście panów wiązałyby ręce - wszakże ci co należą do klasy "panów" zawsze chcą być w stanie uczynić to, co tylko im się spodoba. Najlepszym więc sposobem uzyskania za jednym zamachem obu tych przeciwieństw, jest ustanowienie takich nakładających się praw. Przy ich istnieniu maluczcy "poddani" utrzymywani są w wierze, że istnieje praworządność, podczas gdy "panowie" i tak są w stanie zawsze zinterpretować istniejące przepisy w taki sposób, że mogą nimi "legalnie" i "praworządnie" zniszczyć każdego ze swoich niewolników, którego tylko zechcą.

6. Uprawianie polityki "dziel i rządź". Każda pasożytnicza instytucja wprowadza, kultywuje i uwypukla najróżniejsze podziały wśród objętych nią ludzi, następnie zaś obraca jedną grupę tych ludzi przeciwko innej grupie, jedną osobę przeciwko innym.

7. Rosnąca ingerencja w prywatne życie poddanych. W miarę jak poziom pasożytnictwa w danej instytucji się zwiększa, rośnie poziom ingerencji tej instytucji w prywatne życie swoich poddanych. Instytucja ta zaczyna więc dyktować swoim poddanym jak się mają ubierać, co mają nosić na głowach lub w uszach, czym i jak mają zakrywać twarze, czy muszą lub czy wolno im się golić, jakie państwa wolno lub nie wolno im odwiedzać, jaki rodzaj rozrywki lub lokalu jest dla nich dozwolony lub zabroniony, jak i gdzie mają mieszkać, czy wolno im osobiście zbudować własny dom lub naprawić kontakt elektryczny jaki im się zepsuł, czy wolno im w obronie uderzyć napastnika, czy wolno im uderzyć niegrzeczne dziecko, na jaki temat wolno lub nie wolno im publicznie się

wypowiedzieć, itp., itd. - liczba tych zakazów i nakazów wzrasta proporcjonalnie do poziomu zaawansowania pasożytnictwa w danej instytucji.

8. **Atmosfera terroru, niepewności, niewiedzy i chaosu.** W instytucjach pasożytniczych panuje zupełnie odwrotna atmosfera niż w instytucjach totalitarnych. Podczas moich licznych zmian pracy miałem też okazję pracowania w instytucji, która w chwili kiedy się w niej zatrudniłem była totalitarna. Jednak w kilka miesięcy po zatrudnieniu, ogólnym nakazem ministerstwa została ona połączona z inną instytucją edukacyjną o pasożytniczej filozofii, jaka właśnie upadała, jednak jakiej kierownictwo nakazem ogólnym postawione zostało na kierowniczych pozycjach totalitarnej instytucji, w której właśnie pracowałem. Wynik był taki, że na moich oczach i to w krótkim okresie kilku miesięcy od chwili zainicjowania przemian, z totalitarnej instytucji w jakiej zacząłem pracować, instytucja ta przekształciła się w instytucję pasożytniczą - na szczęście będącą dopiero w pierwszym (ciągle odwracalnym) stadium instytucjonalnego pasożytnictwa. Najważniejszą zmianą jaką wówczas odnotowałem, była właśnie zmiana atmosfery. W chwili kiedy moja instytucja była totalitarna, panowała w niej atmosfera braterstwa, harmonii, współpracy, wiedzy, kompetencji, itp. Każdy pracownik dokładnie wiedział co powinien czynić, co od niego się wymaga, jakie ma obowiązki, jak ma je wypełniać, itp. Każdy był więc pewny siebie, rozumiejący sytuację, panujący nad obowiązkami, kompetentny w tym co czyni, itp. Potem przyszła owa zmiana. Nowe (pasożytnicze) kierownictwo, zaczęło swoje działania od rozmontowania poprzedniego systemu, który tak doskonale działał. Jednak po jego rozmontowaniu nie wprowadziło nowego systemu, jaki by go zastąpił. Wszystko więc zawisło w próżni. Poprzednio kompetentni pracownicy, którzy zwykli dokładnie wiedzieć co czynią, nagle przestali wiedzieć cokolwiek. Każdy zaczął odczuwać brak informacji i wytycznych do działania. Brak zaś owej informacji wprowadził niepewność i poczucie tymczasowości. To z kolei wzbudziło strach przed działaniem, niepewność jutra i rodzaj terroru. W rezultacie, już w jedynie około dwa miesiące po przejęciu władzy przez pasożytnicze kierownictwo, atmosfera w tej instytucji zmieniła się na niewiedzę, niepewność, chaos, powszechne zniechęcenie i strach przed czynieniem czegokolwiek, rodzaj terroru, itp. Poprzednio sprawnie działający pracownicy, którzy jeszcze dwa miesiące wcześniej działali harmonijnie i efektywnie jak w szwajcarskim zegarku, nagle zamienili się w grupę zdezorientowanych i zastraszonych osób, które paraliżowane były strachem i zupełnie nie wiedziały jak powinny działać.

9. **Paraliż działania.** Paraliż ten objawia się całkowitą niezdolnością danej instytucji do produktywnego działania, a ściślej zastępowanie w niej faktycznego działania albo działaniem pozornym (tj. wynikami tylko na papierze), albo działaniem o coraz niższej jakości. Jak wynika z moich dotychczasowych badań, jeśli nasycenie danej instytucji, lub danej komórki organizacyjnej w jakiejś instytucji, osobnikami w zaawansowanym stadium pasożytnictwa przekroczy określony poziom progowy, wówczas instytucja ta lub komórka przestaje dawać rzeczywisty i wysokiej jakości produkt do jakiego została powołana, a zastępuje ów produkt jakimś papierowym pozorem produktu, lub produktem o coraz niższej jakości. Aby zilustrować to na przykładzie, gdyby daną instytucją była szkoła pilotów, wówczas po osiągnięciu lub przekroczeniu przez jej personel, lub przez niektóre grupy jej studentów, owego progowego stopnia nasycenia osobnikami w zaawansowanym stadium pasożytnictwa, wówczas nauczanie latania musiałoby w niej zostać zaprzestane. Absolwenci tej szkoły, zamiast faktycznej umiejętności latania na samolotach, otrzymywaliby bardzo ładnie wyglądające dyplomy, jakie stwierdzałyby, że ukończyli ową szkołę latania. Jednak byłoby to niezwykle rzadkim przypadkiem, kiedy jakiś jej absolwent faktycznie potrafiłby pilotować samoloty. Wszakże z wielu najróżniejszych powodów, owa szkoła nie byłaby już w stanie wyegzekwować od swoich studentów faktycznego opanowania umiejętności latania. Zamiast więc wybrać praktyczne nauczanie ich jak pilotować samoloty, co wiąże się z określonym niebezpieczeństwem, wymaga technicznie sprawnego wyposażenia, oraz narzuca ciężki ładunek pracy na opornych studentów i nauczycieli, szkoła ta raczej wolałaby bezpiecznie dostarczyć studentom teoretyczne opisy na papierze

wyjaśniające zasady latania, etykę pilotowania, budowę samolotów, itp. - jednak unikałaby faktycznego zmuszenia ich do pilotowania rzeczywistego samolotu. Stąd gdyby owi absolwenci zostali potem skonfrontowani przez przyszłego pracodawcę z zadaniem pilotowania rzeczywistego samolotu, ciągle nie byłiby w stanie tego uczynić. Podobnie dzieje się z instytucjami przemysłowymi, które po zostaniu opanowanymi przez pasożytnictwo, wytwarzają produkty jakie są coraz niższej jakości oraz coraz wyższej ceny.

Interesujący jest mechanizm za pośrednictwem jakiego takie ponad progowe nasycenie osobnikami w zaawansowanym stadium pasożytnictwa kompletnie paraliżuje działania danej instytucji. Ja ów mechanizm studiowałem na przykładzie kilku grup swoich studentów. Jak się okazuje, owa pasożytnicza część stanu osobowego danej grupy, zaczyna wielopoziomowo korumpować pozostałą (ciągle totaliztyczną) jego część, czyniąc całość całkowicie niezdolną do działania. Dla przykładu, wywierają oni znaczący nacisk fizyczny na każdego kto próbuje dokonywać efektywnych działań, ponieważ w oczach pasożytów jednostki ciągle działające dają "zły" przykład. Demoralizują też moralnie całość grupy poprzez naoczne ilustrowanie że "ja nic nie robię i mam się lepiej od ciebie". Stawiają aktywny i zaciekły opór przeciwko wszelkim próbom zmuszenia ich do konstruktywnego działania, itp., itd. Z moich badań nad pasożytniczymi grupami studenckimi wyłania się też ilościowe oszacowanie ile właściwie wynosi ów progowy poziom nasycenia osobnikami w zaawansowanym stadium pasożytnictwa, jaki spowoduje pełne sparaliżowanie działania całej grupy lub całej instytucji. Wszystko wskazuje na to, że wynosi on około 30%. Jeśli więc w danej grupie studentów, co najmniej troje z każdej ich dziesiątki znajduje się już w zaawansowanym stadium pasożytnictwa (co jest "normalką" w krajach jakie już praktykują instytucjonalne pasożytnictwo), wówczas całej grupy tych studentów nie daje się już niczego nauczyć. Jedyne wyjście to usunąć tych pasożytniczych studentów z danej grupy (niestety, jeśli także instytucja ucząca praktykuje już instytucjonalne pasożytnictwo, wówczas także usunięcie owych pasożytniczych studentów staje się niemożliwe).

Aczkolwiek nie dokonywałem podobnie skrupulatnych badań na instytucjach produkcyjnych, z obserwacji jakie ciągle udało mi się zgromadzić zdaje się wynikać, że badania jakie prowadziłem na pasożytniczych grupach studenckich odnoszą się także i do wszelkich innych zespołów oraz instytucji. To z kolei oznaczałoby, że jeśli około 30% (lub więcej) składu osobowego danej instytucji uprawia pasożytnictwo, wówczas dana instytucja przestaje dawać jakościowo akceptowalny produkt dla którego została powołana, a ponadto jest już niezdolna aby pozbyć się owych pasożytniczych pracowników. Stąd, w takich sytuacjach, jedynym wyjściem jest rozwiązanie całych owych instytucji.

Kolejnym interesującym faktem jaki wyłania się z moich badań nad pasożytniczymi grupami studenckimi, jest wpływ "atmosfery danej grupy" na zachowanie się jej indywidualnych członków. Jak się okazuje, wspólna atmosfera uczuciowa jaka panuje w całej danej grupie studenckiej (a więc zapewne także w dowolnej innej grupie ludzi), faktycznie jest silniejsza od indywidualnych uczuć jednostek składowych owej grupy. W swojej praktyce jako wykładowca, obserwowałem przypadki studentów jacy osiągalni celujące wyniki kiedy byli członkami grup totaliztycznych (tj. grup w jakich panowała atmosfera akceptowalności wiedzy i pracy). Natychmiast jednak kiedy owi celujący studenci przesunięci zostali do grup pasożytniczych, ich zachowanie i wyniki stawały się równie pasożytnicze jak u reszty członków danej grupy - tj. nie byli oni już w stanie wykonać obowiązków jakie leżały znacznie poniżej ich osobistego potencjału.

10. Poziom demoralizacji młodzieży. Instytucjonalne pasożytnictwo ma niewyczerpalną zdolność do całkowitego demoralizowania młodzieży na jaką posiada ono wpływ. Nawet jeśli początkowo młodzież ta wyznaje filozofię typu totaliztycznego, owa demoralizacja okazuje się dla nich owym zdarzeniem wyzwalamym pasożytnictwo opisywanym w podrozdziale JD4.1, jakie wypycha ich na pasożytniczą drogę. Efekty tej demoralizacji obserwowałem w kilku różnych krajach i instytucjach, jakie praktykowały to pasożytnictwo podczas mojego w nich pobytu. W mojej sytuacji wykładowcy szkoły wyższej, miernikiem poziomu owej demoralizacji jest procentowy udział studentów, jakich

uczę, jednak jakich nie zgodziłbym się zarekomendować do pracy komukolwiek kogo znam i mu dobrze życzę. Aby więc oszacować ten poziom, wystarczy abym odpowiedział sobie na następujące pytanie: **"jakiego procenta studentów których właśnie uczę, pod żadnym pozorem NIE zgodziłbym się zarekomendować do zatrudnienia komuś mi znanemu, komu dobrze życzę"**. Tacy zdemoralizowani przez pasożytnictwo studenci, według moich obserwacji, nie są bowiem zdolni do samodzielnego wykonania żadnej konstruktywnej pracy, dla wykonywania jakiej rzekomo się kształcą. Nawet bowiem jeśli posiadają oni wiedzę i zdolności aby pracę tą rzetelnie wykonać, ich demoralizacja jest już tak wysoko posunięta, że zamiast pracować raczej szukają oni jakiejś wymówki aby od pracy tej pod jakimś pozorem się uchylić. Kiedy zaś wymówki takiej nie są w stanie znaleźć, czyli kiedy poprzez stworzenie im absolutnie doskonałych warunków do pracy, przymuszeni zostają do jej wykonania, ciągle podczas tego wykonywania narobią tyle hałasu, narzekania, nachodzenia, oraz odgryzania się, że wyniki ich pracy wcale nie są warte kłopotów jakie podczas niej wzbudzają. Praktycznie więc po przejściu na rynek pracy, dla totaliztycznych instytucji stają się oni niezatrudnialni, bowiem żaden totaliztyczny pracodawca nie byłby w stanie wyegzekwować od nich jakiegokolwiek konstruktywnego wkładu. Wszakże jedyne co potrafią czynić doskonale, to indukować problemy. Niemniej pasożytnicze instytucje ciągle ich zatrudniają, bowiem kierownictwo takich instytucji zwykle nie jest w stanie odróżnić totalizty od pasożyta. Podczas gdy w krajach w jakich ciągle przeważa totalizm, raczej trudno znaleźć takich zdemoralizowanych studentów, w krajach o zaawansowanym instytucjonalnym pasożytnictwie, rzadkością jest właśnie student, który nie został dotknięty ową demoralizacją, a stąd którego bez żadnych zastrzeżeń dałoby się znajomemu polecić do pracy. Z kolei taki wysoki procent zdemoralizowanej młodzieży powoduje, że kiedy młodzież ta podejmuje pracę zawodową, zamiast moralnie dźwigać swój kraj do góry, raczej tylko pogłębia ona w nim poziom zaawansowania instytucjonalnego pasożytnictwa. Państwo jakie wpadło w szpony instytucjonalnego pasożytnictwa jest więc w rodzaju błędnego koła, ponieważ samo pogłębia ono potem tragizm własnego położenia, poprzez coraz silniejsze demoralizowanie swojej młodzieży.

11. **Niezdolność do odróżnienia dobra od zła, produktywności od jałowości, itp.** W instytucjach jakie praktykują instytucjonalne pasożytnictwo, następuje takie przewartościowanie kryteriów i standardów, że przestaje być tam możliwe odróżnienie postępowania jakie w tej monografii nazywane jest "moralnym", od postępowania nazywanego w niej "niemoralnym". To zaś oznacza, że instytucje te jako całość nie są już w stanie odróżnić dobra od zła, wiedzy od głupoty, umiejętności od ignorancji, produktywności od jałowości, rzeczywistości od papieru lub twierdzenia, itp. Dlatego w instytucjach takich faktyczne jakości ludzkie, zastępowane są pozorami owych jakości. Przykładowo, zamiast zwracać uwagę jaka jest czyjaś wiedza i umiejętności, zwraca się uwagę, ile ktoś ma dyplomów i dokumentacji. Zamiast zwracać uwagę jaki produkt ktoś wypracowuje, liczy się ile godzin ktoś pozostaje po pracy (oczywiście nie pytając przy tym o zapłatę). Zamiast odnotowywać co ktoś dokonuje, patrzy się ile hałasu ktoś generuje. Itd., itp.

12. **Niezdolność do wytępienia zła.** W systemach bazujących na pasożytniczej filozofii, zło nigdy nie może zostać wytępione, ponieważ stanowi ono produkt tych systemów jaki jest wpisany na trwałe (tj. "hardwired") w owe systemy. Jako taki, system pasożytniczy sprzyja rodzeniu się i kształtowaniu wszelkiego pokroju złoczyńców, przestępców, itp. Nawet więc jeśli w pasożytniczych instytucjach ktoś bez przerwy będzie zwalczał zło, ciągle kiedy usunie jednych przestępców lub pasożytów, natychmiast pojawią się następni, którzy zajmą ich miejsce. Aby bowiem usunąć zło, konieczne jest usunięcie systemu, którego produktem jest powstawanie zła i zastąpienie go jakimś totaliztycznym systemem, a nie usuwanie jedynie produktów tego systemu, czyli indywidualnych złoczyńców lub pasożytów. Dlatego w instytucjach pasożytniczych zawsze panoszyły się będą najróżniejsze formy zła, zaś ludzie będą bezsilni w swych wysiłkach jego eliminowania.

JD7. Jak rozpoznać pasożytów wokół nas

Motto tego podrozdziału: "Diabły zawsze przemawiają jak aniołowie i zawsze pretendują że są aniołami".

Ludzie, którzy wyznają pasożytnictwo, zewnątrznie wyglądają tak samo, jak ludzie, którzy wyznają totalizm. Ubierają się tak samo, używają podobnych samochodów, docierają do pracy w podobny sposób, słowami deklarują czynienie wyłącznie dobra, zaś czasami nawet uśmiechają się grzecznie. Mają też zdrowe ciała, zaś ta ich część jaka gnije (duch) pozostaje niewidzialna dla oczu. Jakże więc ich rozpoznać i jak odróżnić od totalistów. Otóż klucz do takiego rozróżnienia znajduje się w ich środku. Wszakże totaliści noszą w sobie moralnie zdrowego ducha. Natomiast pasożyty mogą być opisani jako ludzie z "robaczywym duchem", ludzie z "trędowatym duchem", lub ludzie z "gnijącym duchem". Dla przykładu, kiedy totalista prowadzi samochód, stara się to czynić bardzo ostrożnie aby nie wystawić na niebezpieczeństwo innych ludzi, oraz aby nie uszkodzić prywatnej własności innych ludzi. Stąd nawet jeśli dałoby się totaliście pancerny czołg, ciągle będzie prowadził go tak samo ostrożnie. Jeśli jednak pasożyt prowadzi samochód, jedyny powód dla którego czyni to ostrożnie, jest że nie chce uszkodzić swojego własnego samochodu, oraz nie chce płacić mandatów. Gdyby jednak dało się pasożytowi pancerny czołg i zapewniło mu bezkarność, wówczas przetoczyłby ten czołg po samochodach innych ludzi bez żadnej litości ani zastanowienia. W podobny sposób jeśli totalista otrzyma coś w dobrowolnym darze od kogoś innego, w duszy pomyśli sobie, że ten ktoś inny ma dobre serce i wysokie poczucie moralności. Jeśli jednak pasożyt otrzyma coś w dobrowolnym prezencie od kogoś innego, wówczas pomyśli sobie że to on, pasożyt jest tak dobry, przystojny, lub władczy, że ów dający chce mu się przypodobać lub go przekupić. Jeśli totalista napije się alkoholu aby z innymi uczcić jakąś ważną okazję, wówczas podchmielony jest on tak samo miły i zdyscyplinowany jak w normalnym życiu - wszakże jego filozofia życiowa jest taka sama jak filozofia propagandowa. Jeśli jednak pasożyt sobie podchmieli, wówczas staje się on agresywny i nieprzyjemny - wszakże wychodzić na wierzch zacznie jego prawdziwa filozofia życiowa, która normalnie ukrywana jest pod zasłoną filozofii propagandowej. Jeśli totalista wciągnięty zostanie w wir jakichś zdarzeń, wówczas najpierw rozważy konsekwencje kuszącego go działania, a dopiero potem podejmie to działanie i to tylko jeśli owe konsekwencje są moralne. Jeśli jednak pasożyt wciągnięty zostaje w wir jakichś zdarzeń, wówczas najpierw coś uczyni, a dopiero potem zaczyna odnotowywać tego konsekwencje.

Indywidualni pasożyty są bardzo trudni do wykrycia. Jest tak ponieważ w kulturze ludzkiej zaawansowanie się ich pasożytnictwa, w normalnych okolicznościach doskonale maskowane jest przebiegiem ludzkiego życia. Dlatego poszczególni indywidualni pasożyty żyją niemal nierozpoznani przez swoje otoczenie. Większość pojedynczych ludzi dotkniętych tą chorobą moralną osiąga stan pełnego pasożytnictwa w wieku późnej czterdziestki, lub początku pięćdziesiątki. Dlatego zwykle wchodzić oni w końcowe stadium intelektów agonalnych na krótko przed tym zanim przechodzą na emeryturę. Ponieważ nasze społeczeństwo jest wysoce tolerancyjne w stosunku do ludzi, którzy są bliscy emerytury, zwykle pozwala im się utrzymywać swoją pracę i pozycję, nawet jeśli każdy wie, że są oni bezproduktywni, agresywni, dziwaczni, oraz wysysający energię od każdego kto wejdzie z nimi w kontakt. Kiedy więc w końcu padają ofiarami moralnego zaduszenia i umierają, zwykle są już na emeryturze, tak że każdy uważa ich śmierć za "naturalną". Dlatego nasze społeczeństwo nie bada dlaczego umarli, jaka była faktyczna przyczyna ich śmierci, itp. Jeśli pojawią się jakieś wyjątki od tej zasady, ludzie zwykle biorą skutki za przyczyny, tj. zamiast zwrócić uwagę na pasożytnictwo jako na powody danego przypadku, zwykle uwagę zwraca się na najróżniejsze następstwa jakie pasożytnictwo sprowadza na swoje ofiary, takie jak narkomania, choroby, depresja, tendencje samobójcze, itp. Dla przykładu, jeśli młoda osoba pada ofiarą zaawansowanego pasożytnictwa i umiera z

powodu moralnego zaduszenia w wieku zaledwie dwudziestu kilku lat, zwykle jako powód śmierci deklarowane jest przedawkowanie narkotyków, które osoba ta używała właśnie z powodu swojej choroby moralnej, lub jakaś choroba, którą osoba ta rozwinęła również z powodu praktykowania pasożytnictwa.

Aby przetrwać, nasza cywilizacja musi zacząć zdecydowanie się bronić przed pasożytnictwem i pasożytami. Im prędzej to nastąpi tym lepiej. Wszakże pasożyty prowadzą nas prosto do samozagłady. Są też bezpośrednio odpowiedzialni za wszelkie cierpienia jakie dotyczą każdego z nas. W tej naszej obronie przed pasożytnictwem wszystko zaczyna się od umiejętności rozpoznawania pasożytów, oraz rozpoznawania instytucji już opanowanych przez pasożytnictwo.

Niniejszy podrozdział ma na celu opisanie najważniejszych atrybutów pasożytnictwa, oraz zdefiniowanie różnic pomiędzy pasożytami i totaliztami. Dzięki jego treści powinniśmy być w stanie rozpoznać pasożytów, jeśli znajdują się w naszym pobliżu, a w ten sposób również bronić się skuteczniej przed ich niszczycielskim wpływem na nas.

JD7.1. Różnice pomiędzy totaliztami i pasożytami

Aż do chwili obecnej, ludzkość i totaliści byli wyjątkowo tolerancyjni wobec pasożytnictwa i pasożytów. Głównie wynikało to z faktu, że ludzie nie są świadomi istnienia pasożytnictwa, a także że nie są świadomi iż pasożytnictwo jest śmiertelną i zaraźliwą chorobą moralną, jaka jest w stanie stopniowo zniszczyć całą naszą cywilizację. Dlatego ludzie pozwalali aby pasożyty torturowali ich i poniżali bezkarnie. Jednak owa tolerancja musi się zakończyć na jakimś etapie! Pasożytnictwo jest śmiertelnie niebezpieczną chorobą moralną. Bezkompromisowa walka z jego nosicielami musi więc zostać rozpoczęta. Dla totalizmu i totalistów, walka ta jest sprawą wyboru "ty albo ja". Pasożytnictwo jest chorobą moralną, która szybko się rozprzestrzenia po Ziemi i która musi zostać wyeliminowana w sposób podobny jak wszelkie inne niszczycielskie epidemie chorób eliminowane były w naszej przeszłości. Szczególnie, że jest już wiadomo jak z niej się leczyć - wszakże trzeba jedynie zacząć postępować moralnie. To oznacza, że pasożyty, którzy rozprzestrzeniają tą chorobę, muszą być identyfikowani, a następnie pozbawiani możliwości wmuszania swego niemoralnego zachowania na nie zarażonych jeszcze ludzi. Praktycznie to zaś sprowadza się do niepozwalania, aby pasożyty zajmowali pozycje odpowiedzialności w naszym społeczeństwie. Niniejszy podrozdział dostarcza informacji jaka umożliwia ich rozpoznanie.

Szczególnie niebezpieczny aspekt pasożytnictwa jest jego zdolność do przejęcia całych instytucji i do formowania instytucjonalnego pasożytnictwa. Istnieją już całe instytucje, organizacje, partie polityczne, religie i kraje na Ziemi, jakie już obecnie obezwładnione są przez tą chorobę moralną i jakie już obecnie praktykują pełnoskalowe instytucjonalne pasożytnictwo. Ja pracowałem i przebywałem aż w kilku z nich. Jeśli jakiś pojedynczy totalista stanie się częścią takiego pasożytniczego intelektu grupowego (np. zacznie pracować w takiej instytucji, stanie się członkiem takiej organizacji lub partii politycznej, przyjmie taką religię, lub wyemigruje do takiego kraju albo się w nim urodzi), wówczas taki intelekt grupowy wywiera ogromny nacisk demoralizujący na ową osobę. Jeśli zaś nacisk ten nie jest przeciwbalansowany silnymi fundamentami moralnymi owej indywidualnej osoby, wówczas stopniowo eroduje on jej zasady moralne, tak że osoba ta w końcu także staje się pasożytem.

Już obecnie wiemy, że totalizm i pasożytnictwo są dwoma przeciwstawnymi filozoficznymi skrajnościami, które niemal wszystkiego dokonują w przeciwstawnym sposób. Ponadto, z uwagi na swoją agresywność i brak moralnego balansu, pasożyty są zajadłymi wrogami totalistów, rzadko żyjąc z nimi w zgodzie i atakując ich przy każdej nadarzającej się sposobności. W tomie 6 niniejszej monografii dowiedzieliśmy się o cechach totalistów. Kolej teraz aby w niniejszym tomie zapoznać się z cechami pasożytów. Zapoznanie to rozpoczniemy z wyliczeniem podstawowych różnic pomiędzy wyznawcami tych dwóch

przeciwstawnych filozofii. Różnice te stanowią klucz do rozpoznawania kto jest kim i kto wyznaje jaką filozofię. Oto więc wykaz podstawowych różnic pomiędzy totaliztami i pasożytami.

#1. **Poczucie odpowiedzialności.** Poczucie odpowiedzialności jest najbardziej istotnym kryterium jakie pozwala natychmiastowo i nieomylnie odróżnić pasożytów od totaliztów. Poczucie to stoi bowiem za mechanizmem przyczynowo-skutkowym jaki powoduje, że ktoś należy do takiej czy innej kategorii osób. Poczucie to, albo jego brak, jest też bezpośrednio odpowiedzialne za cały szereg cech totaliztów lub pasożytów. Przykładowo, fakt że pasożyty nigdy nie pomagają sobie nawzajem, jest głównie spowodowany brakiem poczucia odpowiedzialności.

- Totaliści: poczuwają się osobiście odpowiedzialni za wyniki wszystkich zdarzeń w jakich biorą udział, lub na wyniki jakich posiadają wpływ.

- Pasożyty: odpowiedzialność za wszystko zrzucają na kogoś innego (np. na rodzica, nauczyciela, kolegę, przełożonego, tego drugiego kierowcę, komitet, radę, rząd, itp.), lub na coś innego (np. prawa, niskie płace, brak narzędzi, słabe oświetlenie, brak przeszkolenia, itp.).

#2. Najważniejsza **zasada jaka rządzi zachowaniem** tych dwóch klas ludzi. Jeśli rozważyć esencję totalizmu i pasożytnictwa, wówczas się okazuje, że **"totalizm zawsze pomaga, zaś pasożytnictwo zawsze przeszkadza"**. Esencja ta odnosi się do wszystkich aspektów i wszelkich następstw tych dwóch przeciwstawnych filozofii. Wynika ona bowiem z najważniejszej zasady postępowania wyznawców tych dwóch filozofii, jaką to zasadę można wyrazić następująco:

- Totaliści: zawsze kierują się zasadą "pedantycznie wypełniaj wszystkie prawa moralne".

- Pasożyty: zawsze kierują się zasadą "nie wypełniaj niczego, chyba że jesteś zmuszony aby to coś wypełnić".

#3. Jak **stają się wyznawcami** swojej filozofii:

- Totaliści: przez świadomy wybór (tj. ponieważ świadomie starają się oni czynić w swoim życiu jedynie to co jest moralne, oraz unikać czynienia tego co jest niemoralne).

- Pasożyty: przez zostanie stopniowo obezwładnionym chorobą moralną zwaną pasożytnictwem (tj. ponieważ nie są gotowi włożyć jakikolwiek zamierzony wysiłek w to co czynią, stąd wyniki wszelkich ich działań są automatycznie rządzone przez karzące następstwa praw moralnych, w podobny sposób jak przepływ wody wzdłuż linii najmniejszego oporu jest automatycznie rządzony przez prawa grawitacji).

#4. Jak dokonują oni swoich **codziennych obowiązków** i wyborów:

- Totaliści: cokolwiek zamierzają dokonać najpierw sprawdzają czy jest to "moralne", a dopiero potem realizują to tylko jeśli jest to "moralne", albo transformują to na działanie moralne, jeśli wykryli że jest to "niemoralne".

- Pasożyty: dokonują to co jest najłatwiejsze do uczynienia w danej sytuacji, czyli tego co biegnie "zgodnie z linią najmniejszego oporu intelektualnego".

#5. Zdolność do **przewidywania konsekwencji** swych działań. Z uwagi na charakterystykę praktykowanej przez siebie filozofii życiowej, poszczególni ludzie posiadają dwa zasadniczo odmienne podejścia do konsekwencji swoich działań, mianowicie:

- Totaliści: najpierw przewidują konsekwencje, a dopiero potem podejmują działanie i to tylko jeśli owe konsekwencje są akceptowalne. Ponieważ totalizm zawsze zmusza do uprzedniego przewidywania konsekwencji zanim podmie się działanie, totaliści przez całe życie praktykują myślowe rozważanie konsekwencji zanim przystąpią do działania. Owo rozważanie konsekwencji z czasem przeradza się u nich w niemal automatyczny nawyk.

- Pasożyty: najpierw podejmują działanie, dopiero potem dostrzegają jego konsekwencje. Pasożytnictwo popiera lenistwo myślowe. Jego wyznawcy niemal więc nigdy

nie zadają sobie trudu aby rozważać jakie będą konsekwencje określonego czynu. W miarę więc zaawansowania pasożytnictwa, owo lenistwo myślowe staje się nawykiem. Z czasem przestają być zdolni do przewidzenia konsekwencji swego działania. Zawsze więc najpierw coś uczynią, a dopiero potem konsekwencje tego stają się dla nich widoczne (stąd zapewne bierze się powiedzenie zrodzone w czasach kiedy polska szlachta topiła się w powodzi pasożytnictwa: "Polak mądry po szkodzie").

#6. Co jest ich najważniejszą **troską**:

- Totaliżci: wszystko co czynią, starają się czynić dla dobra innych ludzi, lub dla dobra określonej innej osoby. Zazwyczaj więc ich działanie polega na postępowaniu moralnym, prawnym, uczciwym, pomocnym, lojalnym, itp.

- Pasożyci: wszystko co czynią, robią dla siebie samych. Zazwyczaj ich działanie polega więc albo na czynieniu tego co bezpośrednio służy tylko im samym, albo też na skupianiu swoich wysiłków na przymilaniu się i zadowalaniu swoich panów i władców. (Wszakże dbanie o dobro swoich władców, jest odmienną metodą pośredniego służenia sobie samemu.)

#7. Jaki jest ich **odbiór** przez większość dzisiejszych ludzi (w 2002 roku), którzy nie wiedzą o istnieniu praw moralnych.

- Totaliżci: jako lubiani, mili i nieszkodliwi ekscentrycy którzy obstają za swoimi "staromodnymi" zasadami.

- Pasożyci: jako niebezpieczny rodzaj rekinów dzisiejszej "betonowej dżungli", których należy się obawiać ponieważ zjadają one każdego kto nie jest wystarczająco ostrożnym.

#8. Jaki jest **poziom ich "μ"**, a stąd jakie atrybuty pokazują.

- Totaliżci: ich "μ" niemal w każdym przypadku przekracza wartość $\mu > 0.35$. Dlatego zwykle są oni ludźmi przyjaznymi wszystkim, ochoczymi, lubianymi, uśmiechniętymi, z dobrym poczuciem humoru.

- Pasożyci: ich "μ" niemal jako zasada spada poniżej wartości $\mu < 0.35$. Dlatego najczęściej są oni zgorzkniali, nieszczęśliwi, ponurzy, nieprzyjemni, przygnębieni, podczas gdy ich poczucie humoru jest zastąpione przez sarkazm - patrz podrozdział JD1.6.2. Ponieważ jednak posiadają oni wysoki "współczynnik zakłamania (ϕ)" opisywany w podrozdziale JB7.2, zwykle dosyć dobrze ukrywają swoje prawdziwe zachowanie za zasłoną dymną z uśmiechów, sztucznej grzeczności i filozofii propagandowej. Ich prawdziwe zachowanie wychodzi na wierz jedynie czasami, kiedy stracą panowanie, kiedy sobie podchmielą, lub kiedy zmuszeni są do działania.

#9. Na jakich **uczuciowych zasadach** budują swoje współzycie z innymi ludźmi.

- Totaliżci: na zaufaniu, współpracy, przyjaźni, oraz kooperacji z innymi ludźmi.

- Pasożyci: na nieufności, pilnowaniu, pogroźkach, szantażowaniu, oraz zmuszaniu innych ludzi.

#10. Jakie są ich **stosunki** z innymi intelektami.

- Totaliżci: praktykują indywidualną odpowiedzialność, zdyscyplinowanie i partnerstwo. Mają tendencję do pracy i do pomagania innym na zasadach partnerstwa i równości. Nie uznają też żadnej formy wymuszonego niewolnictwa, eksploatacji, wymuszenia, itp., chociaż wykazują ochotniczą dyscyplinę i popierają osobistą odpowiedzialność za decyzje i działania. Ta tendencja do osobistej odpowiedzialności, przy jednoczesnej dyscyplinie i promowaniu partnerstwa i równości, jest wyrażona we wszystkim co czynią. (Totaliztycznego partnerstwa i równości nie wolno mylić z anarchią i brakiem dyscypliny, ani z brakiem indywidualnej odpowiedzialności za podejmowane decyzje. Wprowadzona bowiem w totalizm prawami moralnymi indywidualna odpowiedzialność powoduje, że chociaż totaliztyczny kapitan jest partnerem i równym każdemu członkowi załogi, to on podejmuje decyzje i ponosi odpowiedzialność za ich wyniki, zaś członkowie załogi zdyscyplinowanie decyzje te realizują.)

- Pasożyci: praktykują niewolnictwo połączone z brakiem osobistej odpowiedzialności. Wykazują tendencję do zamieniania w niewolnika każdego kto przypadkowo wejdzie w sferę ich wpływów. Stąd są zwariowani na punkcie władzy i sprawia im przyjemność dyktowanie innym co ci powinni czynić. Jednocześnie jednak nigdy nie przyjmują żadnej odpowiedzialności za efekty tego dyktowania. Każdy swój związek zamieniają w stosunek "pan-sługa". Lubują się także w manifestacyjnym pokazywaniu własnej "nadrzędności" nad innymi ludźmi, jako że w ich własnych umysłach nadrzędność ta upoważnia ich do zamieniania innych w swoich niewolników. Z tych powodów zawsze wyznają jakiś rodzaj "doktryny nadrzędności", znaczy że w ich opinii zawsze istnieje coś, co czyni ich lepszymi od innych ludzi. Oczywiście, to coś w każdym przypadku jest czymś innym i dla jednych pasożytów może to być ich rodzina, dla innych kraj urodzenia, klasa społeczna, rasa, religia, edukacja, specjalizacja, przynależność, itp. Cokolwiek by to nie było, zawsze w ich opinii czyni to ich lepszymi od innych ludzi i upoważnia ich do zamieniania owych innych ludzi w niewolników. Jeśli spotkają kogoś, kto zagraża ich "doktrynie nadrzędności" (np. jeśli jest nią edukacja - ktoś kto ma wyższą edukację od nich), zaczynają traktować takiego kogoś jako swojego osobistego wroga i starają się zniszczyć ów "konkurencyjny" intelekt.

#11. Reakcja na **prezenty**. Otrzymywanie prezentów i reakcja na nie są tymi elementami codziennego życia, jakie dosyć drastycznie różnią się u totalistów i pasożytów, a stąd które pozwalają nawet na rozróżnianie z kim mamy do czynienia. Szczególnie jeśli pomiędzy osobą dającą prezent a osobą go otrzymującą jest wystarczająco wysoki poziom zażyłości aby osoba otrzymująca nie kryła się ze swoimi reakcjami i uczuciami.

- Totaliści: zwykle są zaambarasowani, ucieszeni, a nawet zaszokowani prezentem, bowiem nigdy go się nie spodziewają otrzymać. Ważny też dla nich jest sam fakt otrzymania i jego symbolizm, a nie co otrzymują.

- Pasożyci: są niemal zawsze zawiedzeni, że tylko to otrzymali, chociaż zasługują na więcej. Niemal też jako reguła mają jakieś zastrzeżenia co do samego prezentu, np. że kolor im nie odpowiada, że nieco za mały lub za duży, że mógłby być lepiej opakowany lub dany w bardziej romantycznej atmosferze, itp. W rezultacie po otrzymaniu prezentu raz całkowicie zniechęcają daną dającą osobę aby kiedykolwiek dawała im cokolwiek następnego. Zupełnie też nie zwracają uwagi na symbolizm prezentu, a jedynie na jego materialną wartość i fizyczne atrybuty.

#12. **Sposoby osiągnięcia celów**. Obie te grupy używają zupełnie odwrotnych sposobów na osiągnięcie swoich celów. I tak:

- Totaliści: osiągają swoje cele poprzez bezpośrednie działania, zapracowywanie, budowanie, rozwiązywanie, wkładanie wysiłku, itp.

- Pasożyci: wszystko osiągają poprzez użycie manipulacji, intrygi, szantażu, pogroźek, przemocy, znajomości, nadużycia pozycji, kopiowania/ściągnięcia od innych (tak jak niektóre dzieci szkolne kopiują/ściągają zadania domowe i testy), rozkradania, przywłaszczania sobie, rabunku, itp.

#13. **Pomaganie innym** i pomaganie sobie nawzajem. Totalistyczne pomaganie innym, zgodne z zasadami opisanymi w podrozdziale JC11.3, jest wyrazem przyjmowania osobistej odpowiedzialności za wszystkie zdarzenia jakie mają miejsce w naszej obecności.

- Totaliści: są skłonni do bezinteresownego i osobistego udzielania pomocy i wsparcia każdemu w potrzebie lub każdemu kto o pomoc się zwróci. Jednak owa pomoc i dzielenie się będą realizowane według totalistycznych zasad, np. ich realizacje będą tak dobrane, aby wyłącznie powiększać zasób energii moralnej (tj. aby pomagający nie musiał się znacząco "poświęcać" dla osoby której pomaga).

- Pasożyci: ich zasadą jest **opuszczanie w biedzie**. Manifestowało się ono będzie filozoficznie utrwaloną społeczną znieczulicą, przetrzuceniem odpowiedzialności za udzielanie pomocy z osobników na specjalnie w tym celu powołane instytucje, oraz panicznym uciekaniem poszczególnych osobników przed obowiązkiem udzielania sobie nawzajem pomocy. Wyniknie to ze stopniowego poszerzenia się panującej w tych

cywilizacjach filozofii braku kooperacji i wzajemnej rywalizacji również i do stosunków pomiędzy poszczególnymi osobnikami, połączone z filozoficznym pozbyciem się odpowiedzialności za zdarzenia w jakich ktoś bierze udział. Efektem końcowym będzie, że w przypadku znalezienia się jakiegoś osobnika w kłopotach, inni osobnicy nie udzielą mu pomocy, a jedynie zawiadomią odpowiednią instytucję specjalnie powołaną do udzielania danego typu pomocy. To wyjaśnia dlaczego wśród pasożytów możliwe są zdarzenia opisane legendami z podrozdziału R4 niniejszej monografii i z podrozdziału R4 monografii [1/3] oraz wzmiankowane w traktacie [3B].

#14. **Struktura społeczna** w jaką wierzą i jaką promują.

- Totaliżci: wszyscy ludzie są równi i wszyscy są jedną wielką rodziną. Wierzą oni, że każdy urodził się równym i że powinien pozostać równym. Dlatego każdy powinien otrzymywać takie same prawa, przywileje, obowiązki, oraz standardy. Jeśli istnieje jakieś prawo, powinno ono być tak samo wypełniane przez przywódców jak i przez podwładnych. Jeśli zaś jest jakiś statek, kapitan powinien otrzymywać takie samo pożywienie, taką samą kabinę i takie samo potraktowanie, jak każdy inny członek załogi. Ponadto, jest on kapitanem tylko, kiedy znajduje się na mostku. Kiedy w pozycji kapitana, każdy zdyscyplinowanie wypełnia jego decyzje i polecenia - wszakże ponosi on odpowiedzialność za losy całego statku. Natomiast po służbie, każdy może z nim żartować, dyskutować jego pomyłki, oraz wypytywać o jego strategię.

- Pasożyty: wszyscy ludzie są predysponowani aby formować hierarchię. Każdy jest urodzony na określonej pozycji w owej hierarchii i powinien spędzić resztę swojego życia na wspinaniu się w jej górę, oraz na ustalaniu swojej wzajemnej pozycji w stosunku do innych ludzi. Ta wiara stwarza pasożytom wymówkę na podział każdego społeczeństwa na rasy, klasy, kasty, religie, inicjacje, pozycje, członkostwa, współzależności, przywileje, powiązania, układy, itp., a potem usprawiedliwić każdą z tych grup za bezwzględną eksploatację innych, lub za bycie eksploatowanym przez innych. Dla każdej z takich pozycji w hierarchii, dołączone powinny być określone przywileje i honory, zgodnie z dawnym polskim powiedzeniem "co wolno wojewodzie to nie tobie smrodzie". To prowadzi do sytuacji, że członek jednej kasty lub klasy jest karany śmiercią za coś, co członek innej klasy lub kasty czyni powtarzalnie bez żadnych następstw. Stąd, dla pasożytów, jest normą wymaganie od innych tego co nie czynią oni sami. Oczywiście, wynikiem jest, że na pasożytniczym statku kapitan zawsze posiada najlepsze posiłki i największą kabinę, że inni muszą mu oddawać honory nawet jeśli idzie on do toalety, lub pokaże się w piżamie i, że jest kapitanem nawet jeśli śpi. Aby podkreślić swoją strukturę hierarchiczną, pasożytnicze organizacje lubują się w uniformach, ponieważ uniformy posiadają rangę naszytą na sobie. Każdy więc wie dokładnie gdzie inni znajdują się w hierarchii, a stąd kto ma oddawać komu saluty i honory, a kto ma je otrzymywać. W pasożytniczych rodzinach każdy członek posiada swoją pozycję, np. ojciec jest bardziej ważny od matki, mąż jest ważniejszy od dzieci, pierworodny jest ważniejszy od drugiego dziecka, syn od córki, itp. Kultura pasożytniczych intelektów nasączona jest najróżniejszymi rytuałami i zwyczajami jakie mają na celu zmanifestowanie podporządkowania się tych położonych niżej w hierarchii tym położonym wyżej w hierarchii. Ich przykładami może być ceremonia całowania ręki, ceremonia podawania herbaty, inspekcja gwardii przybocznej, posiadanie świty, wykładanie "czerwonego chodnika", itp.

#15. Jak definiują oni **wartość jednostki** w danym związku.

- Totaliżci: wartość danej osoby dla danego związku zależy od zalet jakie osoba ta posiada. Dla przykładu osoba moralna, uczciwa, warta zaufania, mądra, wyedukowana, pracowita, itp., daje wyższy wkład dla danego związku niż osoba, która jest niemoralna, nieuczciwa, zawodząca, głupia, nie wykształcona, leniwa, itp.

- Pasożyty: wartość danej osoby zależy od władzy jaką osoba ta ma nad danym pasożytem (tj. "kogo ona zna, lub jaką zajmuje pozycję, nie zaś co ona umie"). Dlatego, każdy kto jest położony wyżej w hierarchii niż dany pasożyt, kto posiada lepsze układy lub połączenia, kto pochodzi z bardziej potężnej lub bogatej rodziny, kto urodził się

w bardziej potężnym kraju, kto zdołał zakumulować większe bogactwo, itp., dla pasożytów posiada większą wartość. (Odwrotne zaś z tymi którzy posiadają mniejszą wartość.) Oczywiście powoduje to, że w pasożytniczych krajach lub ideologiach, często spotyka się takie obrazy propagandowe jak żołnierz, który swoją własną pierśią osłania oficera przed kulami, jak poddani umierający dla swojego króla lub królową, jak żona która oddaje część swego posiłku mężowi, jak dziecko które oddaje ostatni cukierek swojemu dziadkowi, itp.

#16. Preferowane **środowisko społeczne**.

- Totaliżci: preferują grupy, które są jednorodne pod każdym względem. Dla przykładu preferują pracę w biurach, gdzie każdy jest tego samego wieku, tej samej specjalizacji, tej samej płci, tego samego pochodzenia, itp. Powodem jest, że czują się bardziej równi w takich jednorodnych grupach, ponieważ nie muszą respektować zasady "starszeństwa", zasady "kobiety pierwsze", zasady "szef najpierw", itp. Totalizm stwierdza, że "nie jest możliwym sprawiedliwe obdzielenie nierównych". Jeśli ktoś temu nie wierzy, powinien spróbować rozwiązać teoretycznie klasyczny problem "**sprawiedliwej drogi na piknik**" (tj. problem, kiedy kilku nierównych pod każdym względem ludzi idzie na piknik i muszą znaleźć sprawiedliwy sposób na jaki poniosą ciężki plecak z żywnością - mianowicie kto, kiedy, przez jak długo i gdzie powinien nieść ów plecak). Owa niemożność sprawiedliwego obdzielenia nierównych jest bardzo rzucającą się w oczy w wielorasowych państwach. Cokolwiek zostanie tam bowiem uczynione, nigdy to nie zadowala wszystkich ras i zawsze istnieją tam jakieś formy społecznej niesprawiedliwości. Dlatego, jeśli totaliżci mają możliwość wyboru swojego środowiska społecznego, zawsze czują się dobrze wśród równych sobie, znaczy wśród tych, którzy są tej samej rasy, wzrostu, poglądów, filozofii, upodobań, apetytu, wieku, wyglądu, itp.

- Pasożyci: preferują grupy jakie złożone są z całej rozpiętości odmiennych intelektów. Dla przykładu preferują pracę w biurach które grupują razem ludzi odmiennego wieku, płci, pozycji w hierarchii, rasy, itp. Powodem jest, że znają swoje miejsce w takich grupach i stąd mogą wyżywać się na ludziach, których uważają za niższych od siebie, oraz pokazywać oddanie osobom o wyższym od siebie statusie.

#17. Jak **motywują**.

- Totaliżci: motywują wysokimi pobudkami (np. moralność, prawda, prawo, sprawiedliwość, przekonanie, pomoc, przyjaźń, wolność, itp.). Aby coś uczynić, totaliżta musi być przekonany, że jest to moralne, sprawiedliwe, potrzebne, zgodne z prawami wszechświata, itp.

- Pasożyci: motywują niskimi pobudkami (np. strachu, łakomstwa, bogactwa, ambicji, pożądania, władzy, itp.). Dlatego, mają tendencję do karania aby dać odstraszący przykład, do okrutnego mszczenia się, do szantażowania, do rozprzestrzeniania terroru i strachu, do atakowania każdego kto jest odmienny lub słabszy, itp.

#18. Jak **otwarc** są.

- Totaliżci: zawsze są przeźroczyści i otwarci. Nigdy nie mają niczego do ukrycia, ani nie posiadają powodów aby utrzymywać coś w tajemnicy, aby coś ukrywać, aby coś zaciarać, niszczyć dowody, itp. Nie będą o niczym decydowali za zamkniętymi drzwiami, ani bez wiedzy tych, których to dotyczy. Nie będą też ukrywali powodów, dla jakich podjęli określone decyzje lub działania.

- Pasożyci: zawsze coś ukrywają i mają sekrety. Zazdrośnie też strzegą tego co wiedzą lub posiadają. Stąd nigdy nie udzielą prostej odpowiedzi, a mają tendencję do odpowiadania bez powiedzenie czegokolwiek. Powodem jest, że pozycja jaką ktoś zajmuje w ichniej hierarchii zależy od jego/jej dostępu do informacji, od strachu jaki ten ktoś zasiewa u innych, itp. Dlatego pasożyci zawsze ukrywają swoją "amunicję", tak aby mogli użyć ją niespodziewanie, kiedy nadejdzie rozstrzygająca chwila.

#19. **Jednoznaczność i klarowność**.

- Totaliżci: wykazują tendencję do jednoznaczności i klarowności. W przypadku totalizmu celem działania ludzi wcale nie jest, jak w pasożytnictwie, podporządkowywanie sobie innych, a powiększanie zasobu energii moralnej poprzez

pomaganie innym. Wszakże im więcej pomocy się udzieli innym, tym wyższy zasób energii moralnej się zgromadzi. In zaś wyższy czyjs zasób energii moralnej, tym większy dostęp do poszukiwanych wartości życiowych jak szczęśliwość, samo spełnienie, itp. Z kolei prawdziwe pomaganie innym jest tylko możliwe jeśli ktoś jednoznacznie zdefiniuje swoje stanowisko, jeśli ma klarowny zestaw wytycznych, jeśli precyzyjnie wyjaśni i opisz, itp. Stąd też naturalną tendencją osób i instytucji wyznających totalizm będzie, że we wszystkim dążyły one będą do jednoznaczności, starając się wszystko wyrazić w sposób jednoznaczny, o jednej interpretacji, z dokładnymi wytycznymi, z precyzyjnym zakresem i granicami, itp. Właśnie dzięki tej jednoznaczności, każdy może tam łatwo i efektywnie pomagać innym.

- Pasożyci: kultywują wieloznaczność. Wszakże jednym z najważniejszych celów jaki wyznawcy pasożytnictwa starają się osiągnąć we wszystkim co czynią, to wykazanie własnej wyższości oraz udowodnienie innym ich podrzędności. Wszakże w owej filozofii im lepiej ktoś potrafi wykazywać swoją wyższość nad innymi oraz im efektywniej spycha innych w dół, tym szybciej wspina się po drabinie hierarchicznej, tym wyższą pozycję osiąga, tym większe są jego korzyści, itp. Niestety wykazywanie własnej wielkości jest niemożliwe, jeśli ktoś zawsze jednoznacznie definiuje swoje stanowisko, jeśli ma klarowny zestaw wytycznych, itp. Stąd też naturalną tendencją osób i społeczeństw wyznających pasożytnictwo jest, że unikają one jednoznaczności, starając się wszystko wyrazić w sposób wieloznaczny, o wielu interpretacjach, bez dokładnych wytycznych, bez precyzyjnego zakresu i granic, itp. W ten sposób, kiedy później zaistnieje określona sytuacja, osoby te i instytucje zawsze interpretują ją na własną korzyść - wszakże wieloznaczność właśnie dla tego została wprowadzona. Ponieważ u osób i instytucji praktykujących pasożytnictwo tylko ten może zająć wysoko, kto jest bardzo dobry w pozostawaniu wieloznacznym i niedefinitywnym w każdej możliwej sytuacji i na każdy temat, wieloznaczność udoskonalona w nich zostanie do perfekcji. Praktycznie więc w instytucjach wyznających tą filozofię nic nie będzie zdefiniowane ponad wszelką wątpliwość i wszystko będzie nacechowane wieloznacznością, możliwością najróżniejszych interpretacji, brakiem klarowności, itp.

Niezwykłą ciekawostką praw moralnych jest, że takie "zanikanie klarowności" czyjegoś stanowiska, oraz "powiększanie się czyjejś wieloznaczności", jest zawsze znakiem upadku filozoficznego i gwałtownego zbliżania się czyjejś filozofii do bieguna pełnego pasożytnictwa. W zbiorowych intelektach ziemskich, u których zawansowany został "cykl filozoficzny w dół" (patrz podrozdział JD1.2) takie raptowne "zanikania klarowności" daje się nawet prześledzić i wyraźnie ulega ono zwiększeniu w miarę zbliżania się ich filozofii do pełni podążania po linii najmniejszego oporu intelektualnego. Wskażmy tutaj konkretne przykłady.

(1) Jednostki miar. Jeśli w przekroju historycznym rozpatrzeć układy jednostek używane przez naukę ziemską, to w czasach, kiedy nasza nauka była ciągle bliska swych totalizacyjnych narodzin, używane przez nią jednostki były niezwykle klarowne i łatwe do uświadomienia sobie przez każdego. I tak np. długość wyrażało się wówczas łokciem - który każdy nosił na swoim ręku stąd dokładnie wiedział ile w przybliżeniu on wynosi. Siłę wyrażało się w kG siły - jaką to wartość znał niemal każdy bowiem nosił w swych rękach kilogramowe paczuski i dokładnie wiedział z jaką siłą one ciążą ku ziemi. Natomiast moc wyrażało się w koniach mechanicznych - które każdy rozumiał bo były niemal tak samo mocne jak konie biologiczne. W miarę jednak jak nasza nauka ortodoksyjna zaczęła się ześlizgiwać ku instytucjonalnemu pasożytnictwu jakie obecnie wyznaje, jej jednostki zaczęły być coraz trudniejsze do wyobrażenia, a także coraz mniej klarowne, jednoznaczne i o coraz większej elitarności (tj. możliwe do wyznaczenia jedynie przez coraz węższą grupę naukowej elity). I tak obecnie już mało kto jest w stanie wyobrazić sobie ile naprawdę wynosi Newton czy Joule. Jeśli zaś spyta się zwykłego śmiertelnika jaki jest dzisiejszy wzorzec metra, mało kto będzie już w stanie go choćby zdefiniować, nie mówiąc już o jego odtworzeniu w celu skalibrowania swoich miarek (nic

dziwnego, że w dzisiejszych czasach, na przekór że werbalnie zachłystujemy się precyzją naszej techniki, dowolne dwie linijki zakupione w sklepie niemal z całą pewnością będą wzajemnie różniły się wskazaniami długości i to często aż o około 5%).

(2) Wypowiedzi ludzi u władzy. Jak to wyjaśniono dokładniej w podrozdziałach JD4.2 i JD4.3, filozofia dzisiejszego społeczeństwa na Ziemi raptownie ześlizguje się ku pełni pasożytnictwa. W dzisiejszych czasach przy władzy utrzymywać się więc mogą tylko osoby, które doskonale opanowały tę filozofię, a więc opanowały sztukę wieloznaczności. U dzisiejszych polityków, dyrektorów i wysokich kierowników, sztuka ta musi więc być znacząco zaawansowana. Aby to sprawdzić, wystarczy więc spytać kogoś na bardzo ważnym stanowisku o zdanie w jakiegokolwiek istotnej sprawie. Odpowiedź niemal nigdy nie będzie jednoznaczna i klarowna w rodzaju, "tak, ja wierzę to jest dobre", lub "nie, ja uważam, że to jest złe", a wykazywała będzie sprytną wieloznaczność w rodzaju - "a co ty na ten temat sądzisz", lub "to kryje w sobie wiele aspektów jakie wymagają starannego przebadania przez odnośnych specjalistów".

#20. Prawo do posiadania i wyrażania swojej opinii.

- Totaliści: w filozofiach typu totalitycznego wolność posiadania i wyrażania swojej opinii jest niezwykle istotnym czynnikiem stymulacyjnym. Stąd wśród wyznawców tej filozofii bezpośrednio, otwarte i natychmiastowe wyrażenie swojej opinii na dowolny temat jest normalnym zachowaniem praktykowanym na co dzień. Oczywiście w wyrażaniu tym obowiązywać będzie określony kod etyczny jaki uczyni je konstruktywnym i odróżni od zwykłego krytykanctwa, przykładowo: (a) nie będzie się krytkować osób, a jedynie ich idee, decyzje, czy postępowanie; (b) każde stwierdzenie krytyczne uzasadnione zostanie faktami i uzupełnione wskazaniem lepszej alternatywy; (c) posiadanie zastrzeżeń wobec jakiejś decyzji przełożonego wcale nie zwalnia od obowiązku jej moralnego zrealizowania; (d) krytkowane prawa lub obowiązki pozostają w mocy i są przestrzegane aż do chwili ich zmiany; (e) ci co dokonali czegoś gdy obowiązywały jeszcze stare i krytkowane prawa, nie będą za to rozliczani według nowo-wprowadzonych praw jeśli miałyby to spowodować dodatkowy i wydatny spadek ich zasobu energii moralnej w stosunku do stwierdzeń starych praw, itp.

- Pasożyci: nie pozwalają na posiadanie i wyrażanie jakiegokolwiek własnej opinii. Jedyne opinie jakie u nich są dozwolone są te wyrażane przez oficjalne instytucje. Ponieważ niektórych kanonów filozofii pasożytnictwa nie wolno będzie podważać, zaś kanony te rozciągały będą swoje działania na wszystkie obszary życia, krytykowanie czegokolwiek w filozofii pasożytnictwa jest absolutnie tępienie. Ci co odważą się na krytykę, szybko za nią są karani i przywoływani do porządku. Jedną więc z cech tej filozofii jest, że tępi ona i całkowicie eliminuje krytykę, zaś jej wyznawcy nigdy nie odważają się na otwartą krytykę skierowaną ku wewnątrz (tj. na własny statek, własny system, własną cywilizację, itp.). Cały zasób swojej frustracji wylewają więc oni tylko poprzez krytykowanie zewnętrzne (tj. innego statku, innej filozofii lub systemu, innej cywilizacji, itp.) oraz poprzez uprawianie agresywności. Ta tendencja posuwa się tak daleko, że w wysoko zaawansowanych technicznie pasożytniczych cywilizacjach, takich jak szatańscy pasożyci opisywani w podrozdziale A3, specjalne urządzenia są budowane, które sterują umysłami wszystkich obywateli, tak że żaden z nich nie posiada odmiennej opinii od innych.

#21. **Komu pozwalają przewodzić.** Interesującym odkryciem totalizmu na temat przywódców jest, że wybór przywódców intelektów zbiorowych, takich jak instytucje lub kraje, zawsze jest kierowany przez działanie praw moralnych. Prawa te powodują, że przywódca danej instytucji lub kraju, zawsze reprezentuje średnią moralność grupy ludzi, którym on przewodzi. Dlatego, poznanie przywódcy jest najszybszą metodą poznania moralności danego intelektu grupowego. Oto kogo owe dwie przeciwstawne filozofie wybierają na swoich przywódców.

- Totaliści: Zawsze wybierają na swoich przywódców najbardziej mądrych i najbardziej moralnych ludzi spośród siebie, którym mogą ufać, na których mogą polegać, oraz którzy znajdują się najbliżej bieguna dobra do jakiego osoby praktykujące te filozofie

zmierzają. Ponadto przywództwo "dawane" będzie przez przewodzonych jako wyraz zaufania i rodzaj nagrody moralnej. Ta cecha owej filozofii powoduje, że poprzez zwykłą analizę stanu moralnego i względnej inteligencji przywódcy dowolnej grupy czy społeczności, a także poprzez moralną analizę sposobu na jaki został on przywódcą, łatwo daje się oszacować ku jakiej filozofii grupa ta ciąży. Oszacowanie to także wskazuje jaki jest aktualny poziom zaadoptowania totalizmu w praktykowanej przez tą grupę codziennej filozofii. Przykładowo grupy i społeczności na Ziemi, których codzienna filozofia jest bliska totalizmowi, będą same wybierały na swych przywódców najmoralniejszych i najinteligentniejszych spośród siebie. Będzie to dokładnym przeciwieństwem grup uprawiających pasożytnictwo, które zgodnie z opisem poniżej, pozwalały będą aby przywództwo nad nimi wrywane zostawało od innych siłą lub wybiegiem przez najniemoralniejszych, najbrutalniejszych i najgłupszych.

- Pasożyci: Zawsze pozwalają aby ich przywódcami stawali się najbardziej bezwzględni, głupi i najbardziej niemoralni. Wszakże takich ludzi wszyscy inni się obawiają, a stąd nikt nie ma im odwagi powiedzieć NIE. Aczkolwiek pośrednio fakt ten przewija się niemal przez cały ten rozdział JD, zdecydowałem się szczególnie go podkreślić w niniejszym miejscu. Mianowicie, zgodnie z działaniem praw moralnych, **"przywódcą zawsze zostaje ktoś, kto najlepiej reprezentuje moralną esencję przewodzonych"**. Ponieważ w filozofii pasożytnictwa, esencja ta polega na unikaniu wypełniania praw moralnych, przywódcą dowolnej grupy wyznającej tą filozofię, zawsze zostaje ktoś, kto będzie najbardziej niemoralny, bezpardonowy, bezuczuciowy, okrutny, mściwy, szatański, itp. Gdyby to wyrazić innymi słowami, przywódca w każdym pasożytniczym społeczeństwie, musi być najbliżej bieguna zła, ze wszystkich członków społeczności, której on przewodzi. Z kolei aby tak bardzo się zbliżyć do bieguna zła, musi on też cechować się niezbyt wysoką inteligencją, bowiem istota o wysokiej inteligencji, prędzej czy później doszłaby do logicznego wniosku, że "zło nie popłaca", nie mogłaby więc reprezentować interesów zła. Ponadto w filozofiach typu pasożytniczego przywództwo zawsze wrywane jest siłą lub podstępem przez samego przewodzącego od innych pretendujących do jego sprawowania. Dzieje się to w sposób podobny jak w sforcie psów walczących o kość, gdzie kość zawsze wrywana jest przez psa, który cechuje się największą siłą, najboleśniejnymi ukąszeniami i najwyższą brutalnością.

W świetle powyższego wysoce interesujące jest, że wyglądający jak rysunki aniołów przywódcy okupującej Ziemię pasożytniczej konfederacji UFOLI, opisywanej w podrozdziale A3, zwykle mają około 2.5 metra wzrostu. Zgodnie z wzorem (1JE9.3) oznacza to, że wykształtowanie się obecnego wzrostu tych przywódców nastąpiło już na planecie tylko około 2 razy większej od Ziemi. Jak więc wynika z dotychczasowego rozeznania, planeta ich zamieszkania jest najmniejszą ze wszystkich planet na jakich zamieszkują szatańscy pasożyci z UFO, którzy obecnie okupują Ziemię. Z kolei pochodząc z takiej najmniejszej planety, zgodnie z wzorem (1JE9.2), inteligencja owych istot przewodzących okupującym nas cywilizacjom szatańskich pasożytów, musi być najniższa ze wszystkich tych cywilizacji. Wyrażając to bardziej niecenzurowanymi słowami, wśród okupujących nas cywilizacji szatańskich pasożytów z UFO opisywanych w rozdziale V, faktycznie przewodzą najgłupszy, a stąd zapewne również i najniemoralniejszy. Przykładowo potencjał mózgow i inteligencja u tych anioło-podobnych przywódców konfederacji, zgodnie z wzorem (1JE9.2) muszą być około 4 razy niższe, niż potencjał mózgow i inteligencja u widywanych na wehikułach UFO innych pobratymców ludzi, zwykle nazywanych "Nordykami". (Niemniej, z powodu urodzenia się na planecie o grawitacji około 2 razy większej od ziemskiej, inteligencja tych 2.5-metrowych przywódców UFOLI ciągle jest jednak około 4 razy wyższa, niż inteligencja ludzi urodzonych na planecie Ziemia, jako że ludzie używają jedynie około 5% do 6% potencjału swoich mózgow.)

Ten sam trend powinien dać się też zaobserwować i na Ziemi, jako że Ziemia podlega tym samym prawom co reszta wszechświata. Stąd we wszystkich ziemskich grupach i społecznościach, w których nastąpi znaczne upowszechnienie się pasożytniczej

filozofii (tj. prymitywnego pasożytnictwa), zgodnie z totalizmem przywódcami powinni zostawać najniemoralniejsi i najgłupszy, zaś swoją władzę powinni oni przejmować poprzez brutalne wyrwanie jej innym pretendantom. Pozostawiam czytelnikowi osądzenie czy owa zasada faktycznie wypełnia się w praktyce.

#22. Jaką **formę zarządzania preferują**. Forma zarządzania wynika bezpośrednio ze stosunku danej filozofii do ponoszenia za wszystko osobistej odpowiedzialności. Jak wiadomo totaliści uznają działanie prawa moralnego, że "każdy ponosi osobistą odpowiedzialność za wyniki wszelkich zdarzeń na jakie posiada wpływ i jakie zachodzą w jego/jej obecności". Natomiast pasożyci ignorują działanie tego prawa moralnego i odpowiedzialność za wszystko przerzucają na kogoś innego, lub na coś innego. Dlatego też forma zarządzania jaką preferują, będzie odmienna dla każdej z tych dwóch przeciwstawnych filozofii. I tak:

- Totaliści: preferują zarządzanie, w którym odpowiedzialność za podjęte decyzje zawsze spada na barki mądrej i moralnej osoby, która decyzje te podjęła. Stąd preferować oni będą rządy mądrych i moralnych jednostek, np. rządy wybieralnego prezydenta w państwie, rządy dyrektora lub właściciela w przedsiębiorstwie, rządy kapitana na statku, rządy głowy rodziny, itp. Osoba jednak która rządzi, u totalistów musi być mądra, moralna, odpowiedzialna, doświadczona, itp.

Powyższe wyjaśnienie preferencji totalistów z zakresie form rządzenia, wymaga tutaj dodatkowego wyklarowania i zinterpretowania możliwych niejednoznaczności. Z powodu wypełniania prawa moralnego o osobistej odpowiedzialności każdego, z definicji totalizm musi być przeciwny wszelkim formom rządzenia grupowego, zwykle kwalifikowanym jako jedna z form demokracji. Wszakże takie grupowe rządzenie sprzyja pozbawianiu się osobistej odpowiedzialności, jako że odpowiedzialność za decyzje spada w nim na rządzącą grupę (czyli na nikogo w szczególności), a nie na jednostki. Wcale to jednak nie oznacza, że totalizm jest za rządami dyktatorskimi. Wszakże dyktatorstwo jest jedną z form pasożytnictwa, w której władzę przejmuje najsilniejszy i najbardziej brutalny, po to tylko aby zamienić rządzony naród w swoich niewolników. Totalizm jest więc za formą rządzenia która najczęściej nazywana jest "demokracją prezydencką". W formie tej odpowiedzialność za podjęte decyzje spoczywa na jednostce. Jednostka ta ma też całkowicie wolne ręce w zakresie co zadecyduje i jaki kierunek nada rządzonej przez siebie instytucji, czyli nikt ani nic nie wiąże jej rąk ani nie wywiera nacisku jaką decyzję powinna podjąć. Jednak jednostka ta jest demokratycznie wybierana, stąd musi odznaczać się wymaganą moralnością i zaletami. Osobiście też odpowiada ona za zgodność z prawami moralnymi każdej podjętej przez siebie decyzji, oraz nieustannie musi demonstrować/wykazywać tą zgodność rządzonym przez siebie ludziom, oraz komitetowi wybranemu przez tych ludzi dla weryfikowania zgodności jej decyzji z treścią praw moralnych.

- Pasożyci: zawsze organizują zarządzanie w taki sposób, aby nikt z rządzących nie ponosił osobistej odpowiedzialności za podjęte decyzje. Dlatego tak kształtują oni swoje instytucje, że ich zarządzanie zawsze jest "grupowo demokratyczne", tj. dokonywane przez jakąś radę, grupę, komitet, parlament, gabinet, itp. Nawet jeśli pasożyci posiadali będą jakąś pojedynczą osobę, która reprezentuje daną instytucję, np. dyrektora czy kapitana, osoba ta będzie albo czysto figuratywną albo całkowicie dyktatorską, a stąd nigdy nie będzie podejmowała żadnych decyzji, które wiążą się z ponoszeniem osobistej odpowiedzialności za jej wyniki.

#23. Jak **rządzą**.

- Totaliści: poprzez pomaganie, ułatwianie, doradzanie, zachęcanie i inspirowanie. Głównie starają się innym przekazać co jest do zrobienia, pozostawiając im wybór, jak to powinno zostać osiągnięte.

- Pasożyci: poprzez nakładanie coraz większej liczby ograniczeń, jakie informują innych czego im nie wolno, czego nie powinni czynić, lub jak nie powinni czegoś czynić. Bez przerwy wtrącają się też do wszystkiego, narzucając sposób na jaki coś

powinno zostać uczynione, oraz zmuszając innych aby czynili daną rzecz w pasożytniczy sposób.

#24. Wartość jednostki.

- Totaliźci: uświadamiają indywidualnym ludziom ich wartość i znaczenie. Osoby praktykujące totalizm zarówno same rozumieją swoją i innych wartość, jak i również uświadamiają innym ich istotność, wartość, znaczenie, przekonanie o wadze ich wpływu, itp. Uświadamianie to wynika z całego szeregu aspektów filozofii totalizmu. Przykładowo aby intelekty praktykujące totalizm brały w swoje ręce odpowiedzialność za własne losy i kontrolę nad własnym zasobem energii moralnej, absolutnie niezbędnym jest ich przekonanie, że to co czynią ma ogromne znaczenie, że ich działania się liczą, że ich życie jest bezcenne, że jeśli tylko zechcą, to na wszystko mają wpływ, że mogą osiągnąć to co zechcą, itp. Tylko bowiem gdy ludzie są świadomi własnej wartości i znaczenia, zaczną brać swoje losy we własne ręce, nie dadzą się innym zniewalać, podporządkować, ogłupiać, czy wyprowadzić na manowce, itp. Aby więc nieustannie uświadamiać wyznawcom totalizmu poczucie własnej wartości i wagi, wszelkie filozofie typu totalistycznego zawierają w sobie i wprowadzają w życie cały szereg mechanizmów nieustannego dokumentowania ludziom jak istotne jest to co czynią i jak wiele są zdolni osiągnąć. I tak przykładowo religie typu totalistycznego (np. chrześcijaństwo) będą upewniały swoich wyznawców iż "stworzeni zostali na wzór i podobieństwo Boga", stąd podobnie jak Bóg są oni w stanie osiągnąć i uczynić co tylko zechcą. Totalistyczne instytucje będą upewniały każdego ze swoich pracowników, że jego wkład jest absolutnie niezbędny i nie do zastąpienia, oraz że każdy się liczy. Filozofia totalizmu ujawnia prawdziwe znaczenie wolnej woli i inteligentnej energii moralnej w naszym życiu. Itp., itd. W rezultacie, w dowolnej odmianie filozofii totalizmu indywidualni ludzie są świadomi własnego znaczenia i wartości, a stąd nie dają się otumanić przez zapędy jakichś moralnie wypaczonych kacyków usiłującymi zadusić ich wolną wolę.

- Pasożyci: wpajają indywidualnym ludziom ich nieistotność. Praktykujący pasożytnictwo wpajali będą zarówno sobie samym, jak i innym, przekonanie o ich nieistotności, braku znaczenia, bezwartościowości, taniości życia, itp. Wpajanie to wynika z całego szeregu dogmatów filozofii pasożytnictwa. Przykładowo, aby móc kogoś eksploatować, czynić sobie podrzędnym, czy zamieniać w niewolnika, absolutnie niezbędnym jest przekonanie, że ten ktoś nie ma znaczenia, że się nie liczy, że jego życie jest bezwartościowe, że nie ma na nic wpływu, że to co czyni niczego nie może zmienić, itp. Tylko bowiem po wmówieniu komuś jego znikomości i braku znaczenia, można tego kogoś zmusić do posłuszeństwa, zniewolić, wykorzystać, zdusić jego wolną wolę, itp. Aby więc nieustannie utrzymywać wyznawców tej filozofii w poczuciu własnej małości, filozofie pasożytnicze wymyślają i wprowadzają w życie cały szereg metod nieustannego wpajania i przypominania, jak mali ci są. W ten sposób przykładowo religie typu pasożytniczego zmuszały będą swych poddanych do nieustannego padania na twarz i kontemplowania wielkości ich boga przy jednoczesnym wmawianiu sobie własnej przy tym bogu maleńkości. Pasożytnicze struktury władzy będą nieustannie podkreślały wielkość i potęgę rządzących oraz nieistotność rządzonych, tak aby wszyscy byli świadomi swojej nieznacności. Pasożytnicze instytucje naukowe będą wmawiały swoim naukowcom, że liczy się tylko produkt ogromnych zespołów badawczych, podczas gdy dorobek pojedynczego badacza absolutnie nie ma znaczenia, itp. W rezultacie, w filozofii pasożytnictwa większość indywidualnych ludzi będzie dogłębnie przekonana o własnej maleńkości. Jedynie kilku wybrańców utrzymywanych będzie w nienaturalnym poczuciu własnej wielkości i możliwości swego bezkarnego czynienia wszystkiego co tylko zechcą z podległymi im niewolnikami.

#25. Ich wiara.

- Totaliźci: wierzą w Boga, lub w jakąś nadrzędną istotę o cechach wszechświatowego intelektu. To właśnie z uwagi na ową wiarę pedantycznie przestrzegają oni praw moralnych, które wszechświatowy intelekt ustanowił i nadzoruje. Są jednak

dyskretni w zakresie swojej wiary i rzadko manifestują się swoimi wierzeniami w sposób otwarty i rzucający się w oczy.

- Pasożyci: są albo prymitywnymi ateistami - którzy w ogóle nie wierzą w Boga, albo subtelnymi ateistami - którzy manifestacyjnie demonstrują swoją rzekomą dewocję do danej religii, jednak którzy równocześnie ukrywają swój subtelny ateizm za przykrywką religijności i Boga (patrz podrozdział JB4).

#26. Uznawanie Konceptu Dipolarnej Grawitacji.

- Totaliźci: po zapoznaniu się z Konceptem Dipolarnej Grawitacji ochoczo go uznają, a także uznają wszelkie wynikające z niego konsekwencje (np. istnienie i nadrzędność wszechświatowego intelektu, idea przewodnia i intencje jego działania, itp.). Jednym z przejawów tego uznawania będzie też swoboda prowadzenia badań i dyskusowania na temat wszechświatowego intelektu (Boga).

- Pasożyci: nigdy nie uznają Konceptu Dipolarnej Grawitacji oraz wynikających z niego konsekwencji (np. nie uznają faktu istnienia wszechświatowego intelektu, intencji jakie on posiada, itp.). Filozofia pasożytnictwa może wszakże być wyznawana tylko przez tych, którzy w głębi ducha są ateistami czyli odrzucają istnienie wszechświatowego intelektu. Ponieważ istnienie to wynika jednoznacznie ze stwierdzeń Konceptu Dipolarnej Grawitacji, wyznawcy pasożytnictwa nigdy oficjalnie nie uznają tego konceptu i zawsze świadomie będą go odrzucali oraz atakowali. Stąd wyznawcy pasożytnictwa starannie unikali też będą wszelkich naukowych i opartych na logice dyskusji na temat wszechświatowego intelektu, poprawności ich religii, itp.

JD8. Naturalna transformacja całych pasożytniczych cywilizacji: z instytucjonalnego pasożytnictwa w szatańskie pasożytnictwo

Jak to wyjaśniono w poprzednich częściach niniejszego rozdziału, szczególnie zaś w podrozdziale JD1.3, najważniejszą cechą filozofii pasożytnictwa, jaka odróżnia je od filozofii totalizmu, daje się zdefiniować następująco: "**pasożytnictwo jest to nieustannie pogłębiający się proces**", podczas gdy "**totalizm jest to wysoce stabilny stan**". Cecha ta pozostaje w mocy, bez względu na to czy pasożytnictwo praktykowane jest przez pojedynczą osobę, czy też przez jakiś cały intelekt zbiorowy. Wyjaśniając to innymi słowami, osoby, lub intelekty zbiorowe, które uprawiają totalizm, wykazują stabilny zestaw atrybutów, jaki cechuje ich przez relatywnie długie okresy czasu, podczas których praktykują oni swoją moralną filozofię. To oznacza, że np. tak samo jak jednego roku możemy totalizmowi ufać, polegać na nich, wierzyć w ich fachowość, lubieć ich zachowanie, itp., również możemy wszystko to czynić w całym szeregu lat następnych. Natomiast osoby, lub intelekty zbiorowe, uprawiające pasożytnictwo, zmieniają się bez ustanku - i to zawsze na gorsze. Jeśli więc komuś ześlizgującemu się w pasożytnictwo ciągle ufamy jednego roku, nie ma pewności, że będziemy mogli mu ufać następnego roku. Jeśli osoba lub instytucja zarażona pasożytnictwem wywiąże się z czegoś jednego roku, wcale już nie musi się z tego wywiązać roku następnego. Itd., itp. Jednym słowem, kiedy ktoś raz wpadnie w szpony pasożytnictwa, wówczas moralnie bez przerwy stacza się w dół, aż osiągnie stan samozagłady!

Ów nieustanny proces ześlizgiwania się w coraz głębsze pasożytnictwo, nie oszczędza nikogo, kto zaniedbuje wypełniania praw moralnych. Podczas jednak, gdy ten proces ześlizgiwania się został dosyć dokładnie omówiony w poprzednich podrozdziałach dla pojedynczych ludzi oraz dla instytucji, dotychczas nie został on przedyskutowany dla całych cywilizacji. Tymczasem losy całych cywilizacji zarażonych takim nieustannie pogłębiającym się pasożytnictwem, są szczególnie znaczące. Wszakże ujawniają one, jaka przyszłość czeka naszą własną cywilizację na Ziemi. Jako cywilizacja coraz otwarciej i pełniej przechodzimy przecież na pasożytnictwo. Ponadto poznanie kolei losów takich pasożytniczych cywilizacji, pozwala nam lepiej zrozumieć naszą obecną sytuację na Ziemi.

Dlatego cały niniejszy podrozdział JD8, a także cały podrozdział JD11, zdecydowałem się poświęcić dokładnemu wyjaśnieniu losów i transformacji jakim podlegają wszelkie cywilizacje, które praktykują instytucjonalne pasożytnictwo.

Spróbujmy w jednym zdaniu zawrzeć najważniejsze następstwo praktykowania przez jakąś cywilizację niszczycielskiej filozofii instytucjonalnego pasożytnictwa. Następstwo to możnaby wyrazić, że za pośrednictwem naturalnych procesów pogłębiania się pasożytnictwa, z czasem cywilizacja ta przetransformuje się w cywilizację tzw. "szatańskich pasożytów" (oczywiście tylko wówczas, jeśli wcześniej nie osiągnie ona momentu własnej samozagłady). Wstępnie proces owej transformacji z instytucjonalnego pasożytnictwa w szatańskie pasożytnictwo wyjaśniałem już w podrozdziale JD2.1.

Opiszmy teraz dokładniej ów makabryczny proces. Najpierw, naturalny mechanizm oddziaływania praw moralnych na losy pasożytniczych intelektów, objawia swe działanie na poziomie pojedynczych ludzi. Potem rozciąga on swój wpływ na całe instytucje. Przykładowo, jeśli w jakichś instytucjach pracować zaczyna wystarczająca liczba indywidualnych osób praktykujących pasożytnictwo - szczególnie zaś jeśli osoby te zajmują kierownicze stanowiska, wówczas instytucje te szybko przechodzą na praktykowanie instytucjonalnego pasożytnictwa. Z kolei kiedy w danym państwie pojawia się wystarczająca liczba instytucji praktykujących instytucjonalnego pasożytnictwo, szczególnie zaś instytucji rządowych, wówczas instytucjonalne pasożytnictwo zaczyna być praktykowane przez całe owo państwo. W końcu, kiedy większość państw w danej cywilizacji praktykuje już instytucjonalne pasożytnictwo, wówczas cała owa cywilizacja przechodzi na praktykowanie instytucjonalnego pasożytnictwa. Nasza cywilizacja ziemską jest właśnie ogromnie bliska tego przełomowego wydarzenia filozoficznego. Jeśli zaś cała cywilizacja zacznie praktykować instytucjonalne pasożytnictwo, wówczas jej losy są już przesądzone. Nie jest bowiem już w stanie sama powrócić do totalizmu. Stąd jej pasożytnictwo będzie stopniowo się pogłębiało, aż kiedyś osiągnie ona moment samozagłady.

Zależnie od wzajemnych proporcji pomiędzy szybkością upadku moralnego tej cywilizacji, a szybkością jej wzrostu technicznego, jeśli cywilizacja ta rozwija się wystarczająco szybko, wówczas jeszcze przed samozagładą może ona przekształcić się w tzw. "cywilizację szatańskich pasożytów". Dokładniejsze zdefiniowanie co nazwa ta oznacza, nastąpi w następnym podrozdziale JD9. Tutaj wystarczy jedynie zaznaczyć, że nasza cywilizacja ziemską jest właśnie na dobrej drodze do osiągnięcia - i to jeszcze w obecnym stuleciu, poziomu takich "szatańskich pasożytów". Jak wyjaśniałem to już w podrozdziale JD2.1, cywilizacja szatańskich pasożytów cechuje się tym, że posiada ona urzędzenia do podróży międzygwiazdnych (tj. dorobiła się "magnokraftu" opisanego w podrozdziale JD10 i pokazanego na rysunku JD1). Dlatego jako niewolników wcale nie wykorzystuje ona już członków własnego społeczeństwa, a raczej zakłada kolonie ze swojej własnej rasy na innych planetach, potem zaś zniewala, spycha w dół i eksploatuje tych swoich krewniaków zamieszkujących inne planety.

Ponieważ w ogromnym wszechświecie w danym momencie czasowym istnieje ogromna liczba cywilizacji, jakie już osiągnęły stan "szatańskiego pasożytnictwa", praktycznie każda młoda cywilizacja wszechświata, jaka dopiero rozpoczyna swoje istnienie, zagrożona jest, iż wcale o tym nie wiedząc, staje się ona cywilizacją niewolników dla jakichś szatańskich pasożytów. Owa reguła nie pomija nikogo. To zaś praktycznie oznacza, że także i my, Ziemianie, też znajdujemy się w mocy jakichś kosmicznych szatańskich pasożytów (dokładniej temat ten rozwinąłem w podrozdziale A3 i w rozdziale V). Tacy szatańscy pasożyty z definicji dokładają wszelkich starań, aby uległe im cywilizacje niewolnicze nigdy nie wyzwoliły się z poddaństwa. Szczególnie więc mocno będą się starały, aby niewolnicze cywilizacje nigdy nie wdrożyły u siebie filozofii totalizmu. Powyższe posiada dla nas dosyć przykre następstwa. Oznacza ono bowiem, że absolutnie każda cywilizacja, jaka zechce przyjąć totalizm, a więc m.in. także i cywilizacja ludzka na Ziemi, najpierw musi siłą wywalczyć sobie wolność i prawo do praktykowania tej moralnej filozofii.

Ogromna potrzeba pasożytniczych cywilizacji aby zniewalać innych powoduje, że praktycznie każda cywilizacja istot rozumnych, w początkowym stadium swego istnienia musi rozpoczynać jako cywilizacja niewolników będąca w mocy jakiejś pasożytniczej cywilizacji. Dopiero na dalszym etapie swojego rozwoju, cywilizacja ta uzyskuje wybór, czy zechce podążać drogą pasożytnictwa - dokładnie powtarzając koleje losu swoich oprawców, czy też zechce zacząć praktykować totalizm. Jeśli zaś wybierze ona totalizm, wówczas najpierw musi siłą zdobyć swoją wolność, zanim będzie jej dane istnienie jako cywilizacja totalizyczna.

Podsumujmy teraz niniejszy podrozdział. Karzące następstwa praw moralnych, jakie rządzą losami wszelkich istot inteligentnych i wszelkich intelektów zbiorowych, wymuszają niemal identyczny przebieg kolei losu u każdej cywilizacji, która zaniedbuje wypełnianie tych praw. Zgodnie z tymi kolejami losu, najpierw takie cywilizacje stopniowo wpadają w szpony intytucjonalnego pasożytnictwa. Potem zaczynają w nich działać "naturalne" mechanizmy pogłębiania się pasożytnictwa. Stąd jeśli dana cywilizacja ześlizguje się moralnie w dół szybciej niż rozwija się technicznie, wówczas wymierza ona sobie sama sprawiedliwość, doświadczając samozagłady niemal natychmiast po tym, kiedy staje się zdolna do budowania broni masowego zniszczenia (typu broń jądrowa). Jeśli zaś taka cywilizacja rozwija się technicznie znacznie szybciej niż stacza w dół moralnie, wówczas najpierw staje się zdolna do podróży międzygwiazdnych i przekształca się w cywilizację tzw. "szatańskich pasożytów", a dopiero potem wymierza sobie samozagładę. W obu przypadkach cywilizacje te osiągają w końcu stan progowy "samoniszczenia" i giną ze swojej własnej ręki (z reguły doszczętnie niszcząc też i planetę na której uprzednio egzystowały - patrz historia ludzkości opisana w podrozdziale E7.4). Jedyne ślady jakie czasami po nich pozostaje, to owe inne cywilizacje niewolnicze, na jakich uprzednio one pasożytowały, a jakie otrzymują wówczas prawo do wyboru co do następnych kolei swojego własnego losu.

Aby jeszcze pełniej zrozumieć szatańskie pasożytnictwo, oraz aby uświadomić sobie "naturalność" jego moralnie zwyrodniałych możliwości i zachowań, w podrozdziale JD9 zostanie ono zdefiniowane dokładniej. Wyjaśnione tam też zostaną warunki, jakie muszą być spełnione, aby dana cywilizacja praktykująca instytucjonalne pasożytnictwo, z czasem się przekształciła w cywilizację szatańskich pasożytów (tj. aby osiągnęła ona stan szatańskiego pasożytnictwa, wcześniej niż osiągnie ona moment samozniszczenia). W jeszcze dalszym podrozdziale opisane będą podstawowe urządzenia/narzędzia, jakie szatańscy pasożyty używają do zniewalania innych cywilizacji.

JD8.1. Jak wygląda życie w cywilizacjach praktykujących instytucjonalne pasożytnictwo

Ponieważ cywilizacja ludzka z Ziemi, w czasach pisania tej monografii czyniła wszystko co w jej mocy aby osiągnąć stadium instytucjonalnego pasożytnictwa, w niniejszym podrozdziale hipotetycznie rozważone zostanie, co się stanie jeśli faktycznie jej się to uda. Mianowicie podrozdział ten postara się ujawnić, jak wyglądało będzie życie na Ziemi, jeśli cywilizacja ludzka jako całość zacznie praktykować instytucjonalne pasożytnictwo. Ponieważ jednocześnie jest nam wiadomo, że cywilizacje UFOautów którzy obecnie okupują Ziemię, już dawno osiągnęły owo stadium instytucjonalnego pasożytnictwa, a nawet zdażyły je pogłębić do stadium szatańskiego pasożytnictwa, niniejszy podrozdział w uproszczeniu wyjaśni także, jak wygląda życie w społeczeństwie naszych krewniaków - szatańskich pasożytów z UFO, którzy właśnie eksploatują ludzkość. Tym samym podrozdział ten wyjaśni dlaczego w dawnych czasach społeczeństwo owych naszych krewniaków z UFO nazywano "piekłem", a także dlaczego UFOauci dosłownie zabijają się nawzajem aby czymś na tyle się wyróżnić, że w nagrodę dane im będzie opuścić ich własną planetę i zostać awansowanym do sił kolonialnych rezydujących na Ziemi.

Z powodu degeneracji moralnej, jaka upowszechnia się w społeczeństwie praktykującym instytucjonalne pasożytnictwo, członkowie tego społeczeństwa czynią wszelkie możliwe zło, jakie tylko ktoś może sobie wyobrazić. Ponieważ prawa odnoszące się do moralności pozostają takie same w całym wszechświecie, to oznacza, że najróżniejsze formy owego zła były już realizowane na Ziemi w najróżniejszych okresach czasu przez ludzi którzy praktykowali ziemskie formy pasożytnictwa. Dlatego aby zrozumieć co będzie się działo w cywilizacjach żyjących pod instytucjonalnym pasożytnictwem, wystarczy rozważyć co się działo na Ziemi w owych najbardziej zdegenerowanych społeczeństwach ziemskich. Najlepszym i najdokładniej udokumentowanym przykładem takich zdegenerowanych społeczeństw są Niemcy Hitlera. Z rumorów przekazywanych ustnie o Hitlerze obecnie już nam jest wiadomo, że Hitler był pupilem UFOonautów, którzy nie tylko go inspirowali i pomagali mu w każdym jego działaniu, ale także ukazywali mu się na oczy i wydawali mu osobiste nakazy jakie on musiał realizować. Hitler podobno okropnie się bał owych jasnowłosych UFOonautów, chociaż jednocześnie tak bardzo oni go fascynowali, że nakazał on oficjalne poszukiwania podziemnej krainy Shamballa, o której owi UFOnauci zwodniczo mu powiedzieli, że z niej się wywodzą (np. wejścia do owej Shambala hitlerowcy poszukiwali m.in w Polsce na Babiej Górze - patrz traktat [4B]). Z uwagi na wywodzenie się właśnie od owych UFOonautów większości idei realizowanych przez Hitlera, obecnie jest nam wiadomo, że hitlerowska Trzecia Rzesza faktycznie zamodelowana była dokładnie na wzór społeczeństwa UFOonautów. Dlatego wiedząc o "przyjemnościach" jakie czekały na ludzi w Niemczech Hitlerowskich, takich jak wyraźny podział ludzi na kasty panów i niewolników, naszywki oznaczające przynależność rasową niewolników na widocznym miejscu ich ubrania, policyjne państwo, obozy koncentracyjne, itp., wiadomo nam także, że dokładnie te same "przyjemności" wdrożone są wśród mieszkańców pasożytniczych cywilizacji, włączając w to cywilizację naszych okupantów z kosmosu. Oto więc niektóre przykłady tego, co w każdej cywilizacji żyjącej pod instytucjonalnym pasożytnictwem stanie się "narmalką" jej codziennego życia, a także co już obecnie daje się odnotować jak pomału wyklarowywuje się to wśród ludzi na Ziemi.

1. **Oficjalne niewolnictwo.** Pasożyci sami nie lubią pracować. Dlatego do realizacji wszelkich prac potrzebują niewolników. Stąd w cywilizacjach praktykujących instytucjonalne pasożytnictwo, z upływem czasu ustrój niewolniczy staje się oficjalnym ustrojem tych cywilizacji, jaki zostaje utrwalony prawodawstwem i tradycją. Podobnie więc jak to było w Hitlerowskich Niemczech, w cywilizacjach takich ich mieszkańcy podzieleni są na panów i na niewolników, zaś niewolnicy muszą nosić z daleka widoczne pomarańczowe uniformy. To też oznacza, że praktycznie w niemal każdym domu oficjalnie posiadani tam są niewolnicy zatrudnieni jako służący i prostytutki, zaś praktycznie niemal każda instytucja używa tam niewolniczej siły roboczej. Oczywiście, owi służący i niewolnicy, traktowani tam są czasami gorzej niż my obecnie traktujemy zwierzęta. Powszechną więc praktyką jest tam zakwaterowywanie niewolników jak zwierząt, nakładanie na nich dowolnie długich dni pracy i dowolnie rozległych obowiązków, poddawanie ich najróżniejszym formom poniżeń, okrucieństwa, męczarni, tortur, głodówek, eksploatacji seksualnej, oraz pozbywanie się ich jak zwierząt kiedy dłużej nie będą już użyteczni (wyobraź teraz sobie bycie niewolnikiem w takiej cywilizacji). Ten trend zresztą już obecnie wyraźnie zarysowuje się na Ziemi, chociaż narazie praktykowanie niewolnictwa nie jest jeszcze tu zalegalizowane. Dlatego narazie niewolników na Ziemi nazywa się z użyciem innych nazw, np. "nielegalnych emigrantów", "pomocy domowych", "służących", "prostytutek", itp.

2. **Dyskryminacja i eksploatacja słabszych,** włączając w to nawet własne kobiety. Zwyczaj aby zniewalać i wykorzystywać każdego kto z jakichś powodów jest słabszy, w cywilizacjach praktykujących instytucjonalne pasożytnictwo pogłębia się do takiego poziomu, że praktycznie każdy słabszy pada tam jego ofiarą. Nawet więc kobiety stają się tam służkami mężczyzn, nie wspominając już o kalekach, sierotach, czy staruszkach. Ten trend zresztą już obecnie wyraźnie widać w tych społeczeństwach na Ziemi, jakie od dawna

praktykują instytucjonalne pasożytnictwo - np. rozważ sytuację kobiet czy kalek w niektórych państwach muzułmańskich.

3. **Oficjalny ateizm.** Pasożytnictwo jako dominująca filozofia może się rozwijać tylko wśród ludzi którzy faktycznie praktykują ateizm. Dlatego w cywilizacjach praktykujących instytucjonalne pasożytnictwo, dominującą "religią" jest jakaś forma ateizmu (np. "subtelna forma ateizmu", czyli ta jaka ukrywa się za imieniem Boga - patrz jej opisy w podrozdziale JB4). Ten trend zresztą wyraźnie daje się odnotować już obecnie na Ziemi. Wszakże państwa jakie już obecnie praktykują instytucjonalne pasożytnictwo, to te w jakich panoszy się któraś z dwóch znanych form ateizmu. Ciekawe, że najbardziej zwyrodniała forma pasożytnictwa panoszy się w społeczeństwach, jakie swój faktyczny ateizm ukrywają poza zasłoną dymną fanatyzmu i rzekomej religijności.

4. **Ideologia nadrzędności** (np. nadrzędnej rasy panów, jedynej prawdziwej religii, faktycznej wolności i demokracji, itp.) jaka upowszechniana jest we własnym społeczeństwie. Ideologia ta zawsze podkreśla wyższość danego społeczeństwa nad innymi, dostarczając w ten sposób wymówki dla dyskryminowania, zniewalania i eksploataowania innych, rzekomo podrzędnych ludzi.

5. **Eksperymenty medyczne na ludziach.** Ponieważ w cywilizacjach uprawiających instytucjonalne pasożytnictwo wartość indywidualnego człowieka zanika, szczególnie jeśli jest to ktoś z "podrzędnej rasy", "podrzędnej religii", "podrzędnej ideologii", czy "podrzednego kraju", cywilizacje takie z czasem rozpoczynają eksperymenty medyczne na ludziach. W rezultacie cywilizacje te posuwają się do takich aktów, jak przykładowo (1) obserwowane na Ziemi w okresie średniowiecza celowe zasiewanie przez UFOautów narażniejszych zaraz - aby wygenerować społeczeństwo odporne na daną zarazę, (2) celowe zarażanie swych niewolników chorobami - aby wyprodukować szczepionki - tak jak to czynili hitlerowcy w obozach koncentracyjnych, czy (3) celowe kalectwo wybranych niewolników aby obserwować reakcje ich organizmu na dany czynnik czy typ uszkodzenia ciała - tak jak to czynili starożytni Rzymianie, a także hitlerowcy w obozach koncentracyjnych, itp.

6. **Eksperymenty genetyczne na ludziach.** Wśród licznych eksperymentów na ludziach, do jakich posuwać się będą cywilizacje praktykujące instytucjonalne pasożytnictwo, oczywiście należały będą także i eksperymenty genetyczne. Ich efektem będą produkty znane na Ziemi z czasów starożytności, kiedy to UFOauci eksperymentowali genetycznie na ludziach, takie jak istnienie pół-ludzi pół-kozłów, pojawianie się np. lwów lub węży z głowami ludzkimi, itp. Ponadto ich wynikiem będzie genetyczna purifikacja i wykształtowanie określonego, standardowego wyglądu u rasy panów z danej cywilizacji, np. wszyscy człokowie danej rasy panów będą niebiesko-okimi blondynami.

7. **Oparcie życia i ekonomii na dobrach zrabowanych od niewolników.** W cywilizacjach uprawiających szatańskie pasożytnictwo z czasem każdy aspekt ich życia całkowicie uzależniony zostaje od dóbr rabowanych od niewolników. I tak ekonomia tych cywilizacji zależy od niewolniczej siły roboczej. Życie społeczne tych cywilizacji opiera się na rozrywkach, usługach, oraz energii zrabowanej od niewolników. Zdrowie obywateli tych społeczeństw zależy od leków produkowanych kosztem zdrowia ich niewolników. Przetrwanie tych cywilizacji zależy od siły militarnej bazującej na niewolniczych żołnierzach. Eksploracja kosmosu realizowana jest przez astronautów-niewolników. Itd., itp. W takich cywilizacjach niczym więc niezwykłym nie będzie oglądanie w ZOO zwierząt drapieżnych żywionych ludzkim mięsem, chodzenie po dywanach uplecionych z ludzkich włosów, czytanie książek oprawionych w ludzką skórę, oglądanie rzeźb wykonanych z ludzkich kości, odżywanie swej skóry wyciągami wysysanymi z ciał specjalnie w tym celu hodowanych niewolników, leczenie chorób antyciałami wytwarzanymi przez celowo zakażonych niewolników, czy zastępowanie chorych części ciała organami zrabowanymi od własnych niewolników.

8. Nie udzielanie sobie nawzajem żadnej pomocy. We wszelkich intelektach grupowych jakie praktykują instytucjonalne pasożytnictwo, z czasem ustanawiana zostaje taka atmosfera i taki system legalny, że indywidualne udzielanie komuś pomocy staje się w nich niemożliwe. Każdy więc jest wyłącznie dla siebie, zaś wszelka pomoc udzielana tam może już być tylko przez specjalnie do tego powołane instytucje. Ten trend zresztą dosyć wyraźnie zarysowuje się już obecnie na Ziemi. Wszakże już obecnie jeśli ktoś udzieli pomocy np. ofiarze wypadku, zaś przypadkiem owa pomoc okaże się niefachowa, owa ofiara lub jej rodzina podaje później pomagającego do sądu, występując o ogromne odszkodowanie. Podobnie, jeśli ktoś kto posiada zdolności uzdrawiające, spróbuje kogoś uzdrowić - zaś coś przy tym nie wyjdzie, udrawiany podaje uzdrawiającego do sądu. W rezultacie nawet już obecnie, jeśli ktoś jest w opałach, inni ludzie nie kwapią się z pomocą, a wołają specjalnie powołaną do pomocy instytucję. Ten trend odmowy pomagania, w miarę zaawansowywania pasożytnictwa tylko się pogłębia. W rezultacie, w cywilizacjach jakie praktykują instytucjonalne pasożytnictwo, nikt nie pomaga innym nawet w najbliższych sprawach. Wszakże do każdego rodzaju pomocy powołana jest tam specjalna instytucja, jaka specjalizuje się w jej fachowym udzielaniu, stąd jakiej pomagani nie są w stanie później o nic oskarżyć.

9. Ocenianie ludzi bazujące na subiektywizmie. W totalizmie ludzie oceniani są za swój meryt, czyli za faktyczny wkład jaki dają w danym zakresie. Stąd np. piloci są tam oceniani za poziom opanowania pilotażu, zaś programiści za jakość ich programowania. Tymczasem w instytucjonalnym pasożytnictwie ludzie oceniani są za wszystko, tylko nie za meryt. Praktycznie to oznacza, że zarówno piloci jak i programiści są tam oceniani za to powiązania rodzinne lub kumoterstwo z ważnymi ludźmi, za swoją siłę i zdolność do oddania ciosów, za hałas jaki potrafią wzbudzać, itp. - czyli za wszystko oprócz tego co być powinni. Dla instytucjonalnego pasożytnictwa istotne więc zaczyna być "kogo się zna" a nie "co się umie".

10. Obozy koncentracyjne dla niepełnosprawnych. W pasożytniczej cywilizacji jedynie silni się liczą. Dlatego stopniowo wypracuje ona w sobie instytucje, jakie zajmują się eliminowaniem ze społeczeństwa niepełnosprawnych i starych osób. Instytucje te przyjmują formę specjalnych obozów, podobnych do hitlerowskich obozów koncentracyjnych, w jakich łądowni będą wszyscy niepełnosprawni członkowie danego społeczeństwa. W taki sposób rodziny będą odsyłały tam swoich rodziców, kiedy ci utracą zdolność do zadbania o siebie. łądowni tam też będą wszyscy kalecy, śmiertelnie chorzy, czy umysłowo chorzy. Z kolei administracje tych obozów zadbają, aby ich pensjonariusze byli jak najbardziej opłacalni, tj. aby resztkowa siła robocza jaką dysponują została wykorzystana, aby ich organy i części ciała zostały korzystnie spożytkowane, aby drapieżne zwierzęta z miejscowego ZOO nie cierpiały na brak świeżego mięsa, aby ich prochy pozwoliły użyźnić glebę, itp.

11. Całkowity brak osobistej odpowiedzialności i nagminne spychanie odpowiedzialności na kogoś lub coś innego. W miarę pogłębiania się pasożytnictwa, spada poczucie odpowiedzialności. Dlatego w cywilizacjach praktykujących instytucjonalne pasożytnictwo nikt nie bierze za nic odpowiedzialności, a zawsze spycha ją na innych. W rezultacie mnożą się tam przypadki wzajemnego wytykania palcem przy każdej okazji, znajdowania "kozłów ofiarnych", grupowego rządzenia i podejmowania decyzji bez brania za nic odpowiedzialności, publicznych śledztw i napaści, nagonek na tych co popadli w niełaskę, itp.

12. Rozwijanie i pogłębianie pasożytniczych cech osobościowych w indywidualnych obywatelach. Niezależnie od cech wymienionych w innych punktach tego podrozdziału, takich jak np. brak odpowiedzialności, pasożytnicze społeczeństwa rozwijają w swoich obywatelach całą gamę zwyrodniałych cech i zachowań. Do dalszych takich pasożytniczych cech należą m.in.:

- Emocjonale podejście do problemów, oraz bazowanie wszystkiego na niskich emocjach. Przykładowo, wykazywanie wysokiego zacierzwienia połączonego z brakiem spójności logicznej.

- Wysoka zmienność stanowiska, poglądów i nastroi, czyli zachowywanie się "jak chorągiewka na wietrze".

- Tendencja do manipulowania innymi ludźmi i do manipulowania faktami. To zaś oznacza częste używanie siły, butalności, przebiegłości, szantażu, pułapek, itp.

- Dyskryminacja ludzi i dyskryminacja faktów. Tacy skażeni pasożytnictwem osobnicy wykazują bardzo charakterystyczną pruderię w postawach oraz tendencje do praktykowania "tabu". Przykładowo, niektórzy ludzie czy niektóre fakty, nie będą przez nich uznawane czy nawet tylko wspomniane, nie mówiąc już o rzeczowej dyskusji na ich temat. Przykładem może być obecna postawa pasożytniczych naukowców na Ziemi wobec tematyki UFO, czy obecne stanowisko polityków wobec konstruktywnej dyskusji komunizmu.

- Brak oryginalnych idei. Jedyne do czego ludzie opanowani pasożytnictwem są zdolni, to kopiowanie i cytowanie. Przykładowo mogą sypać jak z rękawa ciekawostkami i drobnostkami, jednak nie potrafią niczego ze swoich cytowań zastosować w praktyce.

13. Wytykanie palcami z każdego możliwego powodu, połączone z nagłym popadaniem w niełaskę najróżniejszych dostojników i ich znikaniem z widoku publicznego. Ta cecha jest bardzo charakterystycznym objawem wszelkich pasożytniczych grup. Doskonale jest ona widoczna, np. wśród band rabusiów, lub wśród pasożytniczych stad zwierzęcych typu wilki czy hieny. W jednym momencie ktoś w takiej grupie zajmuje wysoce prominentną pozycję, w drugim zaś momencie jest łapany na jakiejś słabości, ulega pokaleczeniu przez zewnętrznego wroga, czy popada z jakiegoś powodu w niełaskę tych przy władzy, co oznacza że natychmiast znika on z widoku publicznego, zjadany przez innych członków danej grupy. W cywilizacjach i społeczeństwach uprawiających instytucjonalne pasożytnictwo, ów "kanibalistyczny trend wilczego stada" przejawia się w fakcie, że jednego dnia jakiś dygnitarz zajmuje wysoce prominentne stanowisko w znanej instytucji centralnej. Wszyscy go znają i często oglądają w telewizji lub prasie. Potem nagle w telewizji i prasie pojawiają się liczne napastliwe wypowiedzi oskarżające owego dygnitarza o jakieś rzekome "przestępstwo". Jeśli jednak owe oskarżenia przeanalizować dokładniej, wówczas się okazuje, że "przestępstwo" to faktycznie popełniane jest nagminnie przez wielu innych podobnych mu dygnitarzy. Po krótkiej "nagonce" i krzykliwych oskarżeniach, dygnitarz ten nagle znika z areny publicznej, aby nikt o nim więcej już nie słyszał. Po jakimś czasie podobna sytuacja się powtarza z następnym dygnitarzem, itd.

Na mniejszą skalę to samo zjawisko występuje także we wszelkich innych instytucjach pasożytniczych. Od czasu do czasu komuś z jej członków coś się nie powiedzie, lub wpadnie w kłopoty z jakimś klientem danej instytucji. Wówczas natychmiast wszyscy w danej instytucji zaczynają takiego kogoś wytykać palcami, potępiać i niszczyć. Po potępieniu i zniszczeniu danego swego członka, przez jakiś czas wszyscy zachowują się jakby nic się nie stało, aż do czasu kiedy komuś następnemu coś się nie powiedzie, dając w ten sposób sygnał do następnej nagonki, potępienia i niszczenia.

Takie pasożytnicze zachowania są zresztą doskonale ludziom znane i często nawet pokazywane w filmach jako przykłady najdzikszego z możliwych postępowań. W październiku 2002 roku oglądałem w telewizji Nowej Zelandii film o kosmosie jaki doskonale ilustrował takie zachowanie. Na filmie tym podróżnicy z Ziemi obserwowali zachowanie jakichś istot na odmiennym systemie gwiazdnym. Na wypalonej słońcem pustyni paczka owych istot siedziała przy źródle z wodą i uśmiechała się zachęcająco do jednej słabszej istoty z tego samego gatunku, najwidoczniej byłego członka tej samej paczki, która spragniona, słaba i ze złamaną nogą, zwolna czołgała się z pustyni do owego źródła. Kiedy zaś już się doczołgała i zaczęła pic, cała paczka pozostałych istot rzuciła się na nią, rozszarpała ją w mgnieniu oka na strzępy i pożarła.

14. Wysoki poziom przestępczości, nałogów, zła, itp. Pasożytnictwo faktycznie jest środowiskiem w jakim rozwijają się wszelkie formy moralnego zwyrodnienia, włączając w to przestępstwo, prostytutkę, nałogi, itp. Stąd cywilizacje jakie praktykują instytucjonalne pasożytnictwo faktycznie przesiąknięte są wszelkimi formami zła i moralnego zwyrodnienia.

To zaś oznacza, że ich społeczeństwo aż roi się od złoczyńców i zbrojczyków, zaś ich obywatele dosłownie boją się wyjść na ulicę.

Powyższe ukazuje jedynie niewielką próbkę tego, co każdego z nas czeka, a także co czeka naszych potomków, jeśli nasza cywilizacja nadal podążała będzie w kierunku instytucjonalnego pasożytnictwa. Zresztą już obecnie niektóre przykłady z powyższej listy zaczynają pomału się ujawniać. Pytanie jakie należy w tym miejscu sobie zadać, to czy faktycznie chcemy żyć w przyszłości wśród takich "przyjemniaczków", oraz czy rzeczywiście chcemy aby nasi potomkowie żyli wśród ludzi o tego typu zachowaniach. Jeśli zaś odpowiedź jest NIE, wówczas staje się jasne co powinniśmy czynić. Musimy wszakże wdrażać totalizm jak tylko się da w naszym własnym życiu, a także ze wszystkich sił promować totalizm wśród innych ludzi.

JD9. Zdefiniujmy "szatańskich pasożytów" oraz "szatańskie pasożytnictwo"

Motto tego podrozdziału: "Odruch każdego pasożyta: jeśli bozia nie dała mi abym komuś dorastał choćby do pięt, wówczas poczuję się jakbym mu dorównywał jeśli jakoś go poniżę lub wykorzystam"

Rozważania z podrozdziału JD8 (a także z podrozdziału A3) ujawniają koleje losu pasożytniczych cywilizacji. Zgodnie z nimi, każda cywilizacja, która adoptuje instytucjonalne pasożytnictwo, kończy jako ofiara samozagłady. Jeśli jednak przed unicestwieniem siebie samej, zdoła ona rozwinąć urządzenia techniczne umożliwiające jej podróże międzygwiazdne i niepostrzeżone działanie w obrębie innych cywilizacji, z czasem przekształca się w rodzaj kosmicznych rabusiów i rozbójników. Rabusie ci przedłużają swoją niezdolną do samo-podtrzymania egzystencję, poprzez pasożytowanie na innych, mniej od siebie rozwiniętych cywilizacjach, należących do ich własnej rasy. W niniejszej monografii, członkowie takich pasożytniczych cywilizacji kosmicznych, nazywani są "szatańskimi pasożytami".

Powyższe pozwala na ściśle zdefiniowanie, co w treści niniejszej monografii rozumie się pod nazwą "szatańscy pasożyty". Oto owa definicja: **"Szatańscy pasożyty są to członkowie wysoko-zaawansowanej technicznie, jednak zupełnie zwyrodniałej moralnie, cywilizacji kosmicznej, zdolnej do podróży międzygwiazdnych, która podtrzymuje swoje istnienie poprzez pasożytowanie na innych cywilizacjach własnych krewniaków, jakie są mniej od niej rozwinięte technicznie. Podstawowa cecha szatańskich pasożytów obejmuje celowe kaleczenie i spychanie w dół eksploatowanych przez nie cywilizacji niewolniczych, mające na celu utrzymanie tych cywilizacji na zawsze w poddaństwie i zniewoleniu."**

Przejdźmy teraz do zdefiniowania filozofii szatańskiego pasożytnictwa. **"Szatańskie pasożytnictwo jest to stadium najwyższego zwyrodnienia moralnego jakie osiągnęła jest przez każdą cywilizację zdolną do podróży międzygwiazdnych, która praktykuje instytucjonalne pasożytnictwo. Jego podstawowa cecha obejmuje celowe kaleczenie i spychanie w dół eksploatowanych przez nie innych cywilizacji niewolniczych, nastawione na zniewalanie tych cywilizacji na zawsze."**

Wyjaśniając powyższą definicję innymi słowami, "szatańskie pasożytnictwo" to jedno z najbardziej moralnie upadłych i obrzydliwych stadiów filozoficznych poprzedzających samozagładę. W sposób całkowicie "naturalny" stoczą się w nie całe cywilizacje - jeśli ich rozwój techniczny jest szybszy od ich upadku moralnego. Cechowane ono jest aż kilkoma istotnymi atrybutami. Najważniejsze z tych atrybutów obejmują: (1) cywilizacje szatańskich pasożytów opierają całe swoje istnienie na zalegalizowanym u nich ustroju niewolniczym i na wykorzystywaniu do wszelkich prac niewolniczej siły roboczej, (2) cywilizacje praktykujące szatańskie pasożytnictwo muszą być zdolne do podróży międzygwiazdnych, tak że zniewalają one i eksploatują nie swoich własnych obywateli, a członków innych,

mniej od siebie rozwiniętych cywilizacji, hodowanej przez nich z krewniaków swojej własnej rasy, oraz (3) cywilizacje szatańskich pasożytów nie tylko, że zniewalają eksploatowane przez siebie, mniej rozwinięte cywilizacje własnych krewniaków, ale także charakteryzuje się celowym kaleczeniem, uszkodzaniem, mordowaniem, napuszczaniem wzajemnie na siebie, prowokowaniem do wojen, spychaniem w dół i zduszaniem owych cywilizacji niewolniczych, tak aby na zawsze utrzymać je w zniewoleniu i aby bez końca dostarczały im niewolników.

Ilustrując to przykładem, osoby w ludzkim społeczeństwie, które utrzymują w domu niewolników (służących), zgodnie z treścią tej monografii nazywani będą pasożytami ponieważ praktykują oni zwyczajną filozofię pasożytnictwa. Jednak kosmici, którzy rabują niewolników z innej planety, oraz którzy celowo powodują, że dostawcy owych niewolników nigdy nie osiągną stanu wiedzy jaki pozwoliby im na wydostanie się z niewoli, a stąd którzy na zawsze muszą pozostawać tylko dostawcami niewolników, praktykują właśnie filozofię "szatańskiego pasożytnictwa".

Jak to wyjaśniono też w podrozdziale JD8, stadium szatańskiego pasożytnictwa, osiągnięte jest w sposób naturalny praktycznie przez każdą cywilizację techniczną, jaka wpada w szpony instytucjonalnego pasożytnictwa, jednak jaka nie dokonuje zbyt szybko aktu własnej samozagłady. Dlatego w każdym momencie czasowym, w ogromnym wszechświecie praktycznie istnieć musi duża liczba cywilizacji uprawiających szatańskie pasożytnictwo, które rozglądają się za mniej od siebie rozwiniętymi cywilizacjami, aby rozpocząć na nich swoje pasożytowanie. Stąd powyższa definicja prowadzi do wysoce bulwersującego wniosku, że każda cywilizacja istot rozumnych, jaka tylko rozwinię się na jakiegokolwiek planecie w kosmosie, z czasem niemal jako reguła musi paść ofiarą jakichś szatańskich pasożytów. Od owej reguły nie ma odwołania! To zaś oznacza, że także i planeta Ziemia faktycznie musi znajdować się w szponach jakichś niewidzialnych dla ludzi szatańskich pasożytów. Jak też to wyjaśnione będzie w odrębnym rozdziale V, w przypadku ludzi zamieszkujących planetę Ziemię, funkcję szatańskich pasożytów spełniają nasi kosmiczni krewniacy, jakich w obecnych czasach najczęściej znamy pod nazwą "UFOle". (W historycznych czasach, z uwagi na moralną upadłość tych istot, najczęściej referowano do nich pod nazwami: "diabłów", "czarowników", "wiedźm", itp.).

JD10. Urządzenia techniczne używane przez szatańskich pasożytów do zniewalania innych cywilizacji

Aby dana cywilizacja przetransformowała się ze stadium "instytucjonalnego pasożytnictwa" w stadium "szatańskiego pasożytnictwa", cały szereg warunków musi zostać spełnionych. Wyliczmy teraz najważniejsze z tych warunków w kolejności ich ważności:

1. Dana cywilizacja musi praktykować instytucjonalne pasożytnictwo jakiegoś typu (np. prymitywne pasożytnictwo, lub wyrafinowane pasożytnictwo). Praktykowanie tego pasożytnictwa musi w niej być już aż tak zaawansowane, że ustrój niewolniczy i posiadanie własnych niewolników musi w niej być już legalne i utwierdzone przez prawo.

2. Dana cywilizacja musi być zdolna do podróży międzygwiazdnych i do zakładania na innych planetach cywilizacji złożonych z krewniaków swojej własnej rasy.

3. Dana cywilizacja musi posiadać w swojej mocy oddzielną planetę na jakiej hoduje ona niewolników. Owi niewolnicy muszą być krewniakami danej cywilizacji, oraz są oni hodowani specjalnie aby służyć jako źródło niewolników.

4. Dana cywilizacja musi już znajdować się na wystarczająco wysokim poziomie rozwoju technicznego, jaki to poziom dostarcza jej zabezpieczenia technologicznego dla niewykrywalnego działania w kosmosie w charakterze "szatańskich pasożytów".

Ze wszystkich powyższych warunków, najbardziej krytyczny jest warunek ostatni, jaki uzależnia możliwość skutecznego praktykowania szatańskiego pasożytnictwa, od

uzyskania odpowiednio wysokiego poziomu rozwoju technicznego. Poniżej zestawiony teraz będzie wykaz najbardziej istotnych urządzeń technicznych i odkryć naukowych, jakie cywilizacja przyszłych szatańskich pasożytów musi najpierw osiągnąć, aby była w stanie funkcjonować jako kosmiczni "szatańscy pasożyty".

(A) **Magnokrafty**. Magnokrafty są pierwszymi statkami kosmicznymi, jakie są w stanie efektywnie podróżować do odmiennych systemów gwiazdnych. Dlatego są one niezbędnym narzędziem dla inicjowania przez szatańskich pasożytów niewolniczych kolonii na innych systemach gwiazdnych, oraz następnego eksploataowania tych kolonii. Faktycznie to zbudowane mogą być aż trzy generacje magnokraftów. Każda z tych generacji wykorzystuje odmienne zjawisko, a tym samym używa odmiennej zasady do swego napędzania. Magnokrafty pierwszej generacji, zwane też magnokraftami czysto magnetycznymi, albo po prostu "magnokraftami", do swego napędu używają zasady czysto magnetycznego odpychania się i przyciągania dwóch źródeł pól magnetycznych. Skrótkowo opisane są one już w następnym podrozdziale A2. Natomiast ich bardzo szczegółowa prezentacja zawarta została w rozdziale F niniejszej monografii i w rozdziale F monografii [1/3]. Magnokrafty drugiej generacji, zwane także "magnokraftami telekinetycznymi", do napędu używają one zjawiska telekinezy indukowanej technicznie. Wspomniane są one w jednym z dalszych punktów niniejszego podrozdziału, zaś opisywane szczegółowo w podrozdziale L1 tej monografii. Ich pełna prezentacja zawarta jest też w rozdziale L monografii [1/3]. W końcu magnokrafty trzeciej generacji, zwane także "wehikułami czasu", do napędu używają m.in. zdolność do technicznego manipulowania upływem czasu. Są one także wspomniane w jednym z dalszych punktów niniejszego podrozdziału. Ich dokładny opis przedstawiony został w podrozdziale L1 tej monografii. Ich pełna prezentacja zawarta jest też w rozdziale M monografii [1/3].

Magnokrafty należące do owych trzech odmiennych generacji wehikułów kosmicznych, faktycznie na pierwszy rzut oka wyglądają identycznie. Główne różnice pomiędzy nimi sprowadzają się do kształtu ich urządzenia napędowego nazywanego "komorą oscylacyjną" (opisywaną zgrubnie w podrozdziałach A2 i M6, zaś szczegółowo omawianą w rozdziale C niniejszej monografii i monografii [1/3]), oraz do rodzaju zjawisk jakie indukują one podczas swego lotu i startu. Stąd nieobeznany z tymi statkami postronny obserwator rzadko będzie w stanie zrozumieć z którą generacją ma właśnie do czynienia.

Magnokrafty mogą być budowane w trzech zasadniczych konstrukcjach, mianowicie jako dwa odmienne rodzaje wehikułów latających, oraz jako tzw. napęd osobisty. Ponadto na ich zasadzie działania oparty może zostać też tzw. "promień podnoszący". Z kolei każda z owych zasadniczych konstrukcji może być budowana aż w kilku wersjach konstrukcyjnych, różniących się wzajemnie od siebie kształtem, wymiarami, osiąganymi, liczbą załogi, itp. Podsumowanie wszystkich najważniejszych konstrukcji i wersji konstrukcyjnych magnokraftów zawarte zostało w podrozdziale M6 tej monografii.

Trzy zasadnicze konstrukcje magnokraftów, to: (1) wehikuły kosmiczne opisywane tutaj jako tzw. "dyskoidalne magnokrafty", (2) wehikuły kosmiczne referowane tutaj jako tzw. "magnokrafty czteropędnikowe", oraz (3) tzw. napędy osobiste, czyli rodzaje napędów wbudowywanych w ubranie użytkownika, lub nawet wstawianych chirurgicznie na stałe w jego ciało. Przykładem dyskoidalnego magnokraftu jest statek kosmiczny opisany poniżej w podrozdziale JD10.1. Magnokraft czteropędnikowy opisany jest dokładnie w rozdziałach D niniejszej monografii i monografii [1/3], podczas gdy napęd osobisty jest w nich opisany w rozdziałach E.

Oba magnokrafty należące do owych dwóch zasadniczych konstrukcji wehikułów latających, daje się dalej podzielić na osiem podstawowych typów. Dla magnokraftów dyskoidalnych owe osiem typów oznaczane jest jako typy: K3, K4, ..., K10. Natomiast dla magnokraftów czteropędnikowych, owe typy oznaczane są jako typy: T3, T4, ..., T10. (Dla lepszego zrozumienia budowy, działania, oraz typów magnokraftu, przejrzyj także podrozdział JD10.1 poniżej.)

(B) **Migotanie telekinetyczne.** Jest to zjawisko i wywołujące je urządzenia napędowe, jakie umożliwia szatańskim pasożytom stawanie się kompletnie niewidzialnymi dla oczu, oraz przechodzenie przez przeszkody stałe. Wykorzystuje ono tą samą zasadę, na jakiej następuje ruch telekinetyczny. Jak to wyjaśnione jest w podrozdziałach, które szczegółowo objaśniają zasadę migotania telekinetycznego, tj. w podrozdziale L2 niniejszej monografii, oraz w podrozdziale L2 monografii [1/3], każde przemieszczenie telekinetyczne jakiegoś obiektu składa się z trzech stadiów, mianowicie z: (1) **Dekompozycji** z formy materialnej w formę niematerialną. Forma niematerialna może być wyjaśniona jako rodzaj wzoru energetycznego wykonanego z przeciw-materii i całkowicie pozbawiona atrybutów fizycznych takich jak masa, gęstość, inercja, własności fizyczne, itp. (2) **Przemieszczenie** się do nowej pozycji zdefiniowanej ruchem telekinetycznym jaki realizowany jest przez dany obiekt. Podczas tego przemieszczania się, dany obiekt istnieje jedynie w swojej formie niematerialnej jako wzór energetyczny przeciw-materii. (3) **Materializowanie** się z powrotem w oryginalną formę materialną. Po tym zmaterializowaniu się, materialny składnik danego obiektu zaczyna ponownie istnieć w swojej normalnej fizycznej postaci. Wszystkie własności tego obiektu powracają do dokładnie takiego samego stanu w jakim były one przed przemieszczeniem telekinetycznym. W pierwszej z tych trzech faz przemieszczenia telekinetycznego, obiekty materialne jakie zostały przemieszczone telekinetycznie, po prostu przekształcają się w energię i znikają jako widzialne obiekty fizyczne. Dlatego, z kształtu materialnego o dobrej widoczności, nagle transformują się one w formę niematerialną jakiej nie daje się zobaczyć wzrokowo. To właśnie zjawisko wykorzystywane jest przez telekinetyczne migotanie. Migotanie takie po prostu realizuje szybkie pulsy maleńkich drgań telekinetycznych, jakie następują z częstotliwością, która jest znacznie wyższa niż graniczna bezwładność ludzkiego oka wynosząca 24 cykle na sekundę - tj. tej która wykorzystywana jest w kinach dla niezauważalnego przesuwania poszczególnych klatek filmowych (np. UFO migoczą telekinetycznie z częstością około 2500 Hz - patrz podrozdział V6). Kiedy wibracyjna transformacja z formy materialnej i widzialnej, do formy niematerialnej i niewidzialnej i ponownie z powrotem, zaczyna mieć miejsce z tak dużą szybkością, wówczas dla naszych ludzkich oczu dany obiekt staje się całkowicie niewidzialny. Dzieje się to na podobnej zasadzie, jak w przypadku kiedy nasze oczy nie mogą zobaczyć szybko obracającego się śmigła lotniczego. Jednocześnie szatańscy pasożyty, którzy poddają sami siebie takiemu migotaniu, mogą ciągle dokładnie widzieć wszystko naokoło siebie. Ponadto takie istoty, które migotają telekinetycznie, są w stanie przemieszczać się przez obiekty stałe bez zniszczenia siebie samych, ani zniszczenia owych obiektów. Dlatego, takie migotanie telekinetyczne wykorzystywane jest przez szatańskich pasożytów dla wchodzenia lub wlatywania do domów na planecie niewolników, oraz dla działania we wnętrzu owych domów bez zostanie dostrzeżonym przez ich mieszkańców. Jedynie na bardziej zaawansowanym stadium rozwoju technicznego planety niewolników, szatańscy pasożyty mogli będą przypadkowo zostać uchwyceni na zdjęciach, lub ukazani za pomocą kamer termowizyjnych. Bardziej szczegółowy opis zjawisk towarzyszących telekinetycznemu migotaniu, oraz napędowi telekinetycznemu jaki je realizuje, zawarty jest w podrozdziale L2 niniejszej monografii, a także w podrozdziale L2 monografii [1/3].

(C) **Magnokrafty telekinetyczne.** Są one bardziej już zaawansowaną (drugą) generacją magnokraftów, która jest w stanie wzbudzać swoim napędem migotanie telekinetyczne. Dlatego używane są one przez szatańskich pasożytów dla latania w sposób nieodnotowywalny wzrokowo przez ludzi z planety niewolników, a także dla wlatywania do wnętrza mieszkań i domów na planecie niewolników.

(D) **Rzutniki telepatyczne.** Są to urządzenia jakie koncentrują potężną wiązkę analogowych sygnałów telepatycznych na mózgu wybranych osób. W ten sposób osoba bombardowana takim sygnałem telepatycznym otrzymuje przekazy myślowe, lub obrazy wizyjne, bez uświadamiania sobie, że ktoś przekazuje jej te myśli lub obrazy wprost do mózgu. Rzutniki telepatyczne wykorzystywane są przez szatańskich pasożytów dla

manipulowania poglądami mieszkańców planety niewolników. Przykładowo używają ich oni aby zaindukować w wybranych osobach najróżniejsze zgubne idee, jakie owe osoby uważają potem za swoje własne i realizują bez zastanowienia. Wyczerpujący opis budowy, działania i rozlicznych zastosowań rzutników telepatycznych zawarty jest w podrozdziale N5.2 niniejszej monografii, a także w podrozdziale D5.2 traktatu [7/2].

Niezależnie od przekazywania wiadomości i obrazów, rzutniki telepatyczne używane przez szatańskich pasożytów posiadają także i bardziej złowieszcze zastosowanie. Jedną z ich medycznych wersji jest bowiem w stanie zaindukować w wybranych ofiarach aż kilka odmiennych rodzajów śmiertelnych chorób, włączając w to raka. Faktycznie więc, rzutniki telepatyczne mogą być również używane do nieodnotowanego mordowania tych osób na planecie niewolników, które okazują się niewygodni dla szatańskich pasożytów.

(E) **Implanty indoktrynujące** (manipulatory poglądów). Są one najbardziej szatańskimi urządzeniami, jakie którakolwiek cywilizacja kiedykolwiek może wynaleźć i wprowadzić do powszechnego użytku. Ich budowa i zasada działania opisane są w podrozdziale N3.1 niniejszej monografii, w podrozdziale D3.3 traktatu [7/2] i w podrozdziale N3.1 monografii [1/3]. Mają one kształt miniaturowych, bo wielkości ziarenek pieprzu, urządzeń typu komputer, z ogromną pamięcią. Implantowane są one w mózgi swoich ofiar-nosicieli, w obszar tuż nad lewą skronią, pomiędzy skronią a wierzchołkiem lewego ucha. Są one zawsze punktami, od których u ich nosicieli rozpoczyna się migrena. Wykrywaniu ich obecności w naszych głowach służy właśnie test MIR opisywany w podrozdziale E6. Zawierają one rodzaj encyklopedii poglądów. Ich działanie polega na nieustannym podsuwaniu owych poglądów w formie myślowej do mózgów swoich nosicieli, tak że ci którzy posiadają takie urządzenia wierzą, że dane poglądy są ich własnymi. Oczywiście, ponieważ urządzenia te budowane są tylko przez cywilizacje, które już wyznają ideologię szatańskiego pasożytnictwa, poglądy jakie one narzucają swoim nosicielom są zdecydowanie pasożytnicze. (Totaliztyczna cywilizacja nigdy nie wprowadzałaby tego typu niszczycielskich i szatańskich urządzeń do mózgów swoich obywateli lub - co gorsza, mózgów członków innej cywilizacji.) Dla przykładu, zmuszają one swojego nosiciela do silnego wątpienia, że Bóg istnieje, do silnego wierzenia że sumienia nie powinno się słuchać zaś prawa moralne należy obchodzić naokoło - ponieważ są one przeszkodami jakie utrudniają nasze życie, że każdy niewolnik i każdy biorobot jest przeznaczony do pracy jako niewolnik, że każdy posiada "swoje miejsce" w hierarchii społecznej, oraz że wszelkie inne tego typu stwierdzenia pasożytniczej ideologii są ważne i należy ich przestrzegać. Oczywiście, ponieważ implanty te indoktrynują swoich nosicieli tymi pasożytniczymi poglądami, praktycznie odbierają one swoim nosicielom wolną wolę oraz prawo do decydowania o swojej przyszłości. Z powodu powszechnego wdrożenia takich szatańskich urządzeń, technicznie zaawansowana cywilizacja, która wyznaje pasożytniczą ideologię, traci już zdolność do zmienienia swojego systemu filozoficznego na jakikolwiek inny system, np. totaliztyczny. Wszakże wszyscy jej obywatele zostają zaprogramowani na ten system i nikt nie jest już w stanie myśleć w jakikolwiek inny sposób. Dlatego jedyną sytuacją kiedy dałoby się zmienić system filozoficzny w takiej pasożytniczej cywilizacji, byłoby gdyby przegrała ona wojnę z inną totaliztyczną cywilizacją, która by potem pousuwała owe indoktrynujące implanty z głów wszystkich obywateli pasożytniczej cywilizacji, a następnie przeprogramowała ich na totaliztyczne poglądy. Oczywiście, taka możliwość wychodzi z rachuby, ponieważ jej cena byłaby zbyt duża. Dlatego cywilizacja szatańskich pasożytów, która osiągnie stadium implantów indoktrynujących, nie jest już w stanie zatrzymać się w swojej drodze ku samozagładzie, zaś jej samozniszczenie pozostaje jedynie kwestią czasu.

Aby uzasadnić w oczach własnych obywateli potrzebę implantowania tych urządzeń, poza ich funkcją indoktrynującą realizują one sobą aż kilka dodatkowych funkcji. Najbardziej użyteczną z nich jest działanie jako osobisty telefon telepatyczny, który pozwala osobie noszącej takie urządzenie natychmiastowo skontaktować się z dowolną inną wybraną osobą, też noszącą takie urządzenie, oraz przekazać tej innej osobie dowolną

wiadomość myślową - podobnie jak my obecnie czynimy to za pośrednictwem naszych telefonów komórkowych.

Oczywiście, cywilizacja szatańskich pasożytów instaluje także podobne urządzenia w głowach wszystkich wpływowych osób na planecie swoich niewolników, których uznaje za warty indoktrynowania i manipulowania. Każdy więc z planety niewolników, jakiego poglądami szatańscy pasożyty manipulują, posiadał będzie takie urządzenie zaimplantowane w swoim mózgu. Jednak urządzenia implantowane w mózgi członków innej cywilizacji posiadają nieco zmienione funkcje w stosunku do urządzeń implantowanych w mózgi samych szatańskich pasożytów. Są one mianowicie pozbawione zdolności do "automatycznego odbierania wszystkich nadchodzących rozmów telefonicznych", oraz nie realizują one nakazów pochodzących z mózgu swojego nosiciela, a jedynie nakazy przekazywane im telepatycznie przez jakiegokolwiek pobliskiego szatańskiego pasożyta. Dlatego pozwalają one aby każdy szatański pasożyt na swoje życzenie "słyszał" myśli pobliskiego członka niewolniczej cywilizacji, który nosi takie urządzenie, jednak osoby posiadający te urządzenia nie są w stanie "słyszeć" myśli szpiegujących na nich szatańskich pasożytów, chyba że pasożyty ci wysłali implantowi nakaz aby przekazał nosicielowi ich myśli. Posiadacze tych urządzeń są w stanie wykryć posiadanie u siebie takiego urządzenia za pośrednictwem tzw. "testu MIR" (Magnetic Implant Response test) szczegółowo opisywanego w podrozdziale U3 niniejszej monografii, w podrozdziale U3 monografii [1/3], oraz wspomnianego w traktacie [7/2]. Oczywiście, właśnie z uwagi na "pranie mózgu" jakie urządzenia takie powodują u swoich nosicieli, niemal żaden z posiadających je osób nie potrafi się zdobyć aby uczynić cokolwiek z implantem, który zmusza ich do przyjęcia takich "wygodnych poglądów". (Tj. pasożytniczych poglądów, że szatańscy pasożyty i UFO nie istnieją, że Bóg jest całkowicie inny niż ludzie wierzą i tak naprawdę to wcale nie istnieje, że w życiu każdy powinien wybierać to co jest najłatwiejsze i co przynosi najwyższe korzyści, że sumienie powinno być zagłuszane, itp.). Z powodu indoktrynowania nosicieli takich implantów, dobrowolnie niemal nigdy nie poddają się oni testowi MIR i w większości przypadków do odbycia takiego testu trzeba ich albo zmusić albo nakłonić jakimś wybiegiem.

Na szczęście nasz wszechświat zaprojektowany został na tyle inteligentnie, że nic nie posiada tylko jednego rodzaju następstw. Dotyczy to również implantów indoktrynujących. Aczkolwiek bowiem przedstawiają one wszystkich na dokładnie tą samą filozofię, umożliwiając łatwe nimi rządzenie, jednocześnie jednak **implanty indoktrynujące całkowicie zabijają wszelkie zdolności twórcze swoich nosicieli**. Stąd pasożytnicza cywilizacja, która ucieknie się do ich stosowania, nagle sama zamraża się w rozwoju, tracąc dalszą zdolność do powiększania swojego dorobku technicznego i naukowego. W rezultacie więc, traci więcej z powodu tych implantów, niż na nich zyskuje. Jedynym wyjściem jakie pozostaje takiej cywilizacji, aby ciągle jakoś postępować do przodu, jest rozszerzenie pasożytniczych operacji również na szpiegowanie nowych idei od swoich niewolników. Stąd szatańscy pasożyty, którzy używają te urządzenia, nie tylko, że potrzebują swoich niewolników aby na nich pracowali, ale także potrzebują tych niewolników, aby ci generowali dla nich nowe idee. Niewolnicy ci zaczynają więc być szpiegowani i pilnowani aż z dwóch powodów: aby się nie zbuntowali i nie wymknęli spod eksploatacji, ale także aby dostarczali nowe idee jakich szatańscy pasożyty nie są już w stanie sami generować. W ten sposób szatańscy pasożyty stają się tak zależni od swoich niewolników, że nie są już w stanie bez nich egzystować.

(F) **Wehikuły czasu**. Wehikuły czasu są najbardziej zaawansowaną (trzecią) generacją magnokraftów, która jest w stanie powodować zmiany w czasie. Używane są one przez szatańskich pasożytów dla ustalania, które zdarzenia przebiegają przeciwko ich interesom. Ustalenia tego dokonują poprzez przemieszczanie się do przyszłości, oraz następne sprawdzanie czy przyszłość ta przebiega zgodnie z ich życzeniem. Jeśli zaś podczas przebywania w przyszłości odkrywają, że jakieś zdarzenia z przeszłości kształtują tą przyszłość niezgodnie z ich życzeniami, wówczas wracają z powrotem do przeszłości i

zmieniają te zdarzenia (np. poprzez zabicie dzikusów, którzy je realizują). Bardziej szeroki opis wehikułów czasu, włączając w to zasadę ich działania, zawarty jest w rozdziale M niniejszej monografii i w rozdziale M monografii [1/3]. Ich skrótowe omówienie przytoczono też w podrozdziale L7.1 monografii [8].

Wehikuły czasu są doskonałymi narzędziami, jakie pomagają szatańskim pasożytom obchodzić naokoło prawa moralne. Aby zrozumieć zasadę na jakiej obchodzenie naokoło tych praw może się odbywać za ich pomocą, rozważmy sytuację, kiedy szatański pasożyt zamierza kogoś zabić - i to bez zostania ukaranym za to zabicie następstwami Prawa Bumerangu (opisywanego w podrozdziałach JA3 i I4.1.1). Aby dokonać takiego niekaralnego mordowania, szatański pasożyt wykorzystuje swój wehikuł czasu aby przenieść się do przyszłości i aby wypatrzeć tam jakiś rodzaj katastrofy, która zabije mnóstwo ludzi. Załóżmy, że dzieje się to na krótko zanim transatlantyk "Titanic" wyruszył w swój tragiczny rejs (faktycznie też, kiedy "Titanic" tonął, liczni świadkowie zaobserwowali światła jakiegoś "tajemniczego statku" jaki trzymał się cały czas w pobliżu jakby obserwował przebieg katastrofy, jednak jaki ani nie udzielał pomocy, ani też później nie zdołał zostać zidentyfikowany kim właściwie on był; być więc może, że był on wehikułem szatańskich pasożytów, który przybył się upewnić, że mordowani przez niego ludzie faktycznie zostali wyprawieni na tamten świat). Jeśli więc szatańscy pasożyty dowiedzą się o losie owego transatlantyka (tj. dowiedzą się, że tylko nieliczni z niego przeżyli katastrofę), wówczas mogą go wykorzystać jako narzędzia niekaralnego mordowania. W tym celu powrócą oni do oryginalnego czasu poprzedzającego odpłynięcie tego statku i przekonają swoich wrogów aby wybrali się w podróż owym transatlantykiem. Wynik jest już przewidywalny, mianowicie ich wrogowie toną, zaś szatańscy pasożyty nie posiadają karmy do splanenia. W moich publikacjach powyższy sposób pseudo-moralnego zabijania poprzez wykorzystanie wehikułów czasu, nazywany jest **"scenariuszem Titanica"**. Dokładniej opisałem go w podrozdziale A4. Jest on często używany przez szatańskich pasożytów aby bezkarnie mordować tych, którzy są dla nich niewygodni. Jednak, jak to opisane zostało w podrozdziale A4 niniejszej monografii, oraz w podrozdziale A4 traktatu [7/2], często pozostawia on najróżniejsze ślady, a jako taki pozwala on aby rozpoznać, kto właściwie padł ofiarą takiego morderstwa wykorzystującego wehikuły czasu.

Wehikuły czasu są bardzo potężnymi narzędziami szatańskich pasożytów. Pozwalają one im bowiem aby niemal każde zdarzenie działało na ich korzyść. Wszakże, jakkolwiek rozwój wydarzeń nie działałby na ich korzyść, zawsze mogą cofnąć czas do tyłu z użyciem owych wehikułów czasu - i zmienić ten rozwój wydarzeń na inny, który jest bardziej korzystny dla ich pasożytniczych interesów. Jednak istnieje także jeden atrybut owego narzędzia, warty tutaj dodatkowego omówienia. Atrybut ten działa bowiem na korzyść cywilizacji którą szatańscy pasożyty zniewalają. Jest nią fakt, że wehikuły czasu mogłyby być wykorzystywane dla zniewalania na zawsze tylko w przypadku, kiedy wszechświat NIE byłby rządzony przez wszechświatowy intelekt. W sytuacji jednak, kiedy wszechświat pozostaje w mocy wszechświatowego intelektu, wówczas intelekt ten nie jest gotowy aby tolerować na zawsze zbrodnie szatańskich pasożytów. W takim przypadku, na przekór posiadania wehikułów czasu i na przekór bycia zdolnym, aby każde zdarzenie obracać na swoją korzyść, ciągle szatańscy pasożyty w końcu spotkają się z uniwersalną sprawiedliwością, zaś ich cywilizacja jako całość także będzie rozliczona z praw moralnych, jakich nie stara się wypełniać.

Zasada na jakiej owa wszechświatowa sprawiedliwość zawsze w końcu dopada szatańskich pasożytów, oparta jest na fakcie, że poprzez unikanie wypełniania praw moralnych pasożyty ci stopniowo osaczają siebie samych w kręgu coraz ciasniej otaczających ich karzących następstw owych praw. Najlepsze wyrażenie tej zasady zawarte jest w historyjce, którą jeden z czytelników opisał mi, że publikowana ona była w Polsce. (Niestety, nie był on w stanie podać danych źródłowych opracowania w jakim jest ona zawarta - jeśli ktoś z czytelników zna te dane byłbym wdzięczny za ich przesłanie w celu oddania w tym miejscu honoru należnemu jej autorowi.) Oto jej streszczenie. "Swego

czasu istniał bardzo szatański król, który posiadał magiczny teleskop jaki pokazywał mu przyszłość. Kiedykolwiek więc ktoś zagrażał, że dopełni na nim sprawiedliwości, król ten używał swojego teleskopu aby rozglądać się we wszystkich kierunkach i znaleźć gdzie powinien się udać, lub co uczynić, aby pokonać lub uciec temu zagrożeniu. W ten sposób, ktokolwiek usiłował przynieść sprawiedliwość do tego króla, zawsze mu się to nie udawało. Jednak w miarę jak czas postępował do przodu, szatański król uciekał przed dokonaniem się sprawiedliwości tak często, że za każdym razem stawało się coraz trudniej znaleźć kierunek w jakim powinien uciekać. W końcu taki czas przyszedł, że gdy został ponownie zagrożony i gdy użył swojego magicznego teleskopu, w którymkolwiek kierunku by nie popatrzył, wszędzie widział swoją przegraną. Nie mógł więc znaleźć rozwiązania jakie pozwalało mu uciec także i tym razem, tak że w końcu nie posiadał innego wyjścia niż paść pod karzącym mieczem sprawiedliwości."

JD11. Udoskonalanie moralności wszechświata za pośrednictwem naturalnego mechanizmu transformacji instytucjonalnych pasożytów w szatańskich pasożytów, którzy potem dopingują groźbą agresji wszelkie wygodnickie cywilizacje

Motto niniejszego podrozdziału: "To co niemożliwe dla ignoranta, jest normalne dla wiedzącego."

Podrozdziały JD8 i JD9 przypomniały nam, że pasożytnictwo jest procesem, a nie stanem. Proces ten wykazuje naturalną tendencję do nieustannego pogłębiania się i do transformowania się w coraz bardziej zaawansowane stadia, jakie w końcu zawsze prowadzą do jakiejś formy samozagłady. Z tego powodu, z filozofii pasożytnictwa jaką praktykują indywidualni ludzie, ich pasożytnictwo z czasem naturalnie transformuje się w instytucjonalne pasożytnictwo, potem zaś w szatańskie pasożytnictwo. Owo szatańskie pasożytnictwo eksploatuje potem i gnębi mniej rozwinięte od siebie cywilizacje swoich własnych krewniaków, aby w końcu samo się zniszczyć, pozostawiając po sobie jedynie kilka owych mniej rozwiniętych cywilizacji jakie założyło ono na innych planetach, aby potem na nich pasożytować. Z czasem więc cały ten niszczycielski cykl się powtarza - tym razem na owych innych cywilizacjach jakie zaczynały swoje istnienie jako cywilizacje niewolnicze. Oczywiście, ponieważ za wszystkim, co we wszechświecie się dzieje, stoi wszechwiedzący i wszeobecny intelekt, nazywany "wszechświatowym intelektem" (patrz dowód na jego istnienie przytoczony w podrozdziale I3.3), nasuwa się pytanie: "dlaczego taki naturalny mechanizm nieustannych transformacji i pogłębiania się pasożytnictwa, intelekt ten ustanowił we wszechświecie?". Jak daje się to wykazać za pośrednictwem dedukcji jakie przytoczę poniżej, ten mechanizm nieustannego staczania się pasożytnictwa w dół, spełnia we wszechświecie bardzo istotną funkcję. Funkcję tą dałoby się opisać następująco: "**mechanizm naturalnego pogłębiania się i transformacji pasożytnictwa, służy dopingowaniu szybszego rozwoju cywilizacji totalitycznych, oraz stopniowemu udoskonalaniu moralności wszechświata**". Niniejszy podrozdział poświęcę skrótownemu wyjaśnieniu, jak ten mechanizm działa i jakie następstwa posiada on dla naszej cywilizacji.

Swoje wyjaśnienia mechanizmu naturalnego udoskonalania moralności wszechświata za pośrednictwem transformacji i pogłębiania się pasożytnictwa, zacznę od podsumowania tego, co na temat działania wszechświata ujawnił nam totalizm. W tym celu krótko streszczę tu esencję odpowiednich dedukcji logicznych i dowodów empirycznych zaprezentowanych w poprzednich rozdziałach tej monografii. I tak totalizm stwierdza, że niezależnie od praw fizycznych, we wszechświecie istnieje i działa jeszcze jedna kategoria ogromnie istotnych praw, jakie w tej monografii nazywamy "prawami moralnymi". Prawa te dopingują, aby wszelkie istoty myślące zawsze w swoich działaniach realizowały tylko to, co w świetle działania owych praw definiowane jest jako "moralne". Jeśli jednak

przeanalizować jakie działania definiowane są właśnie jako "moralne", co dokonano w podrozdziale JA4.1, wówczas się okazuje, że wszystkie te działania mają jedną cechę wspólną, mianowicie zawsze poruszają się one dokładnie pod górę niewidzialnego pola nazywanego "polem moralnym" (pole to działa podobnie jak pole grawitacyjne). Jeśli z kolei przeanalizować w którym dokładnie kierunku przebiega najwyższy przyrost gradientu owego pola moralnego, wówczas okazuje się, że najwyższy przyrost tego pola pole zawsze dokładnie pokrywa się w tzw. "linią maksymalnego wysiłku intelektualnego". Praktycznie więc działania jakie kwalifikowane są jako "moralne", równocześnie są działaniami jakich zrealizowanie wymaga włożenia w nie najwyższego wysiłku intelektualnego. Z kolei wkładanie w coś dowolnego wysiłku intelektualnego, zawsze w efekcie końcowym wieść musi do powiększania wiedzy wkładającego. W sumie więc każde potępowanie moralne w swojej esencji musi kończyć się na nieustannym powiększaniu wiedzy. Podsumowując więc powyższe rozważania, **mechanizmy moralności naszego wszechświata tak zostały ustanowione, aby swoim działaniem wymuszały one od wszelkich istot rozumnych nieustanne powiększanie wiedzy tych istot.**

Pod względem swego stosunku do wypełniania praw moralnych, wszyscy ludzie dają się podzielić na dwie podstawowe kategorie, mianowicie na (1) totalistów i na (2) pasożytów. **Totaliści** słuchają przeciw-organu sumienia, albo też formalnie uczą się praw moralnych, stąd w swoim postępowaniu kierują się zasadą: "pedantycznie wypełniaj prawa moralne". Stąd wszystko wypracowują dla siebie moralnie, czyli własną pracą i wysiłkiem. W rezultacie, zgodnie z esencją działania mechanizmów moralności we wszechświecie, totaliści nieustannie wypracowują wzrost swojej wiedzy. Z kolei **pasożyty** w swoim życiu wyznają zasadę odwrotną niż totaliści, mianowicie zasadę: "nie wypełniaj żadnych praw, chyba że jesteś zmuszony do ich wypełniania". Jedne z całego szeregu praw, których wypełniania pasożyty odmawiają, są właśnie owe ciężko-rękie prawa moralne. Pasożyty zawsze szybko mordują swój organ sumienia, aby nie musieć słuchać jego podszeptów, mordują też własną odpowiedzialność, etykę i racjonalność, jakie nakazują im moralne zachowanie. Stąd żyją oni niemoralnie jak złodzieje i rabusie - na koszt innych, pozbawiając innych owoców ich pracy i dokonań. Aby jednak móc nie wypełniać praw moralnych, pasożyty zmuszeni są zdobywać dla siebie niewolników, których potem mogą bezkarnie rabować, oraz których mogą potem zmuszać do pracy, jakiej sami nie chcą wykonywać. Posiadanie własnych niewolników jest dla pasożytów koniecznością życiową, bez której nie są w stanie istnieć. Aby bez przerwy zapewniać sobie dostęp do owych niewolników, pasożyty nieustannie rozglądają się za kimś słabszym i mniej rozwiniętym technicznie od siebie, kogo mogliby zniewolić i rabować. Kiedy zaś głębia zaawansowania ich pasożytnictwa spadnie do poziomu "**instytucjonalnego pasożytnictwa**", a potem także do poziomu "**szatańskiego pasożytnictwa**", ich obszar działania w obrębie jakiego owi pasożyty rozglądają się za następnymi kandydatami na swoich niewolników, poszerzony zostaje do obszaru całego wszechświata. Z uwagi na swój wysoce agresywny charakter, pasożyty ci gotowi są napaść, obrabować i zamienić w niewolników każdą cywilizację, jaka tylko nie posiada możliwości aby przed nimi się obronić. W ten sposób nawet dla cywilizacji, które nie są przez nich eksploatowane, szatańscy pasożyty wprowadzają nieustanne zagrożenie. Wszakże jeśli tylko z jakichś powodów takie wyłączone spod ich eksploatacji cywilizacje okażą się słabsze od szatańskich pasożytów, wówczas pasożyty ci natychmiast na nie napadną i zamienią je w swoich niewolników. Ten stan nieustannego zagrożenia wolnych cywilizacji przez robójniczych szatańskich pasożytów, jest najważniejszym czynnikiem pobudzającym, jaki zmusza wolne cywilizacje istniejące we wszechświecie, do nieustannego intensyfikowania swoich wysiłków, aby powiększać swoją wiedzę i poziom techniki. Wszakże aby przetrwać jako wolne cywilizacje, muszą one zawsze posiadać przewagę naukową i techniczną nad owymi robójniczymi cywilizacjami pasożytniczymi.

Jak się okazuje, wszechświatowy intelekt powtarza w odniesieniu do całych cywilizacji tą samą metodę dopingowania, jaką stosuje on w stosunku do indywidualnych istot myślących. Metodę tą zwykle nazywa się "**metodą marchewki i kija**". Nazwa ta

wywodzi się z zasady stosowanej podczas tresowania zwierząt: jeśli dane stworzonko dobrze się sprawuje, wówczas dostaje w nagrodę marchewkę do zjedzenia; jeśli zaś nie sprawuje się jak powinno - wówczas obrywa kijem. Jak to wyjaśniono w podrozdziałach JA2.4 oraz JB2.1, dokładnie tą samą "metodę marchewki i kija" wszechświatowy intelekt stosuje w celu dopingowania indywidualnych ludzi do moralnego zachowania: jeśli ludzie zachowują się moralnie wówczas otrzymują najróżniejsze nagrody moralne opisywane w podrozdziałach JA2.4 i JB2.1 tej monografii; jeśli zaś zachowują się niemoralnie, wówczas zostają ukarani karzącymi następstwami praw moralnych. Jak to ujawnia niniejszy podrozdział, także dokładnie ta sama metoda stosowana jest w odniesieniu do całych cywilizacji. Jeśli cywilizacje te zachowują się moralnie i bez wytchnienia podążają drogą totalizmu, wówczas czekają na nie najróżniejsze nagrody, takie jak nie kończący się wzrost dobrobytu, brak problemów społecznych, życie wszystkich ich mieszkańców w stanie nieustającej nirwany, itp. Jeśli jednak cywilizacje te nie zachowują się moralnie i zaprzestają powiększania swojej wiedzy, wówczas oczekuje je "kij". **Dla inteligentnych cywilizacji "kij" ten zawsze formowany jest z pasożytów** i zawsze posiada aż dwa końce. Z jednej strony są nim sąsiednie cywilizacje pasożytnicze, które tylko odczekują na chwilę słabości danej cywilizacji aby ją napaść i zniewolić, a potem rabować niemal w nieskończoność. Z drugiej zaś strony "kij" ten ukryty jest także w gronie pasożytów z własnego społeczeństwa danej cywilizacji. Wszakże któryś z takich pozbawionych poczucia odpowiedzialności pasożytów, który właśnie jest przy władzy, może zostać doprowadzony do szaleństwa przez postęp własnej choroby moralnej, tak że w końcu przyciska on guzik wyzwalający broń masowego zniszczenia. W ten sposób ów pasożytniczy szaleniec wysadza w powietrze swoją własną cywilizację, wyznaczając koniec jej istnienia w rezultacie samozagłady.

We wszechświecie rządzonym przez wszechświatowy intelekt wszystko posiada głęboki cel, włączając w to także pasożytów i ich odrażającą chorobę moralną. **Pasożyty ci są bowiem hienami i sępami inteligentnego wszechświata.** To oznacza, że pasożyty wypełniają tę samą motywującą i eliminującą funkcję wśród inteligentnych cywilizacji wszechświata, jak hieny i sępy wypełniają pośród stworzeń afryki. Aby jakiegokolwiek zwierzę w Afryce osiągnęło wiek dorosły i wolność, najpierw musi ono uciec od pazurów i zębów hien i sępów. Podobnie, aby jakakolwiek cywilizacja osiągnęła totalizm i niezależność, najpierw musi ona uciec z pazurów i spod eksploatacji cywilizacji pasożytniczych. Także owe cywilizacje, które już są totalistyczne, muszą bez przerwy utrzymywać swoją przewagę nad cywilizacjami pasożytniczymi, podobnie jak dorosłe zwierzęta Afryki muszą bez przerwy przemądrzać i pobijać hordy hien jakie starają się je upolować. Stąd na przekór że cywilizacje pasożytnicze są tak chore moralnie i tak obrzydliwe w ich niemoralnych zachowaniach, faktycznie to ich odrażające zwyczaje również dokładają się do rozwoju moralności i wiedzy w naszym wszechświecie. Wszakże, wprowadzają one nieprzerwane zagrożenie od którego cywilizacje totalistyczne mają jedynie uciec jeśli bez przerwy starają się dążyć do doskonałości w każdym możliwym obszarze.

Niniejszym podrozdziałem, a także podrozdziałem A3, staram się logicznie wyjaśnić i obrazowo zilustrować, jak niebezpiecznym dla całej ludzkości okaże się zaadoptowanie instytucjonalnego pasożytnictwa, oraz jak takie zaadoptowanie instytucjonalnego pasożytnictwa stopniowo przekształci naszą cywilizację w szatańskich pasożytów, zanim dopadnie nas samozagłada. Nasza ewentualna egzystencja jako szatańskich pasożytów zaowocuje w upowszechnieniu rasy ludzkiej na kilku innych planetach, jakie to planety będą następnie przez nas bezlitośnie eksploatowane z ich surowców biologicznych. Koniec tej ponurej drogi naszej cywilizacji daje się przewidzieć już na obecnym etapie. W przypadku zaadoptowania instytucjonalnego pasożytnictwa, na końcu drogi nieodwołanie czeka nas bowiem samozagłada. Samozagładę tą przetrwają tylko owe eksploatowane kolonie, jakie ludzkość założy na innych planetach. Kolonie te następnie podążą drogą jaką przeszła ludzkość, aż cały cykl ponownie się powtórzy i je również spotka samozagłada. Takie cykle powtarzane będą niemal w nieskończoność - poza jednym wyjątkiem. Wyjątkiem tym

będzie przypadek, kiedy któraś z takich eksploatowanych kolonii wyciągnie właściwe lekcje moralne ze swojego losu i zaadoptuje totalizm. W takim przypadku kolonia ta uchroni się przed samozagładą. Jednocześnie zaś świadomość, że jej wolności nieustannie zagraża pobliska konfederacja agresywnych cywilizacji pasożytniczych, uchroni taką totalistyczną cywilizację przed spoczęciem na laurach. Aby pozostać wolną i bronić się przed swymi pasożytniczymi sąsiadami, zmuszona ona będzie nieustannie się rozwijać i udoskonalać swoją moralność. Ubocznym więc produktem zła i zniszczenia jakie wprowadzają sobą pasożytnicze cywilizacje, jest ich funkcjonowanie dla cywilizacji totalistycznych jako motorów postępu i dopingu do udoskonalania ich moralności i wiedzy.

Na zakończenie tego podrozdziału, nasuwać się zaczyna jeszcze jedno istotne pytanie, mianowicie: gdzie ów naturalny mechanizm transformacji pasożytnictwa pozostawia nas, mieszkańców Ziemi. Ano, odpowiedzią jaka logicznie wynika z tego co poprzednio powiedziano, to że szpony pasożytnictwa jakie tak dotkliwie nas kaleczyły przez tysiąclecia, miały swój powód i uzasadnienie. Zilustrowały one nam bowiem obrazowo, dokąd prowadzi uleganie niemoralnym zachowaniom. W ten sposób dały nam pokazową lekcję, jaka uświadamia, że jeśli pozostało nam choćby trochę rozsądku, powinniśmy natychmiast zacząć się bronić przed pasożytami wszelkiej maści i upowszechnić totalizm na Ziemi. Wszakże jeśli nie zdobędziemy się na przejście na totalizm, wówczas czeka nas tylko samozagłada. Aby zaś móc efektywnie bronić się przed pasożytami, musimy poznać informacje opisane w niniejszym tomie oraz w tomie następnym. Potem zaś musimy energicznie zabrać się za upowszechnianie totalizmu, oraz za szerzenie wiedzy o marnym losie jaki nas czeka, jeśli wpadniemy w pułapkę instytucjonalnego pasożytnictwa.

JD12. Obrona totalistów przed atakami wyznawców pasożytnictwa

Pasożytnictwo jest ogromnie agresywną filozofią. Agresywność ta wbudowana została na stałe w postawowe mechanizmy jakie rządzą zachowaniem intelektów o pomniejszającym się zasobie energii moralnej. Stąd nie daje się jej niczym wyeliminować. Wyznawcy pasożytnictwa nie są w stanie żyć w pokoju, stąd nieustannie atakują, zamieniają w niewolników oraz niszczą wszystkich tych, co mieli pecha znaleźć się w zasięgu ich wpływów. Ze szczególną zaś zaciętością atakują oni i niszczą wyznawców totalizmu jacy reprezentują dla nich wszystko to czego oni sami nie posiadają. Z powodu ich zaciekłych ataków, wyznawcy totalizmu praktycznie bez przerwy znajdują się w stanie wojny obronnej przed pasożytami. Aby przetrwać tą nieustanną wojnę i owe nieprzerwane ataki pasożytów, totaliści muszą się nauczyć skutecznej obrony przed pasożytami. Umiejętność i obowiązek skutecznego bronięcia się przed pasożytami, jest dla totalistów równie ważna, jak umiejętność pokojowego i moralnego współżycia z innymi totalistami. Wszakże jest ona przedmiotem jednego z praw moralnych opisywanych w podrozdziale I4.1.1. Dlatego niniejszy podrozdział poświęcony jest omówieniu obrony totalistów przed atakami pasożytów wszelkiej maści.

Wszyscy ludzie, którzy wychowani są na ideach chrześcijaństwa, mają wpojone przez chrześcijaństwo głębokie przekonanie, że moralne życie polega na całkowitym unikaniu walki i stawiania jakiegokolwiek oporu, w tym na unikaniu walki obronnej, kiedy jesteśmy przez kogoś atakowani. Wszakże chrześcijaństwo uczy, "jeśli ktoś uderzy cię w jeden policzek, nastaw mu drugi". Tymczasem jeśli przeanalizuje się faktyczne intencje wszechświatowego intelektu, co m.in. uczyniono w podrozdziale JC11.1, chrześcijaństwo zinterpretowało te intencje zupełnie błędnie. Prawa moralne wyraźnie bowiem nakazują: "jeśli bez żadnej prowokacji z twojej strony, ktoś pierwszy napadnie na ciebie, masz obowiązek aktywnie się bronić, zaś twoja obrona ciągle będzie wynagrodzona przez prawa moralne, nawet jeśli w swojej obronie będziesz zmuszony posunąć się aż do spowodowania podobnych następstw walki, jak następstwa których osiągnięcie leżało w oryginalnych intencjach twojego agresora (tj. jeśli twój agresor oryginalnie zamierza cię

zabić, będziesz wynagrodzony przez prawa moralne nawet jeśli twoje obronienie się będzie wymagało, abyś to ty zabił swego agresora)" - patrz Prawo Moralne Obowiązkowej Obrony, opisane w podrozdziale I4.1.1. Dlatego obrona przed czyjąś agresją, a nie bierne uleganie przemocy, jest wyrazem postępowania zgodnego z prawami moralnymi (choć prawa moralne jednocześnie zabraniają agresji i atakowania tych, co usiłują z nami żyć w pokoju). Jeśli więc pasożyci atakują totalistów, totaliści mają moralny obowiązek skutecznie i wytrwale się bronić, aż do całkowitego wyeliminowania napastników z obrębu swojej przestrzeni życiowej i do obrazowego wyperswadowania im powtarzania w przyszłości swoich niemoralnych ataków. Totaliści mają też moralny obowiązek aby nigdy, ani pod żadnym pozorem, nie dawać pasożytom wygrać ich agresywnego ataku ani nie ulegać ich próbom zniewolenia.

Jeśli rozważyć istotę pasożytnictwa, wówczas się okazuje, że generalnie rzecz biorąc pasożyci są prymitywnymi bandziorami upadłymi moralnie, którzy pod żadnym względem nie dorastają do finezji i wiedzy totalistów. Dlatego, aczkolwiek ich ataki zawsze są bardzo brutalne, bolesne i ogromnie zajadłe, niemal jako reguła brak im wiedzy, stopnia poznania przedmiotu, finezji, elastyczności, wytrwałości, odwagi, oraz oddania sprawie, jakie charakteryzują wszelkie działania totalistów. Dlatego, na przekór, że w krótkotrwałych zwiarcach ataki pasożytów mogą charakteryzować się miażdżącą przewagą, na długą metę totaliści zawsze są w stanie ich pokonać i wyprzeć ze swojej przestrzeni życiowej. Dlatego w swojej walce obronnej, totaliści muszą koncentrować się na możliwie najlepszym wykorzystaniu tych swoich atrybutów, których pasożyci nie posiadają. To zaś nieuchronnie musi prowadzić totalistów do końcowego wygrania walki obronnej.

Z uwagi na wyznawaną filozofię i jej cechy, pasożyci zawsze atakują w sposób, jaki wynika z owej filozofii. Przykładowo pasożyci z natury są tchóźliwi, stąd zwykle atakują od tyłu, z ukrycia i z zaskoczenia, zaś na czołowy atak i konfrontację zdobywają się tylko wówczas, kiedy uważają że posiadają miażdżącą przewagę. Dlatego wszelka obrona totalistów przed pasożytami zawsze musi przebiegać według podobnego schematu. Najpierw zaczyna ona się agresją pasożytów i (1) tzw. "rozpoznanie walką" podczas którego totaliści doświadczają pierwszych ataków jakie powinni wykorzystać na wyszukanie słabych punktów u swoich agresorów, potem powinno nastąpić (2) wypracowanie strategii, metod i narzędzi walki, jakie powinny wykorzystywać słabe punkty pasożytów, w końcu (3) przychodzi konfrontacja w jakiej inicjatywa powinna spoczywać w rękach totalistów, a w jakich wypracowany przez totalistów plan powinien być precyzyjnie zrealizowany, tak aby prowadził ich do zwycięstwa i do wyparcia pasożytów z przestrzeni życiowej totalistów. Ponieważ jednak wdrożenie tego schematu walki obronnej musi być odmienne dla każdej formy ataku pasożytów, przejdziemy teraz do omówienia obrony w trzech zasadniczych formach ataku.

JD12.1. Obrona totalistów przed fizycznymi atakami wyznawców pasożytnictwa

Jedną z manifestacji zбочenia moralnego jakie ujawnia się podczas czyjegoś staczania się w objęcia pasożytnictwa, jest że osoba taka zaczyna się lubować w przemocy fizycznej i w brutalności. Kiedy więc tylko wie, że użycie przemocy ujdzie jej bezkarnie, osoba taka będzie atakowała fizycznie, jej zdaniem najslabszą ofiarę ze swego otoczenia. Jeśli zaś z jakichś powodów nie jest w stanie sama nikogo atakować, wówczas będzie chodziła na mecze bokserskie lub będzie oglądała filmy pełne brutalności, aby nasycić swoją potrzebę przemocy. Z tego powodu, wobec znacznego obecnie nasycenia społeczeństwa pasożytami, istnieje wysoka szansa, że każdy totalista na jakimś etapie swojego życia, ma szansę zostania fizycznie zaatakowanym przez jakiegoś pasożyta. Sprawa staje się tym gorsza, że pasożyci mają ów brzydki zwyczaj przysysania się jak pijawki. Jeśli więc znajdą sobie ofiarę, na jakiej mogą wyżywać się fizycznie do woli, będą

wówczas atakowali tą ofiarę w niekończoność - i to za każdym razem coraz brutalniej. Rozważmy więc teraz, jak totalizta powinien bronić się przed takimi fizycznymi atakami.

A więc po pierwsze totalizta powinien bardzo poważnie potraktować sprawę już podczas pierwszego ataku. Jeśli bowiem atak ten ujdzie pasożytowi na sucho, wówczas jest niemal pewne, że pasożyt ten już wkrótce zaatakuje go ponownie - i to jeszcze z większą siłą. Dlatego totalizta nie powinien dopuścić, aby pasożyt uznał, że pierwszy atak mu się powiódł. Zgodnie więc z prawem moralnym "Obowiązkowej Obrony" opisywanym w podrozdziale I4.1.1, już podczas pierwszego ataku, lub zaraz po nim, totalizta powinien dokonać czegoś co zepsuje pasożytowi poczucie zwycięstwa. Powinien więc natychmiast wybrać i urzeczywistnić jakąś metodę obrony, jakie w oczach pasożyta będzie wyglądała jako "oddawanie ciosów". Pasożyty są okropnie tchóźliwi, dlatego nie lubią atakowania tych co im oddają ciosy. Stąd jeśli się zorientują że ktoś im oddaje, wówczas zwykle rezygnują z dalszych ataków - chyba że mają jakiś bardziej istotny cel do osiągnięcia. Problem jednak jak oddawać ciosy w chwili, lub zaraz po, pierwszego ataku. Chodzi bowiem o to, aby totalizta wygrał walkę obronną i wyszedł z niej żywy, a nie zginął bohatersko podczas walki. Dlatego metodę "oddawania ciosów" musi wybrać bardzo rozważnie, tak aby pasożytowi się oberwało, jednak aby totalizta nie został zmasakrowany znacznie bardziej, tylko ponieważ "oddawał ciosy". Najlepiej jeśli w celu oddawania ciosów zaprzęgnięta zostanie inteligencja i szczególne zdolności jakie ktoś posiada. Wszakże nie jest istotne jak pasożyt oberwie z powrotem, a jedynie jest istotne aby wiedział że dostał to za swój ostatni atak. (Np. można użyć strategii "uderz i natychmiast się wycofaj" czyli niespodziewanie uderzyć, potem szybko dać nogę - jeśli np. ktoś jest szybki w bieganiu, albo użyć strategii Kaina "jeśli nie jestem dobry w bezpośredniej konfrontacji, ciągle dostanę cię na odległość", albo użyć tureckiej strategii "jeśli nie mogę ciebie zbić, wówczas zbiję twojego osła" - np. w postaci twojego samochodu, albo uczynić cokolwiek inego co agresor odczuje wystarczająco boleśnie.)

Jeśli atak się powtórzy, sprawa zaczyna być na tyle poważna, że totalizta musi zacząć przemyślać nad strategią swojej obrony. W strategii tej konieczne jest wykorzystanie wszystkich możliwości jakie posiada się ku swojej przewadze, oraz wszystkich słabych punktów u pasożyta.

JD12.2. Obrona totaliztów przed pyskówkami i agresją uczuciową wyznawców pasożytnictwa

Kiedy pasożyty z jakichś powodów nie są w stanie zaatakować fizycznie, wówczas uciekają się do agresji uczuciowej. Ową agresję uczuciową mogą oni urzeczywistniać na tysiąc i jeden sposobów, np. poprzez atak werbalny, obrzucanie wyzwiskami, mszczenie się na kimś bliskim, podkładanie świń, podważanie autorytetu, czy przez wzbudzenie w ofiarze nieprzyjemnych uczuć najróżniejszymi innymi dostępnymi im metodami. Obrona przed taką agresją uczuciową jest trudna, zaś efektywne metody jej prowadzenia dopiero oczekują dopracowania. Część z już poznanych takich metod opisanych została w podrozdziałach JA4.1, V9 oraz I4.1.1. Generalnie ich esencja sprawadza się do postępowania totaliztycznego w każdej możliwej sytuacji, włączając w to także sytuacje agresji uczuciowej.

JD12.3. Obrona totaliztów przed zagrożeniami duchowymi ze strony wyznawców pasożytnictwa

Pasożytnictwo wprowadza poważne zagrożenia duchowe dla wyznawców totalizmu. Zagrożona te wywodzą się z wielu źródeł. Ich przykładem może być propaganda pasożytów, jaka zmierza do szerzenie ateizmu wśród ludzi. Inne rodzaje takich zagrożeń

polegają na upowszechnianiu przez pasożytów ich wersji "pasożytniczej duchowości", czyli na skażaniu ludzkości duchowością jaka jest zdecydowanie niemoralna (więcej danych na temat "pasożytniczej duchowości" zawarto w podrozdziałach JA9 i JC11.7).

Obrona totalizmów przed zagrożeniem duchowym jest bardzo prosta. Polega ona na czynieniu wyłącznie tego co moralne, czyli na nieustannym pozostawaniu totaliztą. Czynienie wyłącznie moralnych rzeczy, m.in. oznacza także przymierzanie kryteriów moralności do spraw duchowych, tak jak to totaliści czynią ze wszelkimi działaniami fizycznymi i uczuciowymi. Ponadto oznacza ono zdecydowane odrzucanie tych aspektów czy kierunków duchowości, jakie zgodnie z tymi kryteriami moralności okazują się niemoralne.

JD13. W podsumowaniu

Niniejszy rozdział starał się dostarczyć nam lepszego zrozumienia dla naszej sytuacji. Wyjaśnił on bowiem, że chociaż zewnątrz wszyscy ludzie wyglądają podobnie, niektórzy z nas posiadają "robaczywego ducha". Owe osobniki z robaczywym duchem to pasożyty, zaś robak, który stopniowo zjada ich ducha, to wyznawana przez nich filozofia pasożytnictwa. Jeśli nie zdołają się oni go pozbyć na wczesnym stadium, kiedy ciągle jest niewielki i niedołączny, robak ten stopniowo zje całość ich ducha, powodując ich zagładę. Jednym więc z najważniejszych osiągnięć tego podrozdziału jest, że ujawnił on iż w ogóle istnieje takie coś, jak niszczyielska filozofia pasożytnictwa, że wskazał on jak rozpoznawać osoby i instytucje, których duch zarażony jest już tym moralnym trądem, oraz że wyjaśnił on jakie są następstwa ulegania owej śmiertelnej chorobie moralnej.

Podsumujmy więc teraz niniejszy rozdział. Po pierwsze wyjaśnił on czym kończy się filozofia niesłuchania swojego sumienia i podążania zawsze po linii najmniejszego oporu, oraz dlaczego powinniśmy jej się obawiać. Filozofia ta nosi całkowicie należne jej miano "pasożytnictwa". Ci którzy ją wyznają, prowadzą bezproduktywne życie inteligentnych pasożytów. Zamieniają oni w niewolników wszystkich dookoła siebie. Jak rozdział ten wyjaśnił, niezależnie od filozofii życiowej, pasożytnictwo jest też śmiertelną chorobą moralną - czyli rodzajem trądu lub robaka jaki atakuje ducha. W efekcie końcowym choroba ta zawsze zabija ofiary jakie pozwoliły sobie aby zostać przez nią obezwładnione. Ofiary te bowiem zawsze na końcu dopada jakaś forma samozagłady. Choroba ta jest niezwykle niebezpieczna, ponieważ intelektu padające jej ofiarami wcale nie uświadamiają sobie, iż nią się zarazili. Po prostu całkowicie "naturalnie" podążają one za chwilowymi impulsami swoich zachcianek, czyniąc to, co leży wzdłuż linii najmniejszego oporu, oraz wybierając to, co bez większego wysiłku dostarcza im natychmiastowych korzyści. Ta cecha upodabnia ludzi obezwładnionych pasożytnictwem do zwierząt - czynią oni tylko to co najłatwiejsze w danej sytuacji. Natomiast samo pasożytnictwo upodabnia ona do śliskiej drogi w dół z boczka góry - jeśli ktoś przypadkowo na nią wdepnie, wówczas coraz szybciej ześlizguje się w dół aż do zabójczego bagna jakie czeka u podnóża. Jak niniejszy rozdział stara się to wyjaśnić, powinniśmy bać się pasożytnictwa i nigdy nie pozwalać sobie aby wpaść w pazury tej morderczej filozofii. Najbardziej efektywny sposób unikania owej choroby moralnej, polega na zaadoptowaniu totalizmu w swoim życiu.

Pasożytnictwo jest nieustannie pogłębiającym się procesem, a nie stabilnym stanem. Stąd posiada ono najróżniejsze stadia rozwoju. Stadia te czynią pasożytów coraz bardziej zбочonymi, w miarę jak w nich się ono pogłębia. Na ich końcu zawsze zaś czeka samozagłada. Niniejszy rozdział ujawnił, że kiedy indywidualne osoby zaadoptują tą filozofię, wówczas przynosi im ona stopniowy paraliż, zniszczenie, oraz okropną śmierć. Kiedy zaś duża liczba ludzi z pasożytniczą filozofią nasączy jakąś instytucję, wówczas owa instytucja adoptuje tzw. instytucjonalne pasożytnictwo - zanim stopniowo upadnie i się rozleci. Z kolei jeśli cała cywilizacja zaadoptuje pasożytnictwo, wówczas następstwem jest,

że prymitywne pasożytnictwo stopniowo przekształci się w niej w wyrafinowaną formę pasożytnictwa, potem zaś cywilizacja ta stopniowo zmierza do samozagłady.

Niniejszy rozdział wyjaśnił także, że każda pasożytnicza cywilizacja, która rozwija się technicznie w sposób na tyle szybki, aby zbudować urządzenia do międzygwiazdnych podróży zanim dopadnie ją samozagłada, z czasem w sposób całkowicie naturalny przekształca się w cywilizację pasożytów kosmicznych. Najpierw zakłada ona swoje kolonie na innych planetach, a potem zamienia owe kolonie w hodowle niewolników. Dla hodowli tych z czasem transformuje się ona w "szatańskich pasożytów". Następnie niniejszy rozdział wyjaśnił też jakie urządzenia techniczne dana cywilizacja musi zbudować, aby móc efektywnie działać jako cywilizacja "szatańskich pasożytów", czyli jakie są niezbędne szatańskim pasożytom aby na planecie swoich niewolników utrzymywać wszystkich w nieustannym zniewoleniu.

W toku rozważań niniejszy rozdział starał się też uświadomić, że totalizm jest kluczem do wszystkiego. Jest on bowiem pierwszym krokiem do naszej obrony przeciwko szatańskim pasożytom z UFO, oraz przeciwko ludzkim pasożytom wywodzącym się z naszego własnego społeczeństwa. Jest także drzwiami do prowadzenia moralnego, społecznie produktywnego, szczęśliwego i spełnionego, życia. Jest on również stosowalny dla wszystkich ludzi, włączając w to i te jednostki, które nie wiedzą, lub nie chcą wiedzieć, o szatańskich pasożytach z UFO, ani o związanych z tymi pasożytami ciemnych stronach życia w dynamicznym wszechświecie. Nawet więc jeśli ktoś nie miał okazji poznać tego co zaprezentowane w niniejszym rozdziale, lub poznał to - ale nie jest w stanie tego zaakceptować i przejść nad tym do porządku dziennego, ciągle nie powinien się zniechęcać, a adoptować totalizm w swym życiu. Totalizm jest bowiem tą najwłaściwszą dla ludzi filozofią, bez względu na to z jakiej perspektywy na niego się nie patrzy.